

FLORIN GIURCĂ

OMMA DON

FILUL OMULUI

**BIBLIOTECA
ALEPH**

PAVCON / SCI-FI

OMMADON

Fiul Omului

C

S

F

199

Florin Giurcă
OMMADON
Fiul Omului

© 2023, Florin Giurcă
© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIURCĂ, FLORIN

Ommadon : Fiul omului / Florin Giurcă. - București:
Pavcon, 2023

ISBN 978-606-9625-62-0

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: George Ionescu (asistat de AI)
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9625-62-0

FLORIN GIURCĂ

OMMADON

Fiul Omului

Editura PAVCON
București, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • **4 nuvele fantastice** - I.L. Caragiale • **A doua Lună a Pământului** - M.L. Goga • **Adam** - D. Botgros • **Alte istorii interzise** - O. Petcu • **Amintirile unui sefist part-time** - V. Bugariu • **Antologiile CSF** • **Apocalipsa după Darwin** - G. Lazăr • **Apophis** - F. Haidamac • **Aripile Albastre** - A. Borlan • **Artefactul** - M.L. Goga • **Artificial** - Cornel Bălan • **Aurul beznei** - C. Ghidoveanu • **Avataarii faraonului Tla** - M. Eminescu & A. Cărășel • **Blestemul celor patru fantome** - F. Purluca • **București 2058** - R. Grant • **Călărețul, mâna, calul** - O. Petcu • **Can și Ideea** - V. Martin • **Casa din altă viață** - M. Pospai • **Casa fără cărți** - R. Bretin • **Castelul** - A. Antonie • **Catedrala lingurilor** - P. Tofilescu • **Bacteria nemuririi** - A. Cărășel • **Cârligul spațial** - A. Cărășel • **Poarta mânturii** - A. Cărășel • **Cealaltă regină** - A. Trușcă • **Cetiți-le noaptea** - I. Minulescu • **Cineanimația SF** - B. Mihăilescu • **Colivia sufletelor** - B. Velimirovici • **Colivia umbrelor** - B. Velimirovici • **Confesiunile Omului-câine** - F. Giurcă • **Conspirația apei** - C. Murgan • **Cumulonimbus pe cerul Atlantidei** - A. Cărășel • **Curtezana onestă și astrologul** - V. Bugariu • **De ce tac civilizațiile extraterestre** - D. Farcaș • **De la biți la extraterestri** - D. Farcaș • **Decadența sufletelor noastre** - C. Murgan • **Deocamdată... enigme** - D. Apostol • **Dialogul păsărilor** - L. Tarko • **Dicționar de enigme și mistere** - A. Cărășel • **Dincolo de gratiile coliviei** - B. Velimirovici • **Dinosauria** - D. Apostol • **Dragonul fără aripi** - S. Someșan • **Drum mortal spre Tijuana** - S. Nină • **Efectul Metamorphosis** - F. Giurcă • **Egal cu tine însuși** - V. Martin • **Elisa** - R. Gion • **Elogiu muncii de partid** - V. Martin • **Erezia egumenului Glicherie** - D. Ninoiu • **Europa BD** - D. Niță • **Extra-terestrul** - C. Pavel • **Fantazio blues** - F. Giurcă • **Fiara** - M.L. Goga • **Forțe ale Naturii** - D. Faur • **Glykon** - F. Giurcă • **Iarna Păscălierului** - D. Ninoiu • **Imaginarium** - A. Cărășel • **În anul 4000 sau o călătorie la Venus** - V. Anestin • **Incidentul Indira** - A. Borlan • **Incredibila aventură a cuviosului Achim** - D. Ninoiu • **Insula pescărușilor** - M.L. Goga • **Întoarcerea vrăjitorului** - A.V. Mircea • **Între lumi** - A.V. Mircea • **Întunericul de mâine** - R. Gion • **Învățătorul** - M.L. Goga • **Scurtă istorie a viitorului aristotelic** - A. Cărășel • **Steaua fulgurantă** - A. Cărășel • **Saurianul de metan** - A. Cărășel • **Omul cu masca de Cobalt** - A. Cărășel • **Nova Sol** - A. Cărășel • **Criza Antropos** - A. Cărășel • **Lumi întrepătrunse** - M. Grecu • **Lupi și mere stricate** - P. Tofilescu • **Magic Drago** - A. Cărășel • **Manuscrisul episcopului Petronius** - D. Ninoiu • **Marea Spirală așteaptă** - D. Farcaș • **Marginea curcubeului** - A. Cărășel • **Mercenarii** - F. Purluca • **Metamorfoza** - P. Racolța • **Minunatele prisme antice** - L. Tarko • **Minunile Sf. Sisoe** - G. Topârceanu & A. Cărășel • **Monede de sticlă** - V. Martin • **Nebunul alb** - A. Trușcă • **Nerecurgerea la forță...** - O. Vitan • **Nihil Sine Bacteria!** - F. Purluca • **Noapte cu vampir și steag** - M.L. Goga • **Noaptea orașului ilustrat** - V. Martin • **Noopali** - C. Cârstoiu •

*Toate personajele din această carte sunt fictive.
Toate localitățile, cu excepția orașelor Constanța și Geneva,
sunt inventate. Satul Secu nu este cel de lângă Vânători,
jud. Neamț, ci mult mai departe. Mănăstirile Sfântul
Cristofor, Cuvioasa Elefteria și Secu nu există.*

*„Sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ, Horațiu,
decât cele visate de filozofia ta”*

Wiliam Shakespeare, Hamlet

*„În vremea aceea, s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă
de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele
oamenilor și acestea începuseră a le naște fii.”*

Biblia, Facerea 6.4

I

Laboratorul Doctorului Mao

1

Salonul de tatuaj se afla pe strada Gheorghe Doja nr. 4, la parterul unei case cu două niveluri. Deasupra intrării se vedea o firmă pe care scria, cu litere în stilul ideogramelor japoneze, Galeriile Doctor Mao, iar ceva mai jos, cu litere mai mici, se făcea precizarea: „Laboratorul prof. dr. Mauriciu Aurobindo, doctor în acupunctură și dermatologie alternativă”. Rareș Bileca apăsă hotărât pe mânerul ușii, care se deschise lin, fără efort. Ca și cum cineva dinăuntru tocmai trăgea de ea. În prag stătea, într-adevăr, o femeie abia trecută de prima tinerețe, cu un machiaj care se străduia, cu relativ succes, să readucă în prim-plan trăsăturile de la douăzeci și cinci de ani.

„Treizeci și cinci”, hotărî Rareș, în urma unei scurte priviri aruncate pe chipul femeii. Aceasta făcu un pas înapoi și spuse, cu un zâmbet de copertă de revistă glossy:

— Bine ați venit la Galeriile Doctor Mao! Cu ce vă pot fi de folos?

Pe peretele din spatele recepționerei (Rareș își dădu seama că doamna nu era clientă, ci chiar proprietara sau una dintre angajatele salonului) se putea vedea un panou albastru, pe care erau înșiruite serviciile oferite de stabiliment: tatuaje, cursuri de meditație raja-yoga, tratamente naturiste și, nu în ultimul rând, masaj.

— Aș dori un tatuaj, spuse bărbatul. Aici, zise, dezgolindu-și gamba piciorului stâng.

Doamna examinează câteva clipe piciorul bărbatului.

— Dar nu doriți, mai întâi, să participați la un seminar special de raja-yoga? Acesta de azi e pentru inițiați, dar sunt convinsă că domnul profesor va considera că sunteți deja suficient de pregătit. Aveți o bună condiție fizică.

Rareș o privi oarecum descumpănit.

— Tatuaj, răspunse. Doar tatuaj. Când mă puteți programa?

— În regulă, rosti femeia. Doar tatuaj. Aveți deja un model preferat? Dacă nu, domnul doctor Mao v-ar putea recomanda unul.

— Da, am, zise, scoțând din buzunarul de la piept o folie mototolită în care se vedea o foaie de hârtie.

Doamna examinează modelul, apoi zise, cu un zâmbet sceptic:

— Mă tem că acest desen este prea deteriorat, domnul profesor nu va putea să-l copieze. Dar sigur nu doriți să participați și la curs? Nu vă faceți griji, prima sedință este gratuită.

Pe Rareș începuse să-l cam irite insistența cu care era invitat să participe la seminar. O clipă simți că regretă ideea de a fi intrat aici. În definitiv, în oraș existau, probabil, vreo zece asemenea saloane. Fără atâtea fițe. În clipa aceea, o ușă din spatele încăperii se deschise și un bărbat în vârstă de vreo cincizeci de ani își făcu apariția. Avea o înfățișare bonomă, purta ochelari și creștetul îi strălucea în lumina becului reflectată pe calviție.

— Bună ziua, rosti acesta cu un zâmbet care lui Rareș i se păru un pic prea mios, și bine ați venit! Sunteți pentru prima dată aici? Da, adăugă el imediat, sunteți pentru prima dată.

Doctorul Mao purta pe deasupra un fel de halat multicolor, dintr-un material care părea, la prima vedere, extrem de moale și de catifelat și croit special pe dimensiunile rotunjoare ale purtătorului. Rareș Bileca nu mai văzuse niciodată așa ceva, iar ideea i se păru chiar interesantă, când realizează că pe poalele și pe pieptarul neobișnuitului obiect de îmbrăcăminte erau impimate diferite modele de tatuaje.

— Îndrăzniți, apropiați-vă, zise, deschizându-și brațele în lături și executând o piruetă. Halatul se des-

chise larg în evantai, ca o aripă de liliac, lăsând să se vadă și pe spate o sumedenie de asemenea impri-meuri.

— Sunt sigur că veți găsi aici un model care să vă fie pe plac.

Mao se opri și-l scrută cu atenție pe Rareș, care nu-și mai putea lua ochii de pe poalele halatului.

— Ați venit pentru tatuaj, nu-i așa?

Bărbatul încuviință, cu o abia schițată înclinare a capului.

— Atunci, este în regulă. Vă pot servi chiar azi. Trebuie numai să mă însoțiți la seminar. Începe chiar acum. Nu durează decât cincizeci de minute. Pofțiți! adăugă, împingându-l ușor pe Rareș Bileca spre o ușă situată pe peretele opus recepției.

Rareș se conformă, neputându-se împotrivi acestei solicitări.

În camera inundată de o lumină violet nu se afla nimeni. În centrul încăperii era așternută o saltea subțire de yoga, de culoare roz.

— Ah, se pare că ceilalți întârzie, făcu Mao, uitându-se la ceas. Asta e, pierderea lor. Noi va trebui să începem singuri, programul meu nu suportă amânare. Așează-te confortabil în centrul saltelei, cu șezutul pe gambe și cu fața spre nord. Adică spre mine, zise profesorul râzând, îndreptându-se către un covoraș ornamentat cu miniaturi indiene, aflat lângă perete.

Bărbatul se conformă. Minutele de tăcere care urmau fură de ajuns ca să-l transpună într-o stare receptivă, lipsită însă de emoție sau nerăbdare. Era chiar foarte plăcut.

— Eliberează-te de orice gând, de griji, de amintiri sau de sentimente negative. Concentrează-te asupra persoanei mele. Voi trimite către tine un flux de energie benefică. Efectele lui le vei simți imediat. Poți să închizi ochii sau să-i ții deschiși, după dorință.

Pe măsură ce Bileca îl fixa pe Mao cu privirea, simți cum prin vene începe să-i circule ceva ca un șuvoi de apă rece. Răcoarea îi anestezie complet percepția propriului trup. Aproape că uită de sine. „Foarte tare, tipul!” îi trecu prin minte, apoi adormi.

Se trezi după un timp pe care nu-l putu cuantifica. Deschise ochii. Doctorul Mao, care șezuse la început în poziția Lotus, cu picioarele încrucișate, se ridicase de la podea, păstrându-și în continuare postura. Plutea la înălțimea de vreo cincizeci de centimetri deasupra parchetului.

„E un vis. Nu e real”, gândi Bileca. Închise ochii.

2

Mănăstirea Sfântul Cristofor, situată în Centrul Vechi, pe una din laturile pieței centrale, era deschisă

pentru vizitatori, zilnic între orele 7-20. Soarele amiezii cădea perpendicular în micul scuar adăpostit, pe toate cele patru laturi, de o colonadă din calcar în spațele căreia se aflau chiliile măicuțelor. În centru, alături de o arteziană, se vedea statuia în mărime naturală a sfântului Cristofor, executată din bronz. Vizitatorul, care ținea în mână o sacoșă de supermarket, își odihni ochii câteva clipe asupra tufelor de trandafiri care împodobeau grădina. Se așeză apoi pe o bancă, la umbra unui salcâm japonez cu flori ornamentale, liliachii. Privirea îi fu atrasă din nou de statuie.

— Tot viață de câine și tu? Mie-mi spui...

Oftă.

Lângă el își făcu apariția, ca picată din cer, o călugăriță înveșmântată în straie monahale, purtând pe cap un fel de băsmăluță neagră ce nu reușea să-i ascundă prea bine părul. Câteva șuvițe rebele, de un cenușiu platinat, îi fluturau pe frunte. „L'Oréal Paris Smokey Grey”, cugetă bărbatul. „Nici călugărițele nu mai sunt ce-au fost odată. Nu că ar fi ceva rău în asta”. Călugărița, care părea să fi fost o femeie frumoasă în civilie, făcu un semn către locul liber de pe bancă.

— Se poate? întrebă ea.

— Desigur, măicuță, poftiți! zise vizitatorul, trăgându-se mai spre marginea din dreapta.

Călugărița luă loc. Ținea în mână o carte groasă cu coperte negre, între filele căreia își introdusese degetul arătător, drept semn de carte.

„Desigur, e o carte de rugăciuni. Astea se roagă într-una”.

— De fapt, zise tânăra, care părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani, nu sunt maică. Nu sunt încă. Sunt doar soră. Sora Celestina, spuse zâmbind și întinzându-i mâna. Surorile nu au depus încă voturile monahale, adică jurămintele. Abia după aceea devin călugărițe adevărate.

— Îmi pare bine de cunoștință. Fabian. Fabian Bibescu. Detectiv particular.

Surâse. Îi trecu prin minte să o tachineze puțin în legătură cu statutul ei de novice, dar se abținu.

— În cazul acesta, cred că mie poți să-mi spui frate.

Tăcu. Privi din nou la statuie. După câteva clipe, zise ca pentru sine, dar destul de tare ca să-l audă femeia din stânga lui:

— Ciudată statuie. De ce să-i fi pus pe umeri un cap de câine, din aceia cu botul lung și ascuțit? Ogar, așa se cheamă rasa asta de câini.

Sora Celestina zâmbi, băgându-și șuvițele de pe frunte sub broboadă.

— Conform unei tradiții orientale, sfântul Cristofor aparținea unui popor numit cinocefali. Este reprezentat cu cap de câine pe pereții multor biserici. Dar apare în alte locuri și cu cap normal. Treaba nu e încă foarte clară, cercetătorii nu s-au pus de acord. A trăit în secolul al IV-lea d.Hr. A murit ca martir în vremea lui Decius. Patronul șoferilor.

— Cum? De unde șoferi în timpul Imperiului Roman?

— Eh, făcu Celestina, inițial a fost patronul călătorilor. Îi apăra pe aceștia de răufăcători și de accidente. Dar astăzi, lumea nu mai parcurge distanțe mari pe jos. Merge cu trenul, cu mașina sau cu avionul. Însă răufăcătorii continuă să existe și în zilele noastre. De asemenea, sfântul acesta ajută și în combaterea vrăjilor. Crezi în vrăji și în blesteme, frate Fabian?

— Nu știu ce să zic... Deși logica spune că nu există, uneori lucrurile se potrivesc de așa natură că ești derutat. Ce carte citești?

— Filocalia, volumul patru. E o culegere de texte teologice scrise în mănăstirile egiptene, în antichitate. Sunt pasionată de acest fel de scrieri. Eu am făcut Facultatea de filologie-istorie. Frate Fabian, continuă ea abrupt, iartă-mă dacă sunt indiscretă, dar am observat că te frământă ceva. Melancolia de pe chipul tău m-a îndemnat să mă așez aici, lângă tine. Am zis că, poate, reușesc să-ți mai schimb gândurile, să te înveslesc.

— Mulțumesc de intenție, zise Fabian, dar un singur lucru m-ar mai putea înveseli. Mi-e foame. Vrei un ecler?

Se aplecă și scotoci în sacoșă, de unde scoase o casserolă cu patru eclere de la supermarket. O deschise și o întinse către Celestina.

— Mmmm! Dar e extrem de bun! zise ea, după ce gustă din prăjitură.

— Câte volume sunt? arătă el spre carte. Cred că ești tobă de teologie.

— Nu sunt tobă. Mai degrabă ghindă. Am părul șaten, acum e vopsit. Și ochii căprui. Sunt douăsprezece volume cu totul.

— Uau!

— Da. Dar din păcate, în bibliotecă nu sunt decât primele patru volume.

Celestina căzu apoi pe gânduri. Fruntea ei, senină până atunci, se umbri.

— Aș vrea să-ți spun ceva despre mine. Ca să-ți arăt că n-am venit de nebună la mănăstire, deși poate ți-a trecut prin minte și asta. Unii ar spune că sunt o femeie frumoasă care a venit, de bună voie, să-și îngroape tinerețile între patru ziduri. Nu, nu zic de tine, tu ești un tip OK, dar așa gândesc majoritatea celor care mă găsesc aici.

— Prostii. Nu am crezut nicio clipă asta. Pur și simplu, ești o persoană cu alte priorități.

— Exact. La douăzeci de ani m-am căsătorit cu Marcel, care m-a lăsat gravidă. Nu am vrut să lepăd pruncul. Deși bărbatul meu se îmbăta în fiecare seară, după care venea acasă și mă lovea, am răbdat umilințele, de dragul copilului. Și pentru că nu aveam unde să mă duc. Era casa lui. Eu eram studentă și nu aveam

nici un ban. Am vrut să iau copilul și să plec la mama, dar n-a vrut să mă primească. „Ți-ai luat bărbat, deși ți-am zis că e bețiv și derbedeu, acum stai cu el! Ce-o să zică lumea din sat?”. După aceea...

Glasul i se frânse deodată și scoase un șervețel din buzunar, cu care își tamponă pleoapele. Fabian întinse brațul spre ea și o cuprinse pe după talie, trăgând-o ușor spre el. Spre uimirea lui, fata nu opuse rezistență.

Își așezase capul pe umărul lui. Tresări după câteva minute, când o măicuță ieși în curte și începu să bată toaca. Celestina se retrase.

— Ah, îmi pare rău, ziceam că o să te înveselesc și eu mai mult te-am încărcat cu necazurile mele.

— Nicidecum! Dar nu ți-ai terminat povestea. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Cu altă ocazie. Sună toaca pentru vecernie.

— Așa de târziu e? Hm, trebuie să iau alte prăjituri pentru Laurențiu.

3

Fabian Bibescu avea o fire plăcută, era modest și amabil și, ceea ce era cel mai important, avea o cultură solidă, dobândită prin mii de cărți citite, romane dar și cărți de istorie, geografie, călătorii. Era jurist de me-

serie. Practicase ca procuror stagiar trei ani, după care, din cauza unor evenimente nefericite¹, în urma cărora fusese spitalizat aproape șase luni, își dăduse demisia din magistratură cu doi ani în urmă și își făcuse propria firmă de detectivi. Respectivele evenimente nefericite, de fapt o suită de accidente extrem de bizare, în urma cărora fusese la un pas de a-și pierde podoabele bărbătești, îi zdruncinaseră serios încrederea în sine. Procurorul – la vremea aceea – Fabian Bibescu, intrase de atunci într-o stare depresivă incompatibilă cu exercitarea unei meserii cu cerințe de subordonare ierarhică și de relaționare publică. Peste toate acestea se mai adăugase, colac peste pupăză, și plecarea soției, care, în urma pierderii unei sarcini și ajunsă la limitele răbdării, nemaisuportând traiul alături de un soț impotent și dependent de alcool și de pastile, dispăruse într-o bună zi de acasă, lăsându-l pe amărâtul de procuror cu grija unui copil în vârstă de șapte ani.

Toate acestea îi consumaseră și mai mult din energia psihică. La sfatul psihologului, se apucase de un sport. Așa se face că, în urmă cu doi ani, într-o zi de martie, ploioasă, își făcuse apariția în clubul de fitness condus de Filip Cosmin.

— Care ți-e numele de botez, cum te cheamă de fapt, Cosmin sau Filip? zisese Fabian, nedumerit.

¹ Relatate în romanul „Coarne de bour”, ed. Pavcon (n.a.)

— Zi-mi cum vrei, îi replicase antrenorul. Nu mă supăr. Cosmin e numele mic, dar Filip e mai ușor de reținut și pronunțat.

Primul lucru care-l frapă pe Fabian Bibescu la individul care se agita la marginea bazinului, înainte de producerea numărului de magie, fusese tatuajul desenat pe coapsa dreaptă. Bine, tipul acela era din cap până-n picioare ca o carpetă orientală, acoperit pe trei sferturi din suprafața pielii cu motive florale și animale. Tatuajul de pe picior, înfățișând o femeie împodobită cu o cunună de pene, se putea distinge foarte clar de la distanța care-l separa de înotător. Artistul tatuator, sau cum se chema în română persoana care face tatuaje, se întrecuse pe sine. Se puteau distinge cel puțin patru tonuri diferite de gri, care dădeau volum, profunzime și expresie portretului.

Fabian umflă pieptul și inspiră adânc aerul sărat pe care-l purta spre nări briza dimineții. Își scoase ochelarii de pe nas și își masă pleoapele cu degetele mâinii stângi. Pe masa din fața lui, într-un pahar înalt, plin pe trei sferturi cu Martini rosso, patru cubulețe de gheață se topeau treptat, diluând culoarea intensă a băuturii.

Bărbatul din stânga lui, un ins la vreo treizeci și cinci de ani, bronzat, tuns scurt, cu musculatura vizi-

bil lucrată la sală, se întoarse pe jumătate către Fabian (stătuse cu fața către mare, care se vedea, albastră, nemărginită, dincolo de piscina hotelului Belvedere, al cărei luciu, de un albastru impecabil, îți lua ochii) și spuse pe un ton aparent indiferent:

— Fabi, oare ți-am zis ce cred eu, că Arca lui Noe a eșuat, de fapt, în munții Măcinului?

Fabian se uitase lung, în tăcere, la companionul lui. Își urmase netulburat, după aceea, firul gândurilor.

„Penele de pe cap sunt însemne războinice, asociate cu populațiile amerindiene, or dama din tatuaj se vede că e o vampă asiro-babiloniană, cu maxilare puternice și prelungi, cu un nas acvilin, ochi mari și sprâncene elegant arcuite. Fizionomie tipic caucazi-ană”, trase concluzia definitivă Fabian Bibescu. Ei, da, amazoană, de aici penele, jubilase Fabian pentru descoperire. Confuzie semantică între două paronime, fără legătură între ele. Amazoanele, credea cocalarul, trăiesc în Amazonia din America de Sud, de aici amerindienii și penele pe cap. Odată concluzia stabilită, se întoarse către prietenul său. După ce-i captă privirea, îi făcu un semn discret cu coada ochiului:

— Cosmine, mă uit la masculul ăla feroce de acolo, ăla plin de tatuaje. Îl vezi? Ți se pare ceva ciudat la el? Bine, în afară de faptul că arată ca un covor persan.

Masculul feroce se ridică pe vârfuri, își făcu elan și plonjă în apă cu palmele împreunate deasupra capu-

lui, după o traiectorie ca la carte, parabolică. Apa se despică și-l primise în adâncurile ei transparente. Cosmin își trecu mâna prin păr și-și șterse fruntea de transpirație. Privi silueta care se îndrepta către suprafața apei, cu capul ridicat și pieptul bombat înainte.

— Impecabil, exclamă. Un salt simplu. Înainte de a intra în apă, brațele, capul, trunchiul și picioarele au fost poziționate după o linie ușor curbată. A intrat în apă fără a provoca stropituri și picioarele au dispărut exact în gaura de apă prin care au pătruns brațele, capul și trunchiul. Fabi, reluă el după o scurtă pauză semnificativă: tu ai auzit ce te-am întrebat eu? Crezi că nu ar fi posibil ca Arca lui Noe...

Fabian râse scurt în barbă. Urmărea evoluția înotătorului, care, odată ajuns la suprafața apei, începu să își miște brațele simetric, calm. Din câteva cicluri (numără zece, dar se putea să se fi înșelat), parcurse o lungime de bazin în stilul bras, ceea ce ar fi însemnat... douăzeci și cinci de metri împărțit la zece... dacă mai scazi deplasarea inițială de patru metri... impresionant!

— Ha, ha, ha, râse cu întârziere, adresându-se peste umăr interlocutorului, mi-a plăcut asta cu „gaura de apă”! Unde ai găsit-o? În altă ordine de idei: Arca lui Noe n-are cum să eșueze în munții Măcinului. N-a eșuat Arca lui Noe nici în munții Măcinului, nici în Bucegi. Scrie clar în Biblie, negru pe alb: muntele Ara-

rat. Aproape că silabisi: A-ra-rat. Asta e în Turcia. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ți se pare ceva anormal la tipul de colo?

Fabian nu mai așteaptă răspunsul prietenului său. Considera că-i adresase o întrebare pur retorică. O deformare profesională îi zgândărea, cu toate acestea, curiozitatea. Trase cu nesaț aer în piept. Aerul ușor sărat și răcoros al mării îi inundă alveolele în modul cel mai intim și direct, făcându-l să se simtă curățat, reînnoit, și pe dinafară și pe dinăuntru. Pentru câteva zeci de minute, aproape că-și uitase vechea melancolie funciară, care-l urmărea, lipită definitiv și indefectibil de sufletul lui, ca o umbră. Scurtul moment de relaxare se apropia însă de sfârșit. Încă puțin și trebuia să se urce din nou în caruselul preocupărilor și neliniștilor zilnice. Și ar fi dat orice să nu mai fie nevoit să o facă.

Își privi ceasul de la mână: unsprezece și douăzeci. Oftă. La doisprezece și jumătate trebuia să-l preia pe Laurențiu din fața școlii. Se întoarce către amicului său, cu intenția de a-și lua la revedere. Dar Cosmin mai avea ceva de adăugat. Și nu se lăsă până ce nu spuse tot:

— Ce să mi se pară ciudat la Rareș? percută, cu zece secunde întârziere. Îl cunosc bine, să știi. Vine la sală. În afară de faptul că e gay. Ce vezi anormal la el? Un băiat foarte bun. Nu... a, nu! Nu e ce crezi, râse, văzând expresia amuzată a lui Fabian.

Râsul lui Cosmin i se topi repede de pe buze, observând expresia șăgalnică, cu o evidentă tentă de ironie, care persista pe chipul prietenului. „Mie-mi spui? Hai, recunoaște!” părea să zică Fabian.

4

Cercetaș împătimit, Cosmin Filip, de meseria lui inginer geodez, parcursese din adolescență toate etapele pregătirii speciale pentru a deveni instructor de tabere. Urmase vreo șapte module de pregătire, întinse pe durata a trei ani, susținuse o serie interminabilă de teste și examene, iar la sfârșit obținuse mult râvnita licență de organizator de tabere și de grupuri de excursioniști. Cunoscut și se împrietenise cu un număr enorm de tineri, în cei peste zece ani de când se ocupa de acest hobby de vacanță. Văzuse și înțelesese multe.

Pe la douăzeci și cinci de ani, se făcuse remarcat de proprietarul unei săli de fitness din Constanța, care își căuta un asociat în vederea retragerii din activitate. Patronul clubului Viking, un tip pe nume Șerban, fost culturist de performanță, un pachet de mușchi chiar și la etatea de șaptezeci și cinci de ani, cât avea când îl cunoscut pe Cosmin Filip, l-a luat pe acesta pe lângă el și i-a explicat toate secretele afacerii. Cosmin,

un băiat voluntar, isteț și curios din fire, a băgat iute la cap tot ce trebuia să știe despre grupele musculare, despre dietele de slăbit și despre aparatele cu scripeți și contragreutăți. Cu banii strânși din munca de ghid (nu-și cumpărase mașină, iar de locuit găsea întotdeauna ceva, de regulă o garsonieră confortabilă pentru pretențiile lui, deși cam spartană, pusă la dispoziția lui din partea patronilor de campus-uri prin contractul de prestări de servicii), Cosmin a cumpărat, după cinci ani, jumătate din părțile sociale ale firmei de body-building. Șerban avea să-i doneze și cealaltă jumătate, după încă cinci ani de activitate. În timpul administrării lui, firma își dublase cifra de afaceri și capitalul social.

Nu era căsătorit, nu avea copii.

Văzuse în Fabian Bibescu, un tânăr apropiat de el ca vârstă, care frecventase ocazional clubul de fitness Viking, fine aptitudini de analiză și deducție, gândire epistemică și, în plus, ceea ce lui îi lipsea cu desăvârșire, cultura universalistă. Puse cap la cap, laolaltă cu un anumit soi involuntar de charismă, de care Fabian se părea că nu este conștient, aceste calități l-au atras irezistibil și l-au determinat să-i caute și să-i cultive prietenia. Se părea că-și găsisese tovarășul care-l completa, în modul cel mai fericit.

Era un bun ascultător. Oamenii se descopereau de bună voie în fața lui, vrăjiți, poate, de sinceritatea cu

care îi privea în ochi. Așa reușise să afle despre situația familială complicată a lui Fabian și despre nevoia lui de a-și reconstrui încrederea în sine. Așa aflase și despre preferințele sexuale ale lui Rareș Bileca, cel care avea să execute în acea zi un neașteptat și spectaculos număr de magie, care i-a lăsat cu gura căscată pe toți cei aflați în acel moment la piscina hotelului Belvedere din Constanța.

Cei doi tresăriră brusc, la auzul unui murmur care se auzi de la mesele și șezlongurile plasate de-a lungul piscinei. Murmurul crescă rapid în intensitate și se transformă într-un cor de exclamații admirative. Se auziră bătăi de palme și fluierături. Bileca, odată ajuns lângă marginea opusă a bazinului, luase o poziție verticală, după care începu să se înalțe și să coboare în apă, rapid, ca pluta unui pescar de al cărui cârlig tocmai se agățase o știucă. Salturile bărbatului erau din ce în ce mai ample. Dacă la început reuși să se înalțe până la buric deasupra valurilor, în cele din urmă spectatorii văzură, perplecși, cum Rareș Bileca ajunsese să își expună și picioarele, mai întâi până la genunchi, apoi, la următoarea săritură, până la glezne. Nu mai încăpea nicio îndoială că bărbatul acela plin de tatuaje ascundea niște talente nebănuite. Din public se auzi o voce:

— Stai pe apă și mergi! Ca Iisus. Poți?

Bileca nu păru să dea atenție interpelării. Fără a i se mișca nici un mușchi pe față, continuă să se afunde până

la doi metri în apă și să țâșnească imediat în sus, până i se vedeau gleznele. După trei asemenea giumbuș-lucuri, reuși, în cele din urmă, să se așeze, temeinic și stabil, cu tălpile deasupra apei. Își trase sufletul. Stătu așa, într-o tăcere mormântală, preț de un minut. După care făcu un pas cu dreptul. Piciorul îi atinse apa și nu se afundă. Cu o încetineală de echilibrist care merge pe sârmă, își trase apoi și piciorul stâng în față și îl așeză lângă cel drept. Stătu în picioare un minut.

După care își luă avânt și începu să meargă în pas alert pe apă, către trambulina de pe care sărise. Stropii săreau înapoi și încolo când tălpile lui izbeau oglinda apei. Dar Rareș Bileca nu se scufundă până când ajunse la mal, unde se prăbuși, cu brațele răschirate, pe gazon.

— Hei, Rareș, făcu Fabian, când magicianul poposisse, mai mult clătinându-se, în fața lor, unde ți-ai făcut tatuajul acesta? Văd că îți conferă niște puteri cu totul ieșite din comun.

Rareș Bileca se sprijini cu ambele mâini de masă și rosti printre gâfâieli:

— Da, se pare că acum merg mai bine pe apă decât pe uscat. Dar nu cred că are legătură cu tatuajul. Pe strada Gheorghe Doja, la numărul 4.

Zâmbi. Doi dinți de aur sclipiră în colțul gurii. „Tipic pentru un bombardier”, gândi Fabian Bibescu.

5

Când Fabian deschise poarta mănăstirii, amurgul făcea ca pinii din părculeț să arunce umbre prelungi. Ținea în mână dreaptă o carte, pe care o strânse la piept când văzu, din spate, o călugăriță cu basma pe cap. Se apropie cu pași repezi. Femeia se întoarse. Nu era Celestina. Zăbovi preț de un sfert de oră în scuar, aruncând, din când în când, priviri către statuia cinocefalului. Intră, apoi, în biserică. Dintr-o aruncătură de ochi, constată că, în afară de o singură măicuță care citea un psalm la amvon, nu era nimeni altcineva.

„O fi în chilia ei”. După câteva ezitări, hotărî să o caute acolo. În definitiv, nu văzuse nicăieri vreun afiș pe care să scrie „intrarea bărbaților interzisă”. Și dacă avea să fie apostrofat de cineva, putea spune, fără a minți, că n-a știut de această regulă.

Ușa principală a corpului de chilii era deschisă. Pași înăuntru. Pe una din laturile culoarului se aflau mai multe uși. Vru să deschidă una dintre ele, la întâmplare, urmând să întrebe locatara care era cămăruța Celestinei, dar se pomeni față în față cu o măicuță care venea spre el.

— Nu vă supărați, o caut pe sora Celestina. Care e chilia ei? Am să-i dau o carte, m-a rugat să i-o procur. N-am găsit-o pe nicăieri prin mănăstire și m-am gândit că poate e la ea, în chilie.

Maica, o femeie trecută de șaizeci de ani, cu chipul palid, dar încă neted, îl țintui cu o privire aspră.

— A plecat.

— Cum adică, a plecat? Când? Mie nu mi-a zis nimic. Alaltăieri...

Se bâlbâi. Privirea severă a maicii starețe se transformă în furie. Izbucni, plină de indignare:

— I-am zis: fato, aici nu-i gară, nici hotel, vii când vrei, pleci când vrei. Și nici loc de întâlnire cu amarezii. I-am spus să se gândească bine ce vrea. Mi-a răspuns insolent. A zis că are de urmat o facultate, nu are timp să stea în genunchi, la rugăciune, ea trebuie să învețe. Foarte bine, i-am spus, fă-ți bagajele și mâine dimineață să pleci. Nu ținem pe nimeni cu forța. Acum, nu știu dacă a plecat sau mai e pe-aici, adăugă, mai domolindu-se.

În clipa aceea, coridorul fu inundat de bubuiturile unei formații rock. Vocea limpede a lui Freddy Mercury răsună de-a lungul culoarului:

Mustapha Ibrahim, al havra kris vanin

Allah, Allah, Allah we'll pray for you

Mustaphaaaa, hey! Mustaphaaaa

Mustapha Ibrahim, Mustapha Ibrahim, hey!

Maica stareță își dădu ochii peste cap și-și ridică palmele, în semn de rugăciune. Sau de neputință.

Fabian deschise ușa dinapoia căreia venea muzica. Cămăruța avea doar vreo zece metri pătrați. De-a lun-

gul unui perete se afla un pat pentru o singură persoană. Mai erau o masă și un scaun. Icoane pe pereți. În centrul chiliei, Celestina, în lenjerie de corp. Când îl văzu, își acoperi pudică sânii. După care își lăsă încet mâinile în jos. Opri muzica.

Fabian o privi intens, fără cuvinte. Făcu câțiva pași spre ea, lent, ca și cum n-ar fi vrut să o sperie. Sau ca și cum ar fi vrut să-și intensifice dorința. Femeia îi susținu privirea, cu niște ochi în care bărbatul citi aceeași ardoare ca și a lui. Se prăbușiră pe lavița îngustă și tare, unul în brațele celuilalt, gemând. Buzele lui, crăpate de sete, se umeziră lingându-i lacrimile de pe obraz.

— De ce plângi?

— De... nimic. Așa mi-a venit.

— Uite, ca să nu mai plângi: ți-am pus pe masă volumul cinci din Filocalia. M-am gândit că ești curioasă care e continuarea.

Râseră amândoi.

Fabian amână orice întrebare i-ar fi stat pe limbă pentru mai târziu, când aveau să stea îmbrățișați, odihnindu-se. Nici de ce s-a hotărât, așa, deodată, să plece, nici ce s-a mai întâmplat *după aceea*. Nu era vreme de destăinuiți, de regrete, de amintiri. Totul se petrecea în prezent. Tăcut, cu gesturi febrile, îi scoase dresurile. Apoi slipul. Pielea ei, lucioasă și fermă, tremura la atingerea mâinilor lui. Piele albă ca fildeșul, neatinsă de soare, nici de mână de bărbat.

Se sprijini în brațe, deasupra ei, și o privi adânc în ochi. Stătu așa câteva momente. Simți că e pregătită. O pătrunse ușor, delicat, pândindu-i spasmul. Acesta veni, însoțit de un țipăt. Îi puse mâna pe gură. Nu știa dacă nu cumva cineva mult prea curios asculta la ușă. Poate chiar maica stareță.

Noaptea trecu fără ca Fabian să mai aibă răgazul și dispoziția necesare pentru a deschide o discuție cu Celestina. Căzu într-un somn adânc, netulburat de vise. Pe la ora 2:00 fu zgâlțâit de umăr și femeia îi șopti, panicată, în ureche:

— Fabian, trezește-te! Laurențiu! L-ai lăsat singur? Du-te să vezi ce face copilul!

Bărbatul mormăi, apoi se întoarse pe partea cealaltă.

— E în tabără. Am scăpat de el zece zile.

Somnul îi pierise. După câteva minute, se răsuci spre Celestina.

— Dormi? Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat după aia.

— După ce?

— Cu Marcel. N-ai terminat de povestit.

— Ah, Marcel! Păi, a plecat cu alta. M-a părăsit când eram cu burta la gură. După aceea, am divorțat. La cererea mea. După ce am născut, am căzut în depre-

sie. Am lăsat copilul în grija mamei și m-am internat în spital, la psihiatrie. Apoi, am venit aici, la mănăstire.

N-ar fi vrut să-l întristeze cu necazurile ei. Continuă să vorbească despre planurile ei, pe un ton domol.

— Cum starea mea psihică s-a îmbunătățit considerabil, nu văd de ce aş mai face mulți purici pe aici. Mă duc să-mi cresc copilul. Așa e normal. O să-mi caut serviciu. Vreau să candidez pentru un post vacant de asistent la Facultatea de Istorie.

Fabian ar mai fi vrut să-i povestească Celestinei despre Andreea, cum a pierdut sarcina și cum a trecut și ea prin depresie, dar nu putu să vorbească despre acel subiect. I se încleșta gura numai când se gândea la lucrurile acelea. Încă nevindecat pe deplin.

— Știi, aş prefera să-mi spui pe numele meu adevărat, Céline. Celestina a fost un nume provizoriu. Oricum, aş fi primit altul, dacă m-aş fi călugărit. Apropo, vreau să-ți dau ceva.

Se ridică și reveni aproape imediat, după ce căutase într-o casetă aflată pe masă.

— Uite, șopti, medalionul pictat manual cu icoana sfântului Cristofor. Primește-l, ca semn de amintire. Și promite-mi că o să-l porți. Îți reamintesc, Sfântul Cristofor te apără de vrăjitori, de răufăcători și de orice pericole, dacă ai uitat cumva. Dar nu cred că ai să uiți. E pe jumătate câine, râse ea.

6

Biroul lui Fabian se găsea pe strada Industrială, la capătul dinspre Centura Aurel Vlaicu, la etajul patru din patru, într-un bloc de garsoniere care arăta ca un cămin de nefamiliști. Cu tencuiala scorojită și pungi cu alimente agățate de cercevele. Pe ușa de la intrare era lipit un afiș pe care scria, cu litere mari de tipar, tipărit la imprimantă: Fabian Bibescu p.f.a., detectiv particular. Iar mai jos, cu litere mai mici: dispariții, probatorii divorț, reconstituiri acte, genealogii, investigații diverse. Confidențialitate garantată.

Când Fabian auzi bătăi în ușă, era opt dimineața.

— Deschis! strigă, scoțându-și capul pe ușa bucătăriei. Tocmai pusese de o cafea. În pragul ușii de la intrare își făcu apariția Cosmin.

— Ce s-a întâmplat? Citesc pe fața ta că nu ești în apele tale, făcu Fabian.

Cosmin nu zise nimic. Intră în bucătărie și se prăbuși pe un scaun.

— Rareș. A dispărut de cinci zile. Nu mai dau de el. Telefonul lui e închis sau nu se află în zona de acoperire. Fabian, ajută-mă! Sunt terminat! Nu pot să trăiesc fără...

Se vedea pe fața lui că e disperat. Glasul îi tremura, înecat în lacrimi pe care și le înghițea cu un hârâit din gât.

— Ai reclamat la Poliție?

— Desigur. Asta am făcut-o alaltăieri. Știi ce mi-au răspuns? Că sunt foarte aglomerați și nu au suficient personal ca să caute bărbații fugiți de-acasă. Să vorbesc cu un detectiv.

— În spitale l-ai căutat? La Morgă?

— Căutat. Peste tot. Inclusiv la Morgă, gemu el. Ușa de la apartamentul lui e închisă, vecinii nu știu nimic. Ultima dată când l-am văzut a fost atunci, cu tine, la Belvedere. Seara nu a venit la mine, cum făcea de obicei. Nu era zi fără să ne vorbim. Dar de cinci zile...

Gemu.

Fabian turnă cafea în două cești și se așează la masă, față în față cu Cosmin. Își sprijini tâmpilele în podul palmelor.

— Trebuie să știu mai multe despre Cosmin, ca să pot începe o căutare. Cu ce se ocupa în ultima vreme, dacă ai observat ceva neobișnuit la el, dacă ți-a spus ceva care ar fi putut dezvălui intențiile lui. Deseori, oamenii fac asemenea destăinuiri, cărora nu le dăm importanță la momentul respectiv.

Puse mâna pe telefonul mobil și accesează site-ul știrilor locale. Primul articol din news-feed avea titlul „Descoperire macabră în largul litoralului din Tuzla. Trupul neînsuflețit al unui bărbat cu pielea complet jupuită a fost găsit de pescari”. Mai jos, în cuprinsul

știrii, Fabian citi: „Anton Ibadula², procurorul-șef al județului Constanța, ne-a declarat în exclusivitate: În cauză s-a întocmit un dosar penal în rem pentru tortură, ucidere și profanare de cadavru. Cercetările pentru descoperirea autorului acestei crime atroce sunt în desfășurare. Din nefericire, pentru că pielea feței și scalpul lipsesc, nu am putut, deocamdată, să identificăm victima”.

Fără să spună nimic, Fabian formă un număr din agendă. Persoana apelată răspunse imediat, ca și cum ar fi avut telefonul în mână.

— Salut, Fabian! Ce surpriză! Ești bine?

— Da, sunt bine, mersi. Voiam să te întreb...

— Când te întorci la muncă? îl întrerupse Ibadula. Biroul tău e gol și te așteaptă. Să știi că n-am dat jos tăblița de pe ușă.

— Toni, mulțumesc de propunere. Mă voi gândi serios la ea, după... Ascultă: poți să-mi dai ceva informații despre bărbatul găsit la Tuzla? Cel jupuit. Mă interesează dacă ați găsit ceva semne particulare pe el.

— Cum puii mei să găsim semne particulare, dacă n-are piele deloc? Nici măcar un centimetru de piele, îți poți închipui? Oribil.

Fabian își putu închipui. Văzuse destule planșe de anatomie.

² Mai multe despre procurorul-șef Anton Ibadula, în romanul *Coarne de bour*, ed. Pavcon, 2022 (n.a.)

— Presupun că legistul i s-a uitat în gură. Ai citit raportul?

Se auzi un foșnet și Ibadula reveni după câteva secunde.

— Ah, așa este, are doi dinți îmbrăcați în coroniță de metal galben. Caninul din stânga sus și incisivul alăturat. Hei, Fabian, de unde ai știut? Și de ce te interesează cazul ăsta? Ai primit vreo solicitare de la cineva? De la cine? Te rog să...

Fabian închise fără să mai aștepte sfârșitul frazei. Conform statutului său, divulgarea de informații despre clienți era cu desăvârșire interzisă și Ibadula știa asta. Aruncă o privire plină de compasiune către Cosmin, apoi își plecă ochii.

— Am un fir. Ce voi descoperi la capătul lui, s-ar putea să nu fie tocmai plăcut.

Cosmin nu-și mai stăpâni lacrimile. Izbucni într-un hohot de plâns zgomotos.

7

Fata de la recepție îi ieși în întâmpinare, toată numai un zâmbet.

— Bună ziua, sunt Argentina Coțofană, asistenta domnului doctor Mao. Cu ce vă putem ajuta?

— Bună ziua, răspunse Fabian, cuprinzând dintr-o privire încăperea. Aș dori să stau de vorbă cu doctorul.

— Domnul doctor este, momentan, indisponibil. Vă putem ajuta și cu altceva?

Scoase legitimația din buzunar și i-o puse în față.

— Fabian Bibescu, detectiv. Investighez un caz de crimă. Domn' doctor ar face bine să mă primească chiar acum, altfel va sta de vorbă cu poliția cât de curând.

Femeia luă telefonul în mână și se retrase în celălalt capăt al încăperii. Reveni după treizeci de secunde.

— Domnul doctor vă așteaptă în laborator. Sus, pe scări, prima ușă metalică pe stânga. Sunați mai întâi.

Mao se ivi în pragul ușii metalice, îmbrăcat într-un combinezon din același material fistichiu. Fabian îi cercetă fugitiv chipul, care nu trăda nicio îngrijorare.

— Bună ziua și bine ați venit la Galeriile Doctor Mao! Cu ce vă servim? Un tatuaj, un tratament dermatologic, un masaj? Trebuia să vă faceți în prealabil o programare, dar fiindcă domnișoara Argentina mi-a dat de înțeles că sunteți foarte grăbit...

Îl fixă pe detectiv cu o privire magnetică, de la o distanță respectabilă.

Fabian evită contactul vizual cu bărbatul. Privi în spatele lui. Zări un fotoliu ca de dentist, deasupra căruia o lampă cu multiple spoturi arunca o lumină albă, intensă și un colț dintr-o draperie grenă. Aceasta împărțea încăperea în două. Își scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate și butonă până găsi ceea ce căuta.

— Tati, lasă vrăjeala! Îmi spui și mie ce e cu pantalonii ăștia de pe tine? Pot să pun mâna?

Întinse brațul către pantalonii doctorului, cu degetul mare și arătătorul apropiate, ca pentru pipăit. Mao se feri, dându-se un pas înapoi:

— Vă rog să vă măsurați cuvintele! Nu permit limbaj ireverențios în laborator la mine! Se pare că nu știți cu cine discutați!

Fabian izbucni în râs.

— Ba bine că nu, domnule... Mauriciu, sau să-ți spun Marin Stavarache? Citez din biografia ta neromanțată, așa cum e ea immortalizată în cazierul judiciar: înșelăciune, delapidare din fonduri europene – 300.000 de euro, șantaj, fals și uz de fals, fals privind identitatea. Doar din ultimii cinci ani. Ciudat este că pentru niciuna din aceste infracțiuni nu s-a executat nici măcar o zi de detenție. Nici măcar un euro din prejudiciu n-a fost recuperat. Cum a fost posibil?

— Minciuni! Numai minciuni sfruntate, strigă doctorul cel rotofei, ai cărui obraji se îmbujoraseră deodată. Nu sunt Marin Stavarache. Nu-l cunosc, n-am auzit de el. N-am furat, n-am falsificat nimic în viața mea. Cum vă permiteți? Vă dau în judecată pentru calomnie. Avocatul meu vă va...

Fabian păru o clipă descumpănit. Își privi telefonul, pe al cărui ecran era fotografia unui bărbat în costum de baie. I-o așeză doctorului în fața ochilor.

— Așa să fie? Rămâne de văzut. Până atunci, explică-mi și mie cum se face că pantalonii de pe tine sunt identici cu pielea de pe picioarele acestui bărbat, în cele mai mici amănunte, chiar și în privința acestei cicatrice de sub genunchi și a acestei alunițe de pe coapsă? Iar bluza ta pare copie la xerox după pieptul și brațele acestuia?

Figura doctorului, până în acel moment destul de calmă, se întunecă. Își mușcă buza de jos până la sânge. Duse rapid mâna dreaptă la spate. Fabian, care nu-i slăbea mișcările din ochi, intui ce va urma. Când Mao îndreptă spre el pistolul cu șocuri electrice, piciorul detectivului plecase deja pe traiectorie. Lovitura ținută îl lovi puternic pe doctor în încheietura mâinii drepte. Pistolul ateriză pe jos. Cu un salt, Fabian sări pe Mao și-l trânti la podea, imobilizându-l.

— Cred că am eu o explicație, zise. Analiza ADN va constata dacă scârboasele tale țoale sunt confecționate din pielea jupuită a bărbatului găsit ieri în mare, lângă Tuzla.

În clipa aceea, Fabian auzi un clinchet în cap, ca și când două pahare s-ar fi ciocnit între ele. O perdea neagră îi acoperi ochii. Apoi veni durerea. Una insuportabilă, care iradie din moalele capului până în maxilar. Domnișoara Argentina, care se strecurase tiptil în laborator, ținea în mâini un prespapier în formă de elefant, greu de un kilogram. Detectivul se prăbuși pe jos cât era de lung și-și pierdu cunoștința.

Când își reveni, doctorul și Argentina îl descălțau. Bănuî că se afla undeva în spatele draperiei vișinii. Era întins pe un pat ca de spital, peste care era așternut un cearșaf de unică folosință. Avea mâinile și picioarele legate de lateralele patului. Argentina apropie o foarfecă de abdomenul lui și începu să-i sfâșie cămașa. Făcu același lucru cu pantalonii și, în scurt timp, și cu chiloții. Lăsat în pielea goală, Fabian strânse tare pumnii și încercă să urle, dar constată că în gură avea un corp străin, un fel de căluș.

— În mod normal, zise Mao, fac mai întâi o anestezie pacienților. Dar, ca să vezi, am constatat chiar acum că mi s-a terminat toată rezerva. Aș fi putut să mai comand ceva anestezic, dar te grăbești, așa că o să doară puțin. După aceea, trece.

Doctorul luă un bisturiu, pe care îl trecu prin flacăra unui arzător.

— Privește, e dezinfectat.

Potrivi lama la încheietura claviculelor și înțepă. Un strop de sânge, ca o picătură de tuș roșu, coloră pielea lui Fabian.

— Marker, zise Mao către asistentă. Ce era să uit! Croitorule, măsoară de două ori și taie o singură dată!

Argentina Coțofană îi puse în palma dreaptă, care aștepta întinsă, un marker negru. Doctorul trase o linie de la locul înțepăturii până la pubis. Așeză apoi lama bisturiului pe piele și apăsă cu fermitate. Începu

să facă o incizie în piele, urmărind linia neagră. Din gura lui Fabian se auzeau un fel de scâncete, din gât.

— Hei! Potolește-te odată, nu te mai mișca atâta! Mă greșești la mână. Și nici măcar n-am început partea cea mai delicată. Cu cât te zbați mai tare, cu atât va dura mai mult. Trebuie să lucrez mai încet.

Fabian închise ochii și strânse tare pumnii, încercând să ignore durerea atroce. Își dădu seama că strângea în pumnul mâinii drepte medalionul de la Celestina. De la... de la... încercă să-și aducă aminte numele fetei, dar nu reuși. Începu să îngâne în minte rugăciunea pe care o auzise la ea, înainte de culcare. „Sfinte mucenice Cristofor, apărătorule de răufăcători și de primejdii, ajută-mă!”. Își pierdu cunoștința.

După ceva timp, avu un coșmar în care se făcea că bătea la porțile raiului. Bubuituri ca de clopot îi răsunau asurzitor în timpane. Și un glas puternic, care poruncea:

— Deschide! Poliția! Culcat! Culcat!!!

Patru bărbați în combinezoane negre, înarmați cu pistoale automate, năvăliră în separeu. Doctorul morții și asistenta lui fură imobilizați în cătușe. La picioarele patului se adunase deja o baltă de sânge, care se vărsa într-un pârlăuș ce-și găsisese făgaș printre rosturile plăcilor de gresie. Fabian fu luat în primire de un echipaj de la SMURD, care îi pansă rănila și-i atașă o perfuzie cu ser.

Unul dintre mascați se aplecă și luă de lângă picioarele patului medalionul cu capul sfântului Cristofor.

— Ah, deci de-aici a venit alarma. Dispozitivul face parte din lotul pe care l-am donat Mănăstirii Sfântul Spiridon. O comandă specială de la maica stareță.

— Cristofor, îl corectă Fabian.

— Mă rog. Oricum, felicitări pentru inspirația de a apăsa pe buton la timp. E prima utilizare. O premieră.

— Ce buton?

Plutonierul se scărpină în cap.

— Cum, nu știți? Și atunci cum de... Probabil, fără să vă dați seama, l-ați strâns în pumn. Este explicabil, adăugă polițistul, privindu-i pieptul însângerat. Uitați, sub capul de câine e un buton. Când e apăsător, un apel de urgență este direcționat spre noi. Dar să nu abuzați! Orice abuz va fi sancționat.

Fabian promise că nu va abuza.

A doua zi, primi în salonul unde fusese internat, la Spitalul de Urgență, vizita Ceraselei. Stătură de vorbă mai bine de o jumătate de oră, iar înainte de a pleca, fata îi puse pe noptieră o carte groasă.

— Ți-am adus de citit, căci e foarte plictisitor să stai în spital. Știu asta.

Fabian desluși, pe cotorul cărții, cuvintele *Filocalia*. *Volumul cinci*.

— Exact cartea la care mă gândeam. Știi, cred că sfântul cu cap de câine chiar m-a ajutat!

II

Substitutul

În dimineața zilei de 24 februarie 2022, Vitali Viter, șeful securității Centralei nucleare de la Cernobîl, se trezi din somn în plin coșmar. Visa că stătea față în față cu sine însuși, iar „celălalt eu”, care se făcea că era exemplarul autentic, îi spunea, în vis, că e în pericol de moarte și-i poruncea, cu autoritate, să spună un singur cuvânt pentru a se salva. Ghici, cumva, că acest cuvânt trebuia să fie „mâinile”. Mai bine zis, cuvântul „mâinile” îi veni lui Viter pe limbă, ca de la sine, ca ceva dincolo de orice îndoială.

Deschise ochii, aruncă deoparte pilota și privi câteva clipe, dezorientat, interiorul dormitorului, ale cărui piese de mobilier prindeau contur. Temperatura era glacială. „Iar au tăiat nemernicii gazul”, își zise. Zorii zilei aprinseseră deja orizontul dinspre răsărit al Kievului. Brusc, își reaminti cuvântul din vis. Simultan, realizează că mâinile îi erau săgetate ca de mii de ace înroșite în foc. Își sumese mânecile pijamalei și începu să se scarpine, gemând. Părăsi, după două

minute, scărpinatul brațelor și trecu la coaste, burtă, spate și fese, pe care începu să și le zgârie cu unghiile, cu furie și disperare. Se odihni apoi câteva clipe și se smulse din așternut. Își privi brațele: o mulțime de pete roșii, neregulate, unele mai noi, clar conturate, altele mai vechi, cu tendință de a se uni între ele îl făcură să se crispeze. Merse împleticit la baie și se privi în oglindă: spectacolul era terifiant. Aceleași pete apăruseră pe piept, pe burtă, pe spate și picioare. Cu cât se scărпина mai mult, cu atât mâncărimile și usturimile creșteau în intensitate. Se stropi cu apă rece și simți că se mai calmează puțin.

„Sunt otrăvit”, îi fulgeră prin minte. Rememoră ce mâncase cu o zi înainte și realizează că stătuse acasă, nu ieșise și nu se întâlnise cu absolut nimeni, în afară de soție. Primul gând fu să-și sune medicul personal, dar era cam devreme. Omul era încă în pat. Căută numărul secretarului său personal, Anton Popov, și-l apelă, în timp ce merse la bucătărie și începu să-și prepare o cafea. Gilda nu se trezise încă.

— Salut, Toni, te-am trezit? făcu el, după ce auzi răspunsul celuilalt. Ascultă-mă cu atenție: am nevoie să vii urgent până la mine. Urgent înseamnă în halat și în papuci, dacă nu te-ai echipat deja până la ora asta. Cum, cât? E șase jumătate, fratele meu! Suntem în război de o oră, dacă n-ai aflat încă asta. Consideră că ți-am dat alarma. Hai, bagă viteză!

Închise. Se așeză la masă, cu ceașca de cafea în față, o privi, dar nu avu răbdare să soarbă din ea. Se ridică, urcă scara la etaj, pășind ușor ca să nu-și trezească nevasta și deschise o debara. Scoase un geamantan din dulap și începu să-și înghesuie în el cămașă, pantaloni, lenjerie, de-a valma. Luă de pe polița din baie periuța de dinți și aparatul de ras. Se gândi câteva clipe, apoi merse în dormitor, formă cifrul unui seif ascuns în spatele tabloului cu o reproducere după *Primăvara* lui Boticelli și scoase toți banii pe care-i găsi acolo și-i introduse într-o valiză pe care o ținea deschisă în mâna stângă. Nu-i numără.

Lăsă totul jos și se scărpină. După ce termină, își schimbă pijamaua cu haine de oraș și coborî la parter. Tocmai la timp. Toni suna la intrare.

— În sfârșit! făcu, după ce își strânsesă mâinile.

Anton, un bărbat cu aspect de intelectual, la vreo patruzeci de ani, cu ochelari cu rame groase și un început de chelie, strângea la piept o mapă cu documente. Murmură câteva scuze, apoi privi întrebător către șeful lui.

— Arde?

— Ba bine că nu! Ascultă-mă cu atenție, continuă Vitali, cu glas scăzut, luându-l pe celălalt la braț într-un ocol al peluzei de la intrare. În momentul acesta, rușii tocmai au forțat granița cu Belarus. În două ore, Cernobîlul va fi în mâinile lor.

Anton se mulțumi să facă ochii mari, fără să scoată vreun cuvânt. Era iminentă invazia, dar nu se aștepta să se întâmple chiar așa de curând.

— Toni, eu trebuie să dispar din peisaj, cel puțin până se vor liniști apele. Cerbul e pe urmele mele. Azi vrea să mă ia în coarne. Dacă mă va prinde. Așa că, fii atent: ai în valijoara asta niște grivne, te duci la casa de schimb valutar a Liubei și le dai pentru patru sute de mii de euro. Banii sunt negociați cu Liuba. Am vorbit cu ea. Te așteaptă. Pe urmă, te întâlnești cu mine, la ora nouă fix, la intrarea în Piramida Mall, păstrezi cinci mii pentru tine și restul de 395.000 mi-i dai în mână, în aceeași valiză. Ai înțeles?

— Înțeles, șefu!

Vitali tăcu și se uită precaut în spate. Îl scrută cu atenție pe secretar și se întrebă oare câtă încredere putea avea în omul acela. Îl angajase personal, în urmă cu cinci ani, dintre foștii lui camarazi de la Școala de ofițeri de contrainformații. Ar fi putut să jure că-i este loial. Nu se îndoia de simpatiile sale pro-ruse. Dar nu puteai fi sigur niciodată.

— Ai făcut ce ți-am zis?

— Pachețelul de ceai?

Vitali aprobă din cap.

— Exact cum am vorbit. I l-am dat lui Naumov.

— Și? adăugă, privindu-l circumspect pe secretar. Tocmai îi venise ideea trăsniță că el însuși ar fi fost servit cu un pliculeț din propriul ceai. Se cutremură.

— Azi, Andrii Naumov îi va servi cerbului la micul dejun un ceai numai bun.

Vitali simți că înnebunește dacă nu se scarpină, dar strânse din dinți și se stăpâni în fața lui Anton. Vru să termine imediat întâlnirea. Așteptă câteva clipe între-barea care parcă nu mai venea.

— Unde pleci, șefu'? Pot să știu și eu?

— Nu, nu poți. Pentru că nu m-am hotărât încă. Dar vei avea vești de la mine cât de curând.

Se întoarce pe călcâie și porni grăbit către casă.

Deschise lin ușa Gildei, care se mișcă sub plapumă. Se apropie, o sărută pe frunte și-i șopti:

— Draga mea, trebuie să-ți spun ceva.

Anton Popov se uită la ceas și hotărî că este încă prea devreme pentru a deschide ușa casei de schimb valutar Obmin valiut de pe strada Anny Akhmatovoi. Motiv pentru care ieși de pe Prospect Mikoli Bajana, bulevardul care împarte Kievul în două, de la vest la est, și parcă în curtea benzinăriei Ukr Oil. Comandă o cafea. În mână cu ceșcuța așezată pe o farfurioară, se întoarce pe călcâie și caută din priviri o masă liberă. În momentul acela, aproape că se izbi de individul care se așezase la rând în spatele lui. Avu o tresărire, pe care cu greu și-o putu masca. Câțiva stropi de cafea

săriră din ceașcă și-i pătară vestonul. Tipul zâmbi stânjenit și murmură câteva vorbe în engleză:

— Oh, I'm sorry!

Fără a-și mai stăpâni expresia de uluire, Anton îi întoarse zâmbetul. Se îndreptă către masa liberă pe care o observase lângă geam, întorcând din când în când capul către persoana de care se ciocnise, ca pentru a se asigura că e reală. Se uită în parcare: număra patru mașini, dintre care una, o mașină de teren cu numere de România, îi atrase atenția, fiind parcată lângă Opelul lui. Cine bea cafea, nu-și lăsa mașina la pompă. Și străinul comandase o cafea.

— *Good day, Sir! May I?* i se adresă acesta, apropiindu-se de masa lui.

Anton făcu un gest larg de invitație, să se așeze în fața lui.

— Am observat că ați fost surprins văzându-mă, continuă bărbatul, râzând. E chiar atât de evident că sunt străin? Sunt chiar atât de rari românii în Kiev?

Engleza lui, aproximativă, nu era dificil de înțeles. Avea, în ciuda pronunției stâlcite, avantajul unor fraze simple, fără cuvinte sofisticate.

— Oh, nu, răspunse Anton, doar că semănați foarte tare cu cineva pe care îl cunosc. O clipă, am crezut că sunteți chiar el.

Străinul își dădu capul pe spate și slobozi un hohot de râs.

— Da, da, trebuia să mă gândesc la asta. Toată lumea îmi spune că semăn cu Brad Pitt. În special femeile...

Anton zâmbi, ușor amuzat. Străinul nu semăna absolut deloc cu Pitt. În jur de treizeci și cinci de ani, avea fața ovală, nicidecum ascuțită, ca a celebrului actor. Părul era de culoare șaten închis, iar barba, tunsă scurt, care îi încadra întreg maxilarul, era înspicată. Ochelarii cu ramă fină, albastră, nu reușeau să-i acopere ochii în care scliffea o luminiță ironică.

— Drept să spun, răspunse, nu la Brad Pitt mă gândisem, dar acum, fiindcă ați menționat asta, parcă – parcă... domnule... hmm...

Necunoscutul se foi câteva clipe, apoi se hotărî deodată să abordeze motivul inițierii discuției.

— Bibescu e numele meu. Uitați care e povestea mea, pentru care mi-am permis să vă abordez, în speranța că o să mă puteți ajuta. Realmente, nu știu de unde să încep și, pentru că sunteți prima persoană din Kiev cu care am putut să intru în vorbă, m-am decis să v-o povestesc dumneavoastră. Oh, e o poveste foarte, foarte neobișnuită, o să vă mirați. Mă numesc Fabian Bibescu și sunt, după cum v-ați dat seama, turist român. În urmă cu... să fie vreo 20-22 de ani, abia picase Cortina de fier, am făcut o excursie în Ucraina. Eram la liceu, tocmai împlinisem optsprezece ani. În Kiev, am cunoscut o tânără fermecătoare, o chema Liuba. Nu pot să uit acest nume, este numele iubirii.

Uitați, aici, pe telefon, fotografia ei. Era casieră la o casă de schimb valutar. Știți, intrasem să schimb niște bănuți. Fetei acesteia i-a plăcut, pesemne, și ei de mine, pentru că, nu pot să trec cu vederea acest detaliu, după cele două sau trei întâlniri pe care le-am avut cu ea, fiindcă am stat în Kiev patru sau cinci zile (străinul zâmbi unei amintiri), Liuba a consimțit să facem schimb de adrese și ne-am promis, solemn, să facem orice ne stă în putință ca să ne reîntâlnim și să permanentizăm relația.

Bărbatul deschise telefonul și după câteva butonări îi întinse lui Anton aparatul, pe ecranul căruia se afla o fotografie alb-negru înfățișând chipul unei fete cu ochi mari, cu un zâmbet discret și o claie de păr platinat, pieptănat cu cărare pe o parte. Continuă, după câteva momente, observând că Anton studiasse îndeajuns fotografia și că părea mulțumit de ceea ce vedea.

— Aceasta este domnișoara după care am venit. La data aceea, așa arăta. Nu mai știu absolut nimic despre ea, sunt conștient că acum e schimbată, că poate are familie, copii, ce știu eu? Jurămintele, însă, chiar și cele din copilărie sau din prima tinerețe, trebuie respectate. Un mare scriitor de romane horror a spus asta, Stephen King, poate ați auzit. În romanul *It*. Glumesc, dar toată viața mea am trăit cu regretul de a nu fi dat curs acestei prime povești de iubire. O poveste romantică și fără un sfârșit fericit, încă, dar speranța moare ultima, spunem noi, românii.

Acum, că v-am spus istoria mea, am să vă las și un număr de telefon, dacă veți afla ceva despre ea și dacă veți avea bunăvoința... Ah, am uitat esențialul: numele ei de fată era Liuba Medvedciuk și lucra la casa de schimb valutar Obmin valiut, de pe strada Anny Akhmatovoi. Dacă v-ar ajuta aceste informații cu ceva...

Anton continua să-l privească pe interlocutor, de data asta nemaîncercând să-și stăpânească expresia de consternare de pe chip. În sinea lui se dădu o scurtă luptă între tendința de a face un lucru total neprofesionist, acela de a divulga o informație nesolicitată unui necunoscut, pe de o parte, și pe de alta de a intra în jocul străinului, mânat de curiozitate. Învinsese cea de a doua tentație, gândindu-se că juca pe terenul propriu și că, poate, cumva, va întoarce situația în folosul lui.

— Domnule Bibescu, ceea ce-mi spuneți dumneavoastră este, într-adevăr, un lucru extraordinar. Un lanț de coincidențe nemaipomenite fac ca eu s-o cunosc pe această doamnă, chiar foarte bine. Și întâmplarea face că tocmai mă îndreptam acum către biroul ei. Pentru că, vedeți, astăzi Liuba Medvedciuk lucrează tot la *acea* casă de schimb valutar, doar că acum ea e patroana. Mă tem, însă, că v-ați ales un moment total nepotrivit pentru această excursie. Fiindcă...

În clipa aceea, orizontul se luminează brusc la marginea dinspre vest a Kievului. În scurt timp, un bubuit asur-

zitor se rostogoli peste oraș. Anton păli și se ridică brusc în picioare.

— Ah, exclamă Bibescu, se pare că o stație de benzină tocmai a explodat undeva.

— Mă tem, domnule Fabian, că e vorba de altceva, mult mai grav. Să mergem cât mai avem încă timp. Urmați-mă, țineți aproape. O să vă conduc până la destinație.

Liuba Medvedciuk era ceea ce se numește o femeie singură, cu pisici, la 40 de ani. Numai că pisicile Liubei nu erau din cele obișnuite. Bine, exceptându-l pe motanul Grișka, un excepțional exemplar de siberian pur, cu cap rotund și căutătură dușmănoasă, care se plimba liber prin casă, restul pisicilor se învârtteau, resemnate, fiecare în cușca ei. Liuba avea într-o extensie dinspre curte, care făcea corp comun cu vila, o adevărată grădină zoologică. Fiare din cele mai ciudate și mai feroce, cu blană pătată, tărcată, scurtă sau lăptoasă, cu gheare și colți, cu mustăți și cozi sensibile și neastâmpărate erau expuse pe trei dintre laturile încăperii. Lumina naturală pătrundea prin marile ferestre de termopan, care se deschideau pe latura lungă dinspre curte a dependinței. Sub ferestre era un șir de dulăpioare cu multe sertare, suprafața cărora, placată cu

marmură, alcătuia un fel de banc de lucru, pe care se aflau numeroase flacoane, seringi, tuburi și cutii cu prafuri și alte ustensile medicale. Mai erau, ordonat stivuite, multe cărți de medicină veterinară, atlase zoologice și, separat, un teanc din revista National Geographics. Într-un colț se deschidea o ușă către cămara cu alimente, unde, pe rafturi metalice, se vedeau numeroși saci cu boabe și un imens frigider cu hrană proaspătă.

La ora opt dimineața, Liuba era ocupată, ca întotdeauna, cu inspecția zilnică. Se apropie de fiecare chirieș îmblănit și îl salută pe numele lui. Dădu binețe manulului Pallas, o specie bizară, cu fața turtită, care aducea mai mult cu Yoda, dacă făceai abstracție de blana deasă și lungă care îi atârna în falduri sub fălci. Trecu prin fața servalului Severus, ale cărui urechi imense, ca niște aripi de liliac, se orientară imediat către ea, ca dovadă că trecuse în defensivă. În fața caracalului Karaoke zăbovi câteva clipe mai mult, cercetând urdorele care îi apăruseră. „Hmmm, își zise, va trebui puțină toaletă. Sper că nu te-a tras curentul, scumpule!”. Urechile animalului, terminate cu câte un smoc de fire lungi, negre, se aplecară în direcția ei. Badia, Pisica din Borneo, a cărei coadă lungă și puternică o făcea să semene cu o maimuță, aflată în cușca alăturată, își lungea splendida blăniță de culoarea tunului blond și o privi cu o căutătură neprietenoasă.

Ochii mari, rotunzi și urechiușele mici și ascuțite îi dădeau o înfățișare cu adevărat rea. O deranjase de la tabietul ei, asta era perfect adevărat.

Liuba se mulțumi să arunce câte o privire de la distanță pisicii-pescar, un animal de talie mijlocie, cu o splendidă haină argintie, pisicii-nisipurilor, un exemplar mignon care făcea notă discordantă cu celelalte prin talia ei redusă, dar, în rest, era la fel de agresivă și pisicii andine, care era, dintre toate fiarele, cea mai simpatcă și jucăușă. Uneori, cu vigilență, o scotea din cușca ei și o lăsa liberă prin casă, urmărindu-i ghidușiile. Avea, însă, grijă să îl închidă mai întâi pe Grișka în cușca lui. Jacob, motanul andin, cu toată statura lui mică, era de două ori mai mare decât pisica domestică.

Se întoarse și puse pe foc cana cu apă pentru ceai. Nimic nu o relaxa mai mult, diminețile, decât ritualul acesta. Scoase din frigider sticluta cu lapte concentrat și, de pe o poliță, pe cea cu sirop de arțar. În trecere, își studie într-o oglindă tenul și buclele platinat. Erau ok. Oftă.

Merse cu ceașca de ceai în seră și se așeză picior peste picior la măsuța din ratan. În clipa aceea soneria de la ușa de intrare în oficiu sună insistent. Tresări. Nu era încă ora deschiderii, Annușka nici nu sosise pentru a-și lua îndatoririle în primire. Merse în magazin și privi printre jaluzele, afară. Doi bărbați, Anton și încă unul, la vederea căruia tresări involuntar, se le-

găneau de pe un picior pe altul, nerăbdători. Deschise și se trase într-o parte.

Nici prin cap nu-i trecuse Liubei, în seara din ajun, când își pusese capul pe pernă, că va avea parte, a doua zi dimineață, de o asemenea halucinantă experiență. Anton și însoțitorul lui pur și simplu năvăliră peste ea.

— Liuba, e o chestiune de viață și de moarte, rosti Anton. Tolea m-a trimis la tine cu banii ăștia, zise, înmânându-i valiza. Zice că știi despre ce e vorba. Urgent, trebuie să plece undeva. Patru sute de mii de euro, știi.

— Tolea pleacă? Unde? bâigui Liuba, cu ochii ținți la celălalt bărbat.

Fabian zâmbi cu gura până la urechi. Murmură un salut stâlcit în limba rusă, apoi continuă în engleză.

— *Zdrasvuite, daraghia minea*³! Sunt Fabian, Fabian Bibescu, din România. Mă mai ții minte? Am fost împreună în 1992, mai știi?

Liuba căută involuntar cu mâna ceva de care să se sprijine. Nu găsi nimic, așa că se clătină pe picioare. Din fericire, Fabian o prinse la timp de talie și o susținu. Apropierea străinului o cutremură. Fețele lor se apropiară. Liuba dădu ochii peste cap și, cu răsufierea tăiată, simți buzele bărbatului apăsându-i buzele într-o sărutare pătimașă. Răspunse sărutului, apoi se smulse din brațele lui și se distanță câțiva centimetri. Îl privi cu ochi mari, în care se puteau citi, deopotrivă, sur-

³ Bună ziua, draga mea! (lb. rus.)

priza, atracția și încă ceva, o groază înfiorată, indescriptibilă.

— Câți ani au trecut? continuă Fabian. Douăzeci și cinci? Treizeci? Ah, sper că nu m-ai uitat. Eu am trăit toți acești ani cu regretul de a nu fi putut să mă întorc la tine. Nu, știu că n-am nicio scuză. Studiile, apoi un mariaj nefericit și grijile vieții au făcut să... m-au împiedicat să...

Liuba se împletici până la fotoliul rezervat clienților și se așază încet pe marginea lui. Nu-și putea lua ochii de la român. În cele din urmă se reculese:

— Ah, urât, foarte urât din partea ta, Fabian Bibescu, că după atâția ani, în care m-ai uitat cu desăvârșire sau, în fine, cum spui, ai fost împiedicat, să vii să mă tulburi așa... într-un moment total nefericit... asta e, cum să zic...

Izbucni în plâns. Lacrimile îi curgeau pline, lucitoare pe obraji.

— Ce vrei de la mine, Valy? De ce-ai venit? Nu te gândești că am și eu o viață, că poate am nevoie de liniște? Ce mă fac eu acum? Vai, vai, *Boje moi! Boje moi!*⁴

Femeia plângea în hohote. Umerii și sânii îi tresăltau sub cămașa vaporosă, oliv, ornamentată cu desene cu frunze de palmier, mari, elegant stilizate. Fabian îngenunche lângă fotoliu și începu să-i sărute tandru mâinile, urcând către umeri.

⁴ Dumnezeu! Dumnezeu! (lb. rus.)

Anton, care privise rezervat scena cehoviană a revederii celor doi iubiți, își introduse la un moment dat mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și scoase un telefon mobil. Căută un număr și sună. Peste câteva clipe, când apelatul răspunse, rosti scurt:

— Șefu', urgent la Liuba! Da, la ea acasă. Evenimente în desfășurare. Extrem, dar extrem de important pentru tine.

Cei trei, așezați la masa din seră, fiecare cu câte o ceașcă de ceai în față, aveau o conversație ușor încordată. Aburi aromați se ridicau din ceștile cu lichid fierbinte. Liuba își ștergea din când în când ochii, având grijă să nu-și întindă rimelul. La un moment dat, Fabian se ridică brusc de pe scaunul lui și o împresură cu brațele. Buzele femeii erau sărate de la lacrimi. În momentul acela, ușa de la intrare se deschise fără preaviz. Vocea lui Vitali bubui autoritar:

— Anton?! Ce naiba se întâmplă aici?

Liuba tresări și păli. Anton sări ca un resort de pe fotoliul de răchită. În clipa în care Vitali apăru în prag, falca lui Anton căzu de uluire. Se uită halucinat când la șeful lui, când la român. Cei doi bărbați, Vitali și Fabian erau, practic, identici. Semănau ca două picături de apă. Singurele diferențe, nesemnificative pen-

tru un ochi neexperimentat, erau date de culoarea hainelor. Dacă ambii purtau în picioare pantofi sport, de culoarea nisipului și blugi rupți, Vitali avea o jachetă de maro deschis, aproape bej și un tricou bleumarin. Geaca lui Fabian era oliv și sub ea avea un tricou vișiniu, spre magenta.

— Cine-i ăsta? arată Vitali cu degetul în direcția lui Fabian, care se ridică rapid în picioare, aranjându-și ținuta. Ucraineanul văzuse, însă, destul. Păli, apoi se înroși la față. Își strânse pumnii. O fulgeră cu privirea pe Liuba, care se ghemui în fotoliu.

— Ce naiba se petrece aici?! izbucni nervos. Îmi spune și mie cineva? Ce-i aici, cuibușor de nebunii?

Liuba schiță o încercare de a se ridica din fotoliu. Vitali fu, însă, mai rapid. Cu un salt, se năpusti asupra lui Fabian și îl pocni în nas. Bărbatul făcu câțiva pași înapoi, pentru a-și recăpăta echilibrul. Dintr-o nară i se prelingea un firicel de sânge. Se redresă și reacționă prompt. Făcu însă greșeala de a-l apuca pe Vitali de reverele gecii. Experimentatul luptător recurse pe dată la o figură de judo și în clipa următoare Fabian făcu cunoștință cu parchetul, cu un pocnet înfundat.

Liuba se aruncă, curajoasă ca o pisică, între ei.

— Vitali, nu e ceea ce crezi. Eu nu-l... Noi nu...

Curajul ei se dovedi, însă, total imprudent. Următorul pumn fu direcționat în obrazul ei. Liuba se prăbuși din nou în fotoliu, de data asta înfundându-se în

el până la piept. Ochiul stâng i se umfla văzând cu ochii.

— Cățea!! tună Vitali. Curvă ordinară ce ești! Am terminat-o definitiv cu tine!

Fabian, care se ridicase în picioare, se năpusti din nou asupra ucraineanului, pe care încercă să-l imobilizeze. Nu reuși. Abia ce îl împresurase cu mâinile de jur-împrejurul pieptului, când, strecurat în spatele lui, Anton îi aplică o lovitură la baza gâtului, făcându-l să se prăbușească iarăși la podea.

— Și acum, exclamă Vitali răsuflând greu, Anton, Liuba, vă ascult! Despre ce-i vorba? Cine-i deșteptul ăsta, de când îl cunoști și până unde ați ajuns cu destrăbălările voastre?

Liuba îi povesti, printre sughițuri de plâns și gemete de durere, cum îl cunoscuse pe Fabian, în urmă cu aproape treizeci de ani.

— Aveam abia douăzeci de ani, Vitali, ce Dumnezeu! Fii înțelegător, te rog. Nicio clipă, de când suntem împreună, nu m-am gândit că...

— Și, Tolea, fii atent, o întrerupse Anton. Tipul ăsta seamănă izbitor cu tine, nu vezi? Mă întreb, chiar, dacă nu cumva sunteți frați gemeni. Știi ceva despre asta?

Vitali se apropie de român și îl studie mai cu atenție. Fabian își revenea încet și încercă să se ridice, măsându-și ceafa. Fu pocnit brusc în frunte cu o lovitură de picior, care îl trimise iarăși în lumea viselor.

— Adevărat! exclamă Vitali. Chiar că seamănă. Nu am niciun frate, sau cel puțin n-am cunoștință de asta. Dar, chiar și așa, de unde și până unde...

Se opri și se întoarse către femeie. Figura îi era schimonosită de un rânjete amar.

— Asta-i incalificabil, târfă ordinară ce-mi ești! Deci de-asta te-ai alipit tu de mine? Pentru că-ți aduceam aminte de ibovnicul tău din tinerețe? Ah, Liuba, Liuba! Mi-ai mâncat zilele!

Se învârtea prin cameră cu mâinile la spate și capul în piept. Se întoarse spre Anton:

— Caută o bucată de sfoară, ceva, cu care să-l legăm pe imbecil. Sau mai bine... Liuba, tu cu ce-ți anesteziezi jivinele alea când vine veterinarul? Trebuie să ai ceva în genul ăsta, toți ăștia care aveți animale periculoase țineți așa ceva prin casă. Anton, mergi și caută prin sertarele alea, trebuie să găsești ceva.

Secretarul intră în încăperea animalelor și începu să cotrobăie prin sertare. Aruncă pe jos tot ce-i pica la mână, până când descoperi, în sfârșit, ceea ce căuta. Se întoarse și-i strigă lui Fabian, prin ușa deschisă:

— Șefu, câte kilograme ai? Nu te supăra că-ntreb. Vitali îl privi cu gura căscată, până când înțelese.

— 85, dar nu lua de bună. Poate două-trei mai mult sau mai puțin. Ia să fie destulă.

Anton introduse conținutul fiolei într-o seringă. Liuba, când văzu ce se întâmplă, se ridică cu un țipăt

și încercă să-l împiedice pe Anton să-și îndeplinească gândul.

— Nuuu, îl omori! E prea mult pentru el.

Fu, însă, oprită ferm de Vitali, care îi astupă gura cu palma. Anton se apropie de Fabian și-i injectă jumătate din conținut în umărul drept. După ce constată că nu mai mișcă, Vitali i se adresează subalternului:

— Acum, dezbracă-l. O să-mi schimb hainele cu ale lui.

Începu imediat să se dezechipeze. Când rămase aproape complet în pielea goală, așteptă până când Anton reuși să-l dezbrace, la rândul lui, pe român. Liuba urmărea scena cu ochii inundați de lacrimi și mâna la gură. Când Fabian fu dezbrăcat, văzură cu toții asemănarea dusă la extrem dintre cei doi. Până și desenul părului de pe piept era identic.

— Așa, bun, făcu Vitali. Acum, Anton, pune mâna și îmbracă-l la loc cu hainele mele. Ai grijă la documente. Pașaportul lui să fie la mine, iar actele mele asupra lui.

Planul lui Vitali începea să-i fie din ce în ce mai clar lui Anton, care se luminează la față. Nu însă și Liubei, care urmărea îngrozită scena, din fotoliu. Pe fața ei împietrită de durere nu se citeau decât confuzia și disperarea.

Vitali arăta din ce în ce mai nerăbdător. Se învârtea, încruntat, cu mâinile la spate prin cameră. Când Anton

termină îmbrăcatul lui Fabian cu noile sale haine, Vitali zise, adresându-se amândurora:

— Acum, urmăriți-mă cu atenție. Anton, și tu, draga mea Liuba! Anton, tu o să-l cari pe român cu mașina mea, o să-l așezi pe scaunul șoferului și o să-l arunci în lacul Kil. În locul unde l-am pus și pe Mîșkin, știi. Iar tu, draga mea Liuba, rolul tău va fi să mă treci cu mașina ta granița în România, în calitate de refugiată, eu având asupra mea pașaportul românesc al boului. Și, poate, cine știe, mă voi întoarce din nou la tine, după un timp. Căci, în adâncul sufletului, încă te mai iubesc, în ciuda a toate câte mi-ai făcut.

Liuba gemu.

— Dragul meu, încercă ea, nu se poate să... nu-l uicideți? De ce să nu-l duci, mai bine, la tine acasă? Îl bagi în pat...

Vitali slobozi un hohot de râs.

— Uite ce-i trece prin minte boarfei! Să-l duc pe neisprăvit direct în patul nevasti-mi. Care, desigur, se va arăta încântată de un Vitali nou-nouț, nevinovat și fără eczeme pe el.

Anton se luminează deodată la față și se plesni cu palma peste frunte.

— Să trăiți, șefu', am înțeles! Deci, oficial, tu vei fi mort, să înțeleg. Foarte, foarte ingenios. Cerbul va rămâne cu buzele umflate. Adăugă îndată: Pe mine vă rog să mă scuzați, am o urgență. Mă duc până la baie.

— Fiindcă veni vorba, făcu Liuba, și eu trebuie să mă îngrijesc de câteva lucruri. Cinci minute, te rog, dragă Tolea, cinci minute. Animăluțele, săracele, trebuie să le las în custodie.

Intră în camera felinei, cotrobăi prin sertare și scoase o coală de hârtie și un pix. Scrise câteva rânduri, împături coala și o așeză pe blat, la vedere. Tastă un scurt mesaj către direcțiunea Grădinii Zoologice, prin care îi încunoștiința că le lasă animalele în custodie pe termen nedefinit. Ieși apoi din cameră, cu o mână în buzunar. Fabian zăcea încă pe jos, inconștient. Vitali o aștepta lângă ușă, cu o borsetă pe umăr. Se întoarse și păși peste prag.

Când Anton reveni, găsi în cameră un singur bărbat, care zăcea inert pe podea. Îl apucă de subsuori și îl târî până la mașina lui Vitali, un Audi 4X4, unde îl aburcă pe scaunul din dreapta șoferului. Conduse mașina până la lacul Kil, unul nu foarte lat, dar extrem de alungit, ale cărui maluri, acoperite de stuf, se vedeau la o distanță de câțiva kilometri de locuința Liubei. Intră pe un făgaș numai de el cunoscut, apropiie mașina de mal, o scoase din viteză și coborî. Începu apoi să împingă. Luând treptat viteză, mașina intră cu botul în apa aproape înghețată și începu să se afunde, scoțând o mulțime de bule de aer.

În dimineața zilei de 25 februarie 2022, Vitali Viter se trezi din somn în plin coșmar. Visa că stătea față în față cu sine însuși, iar „celălalt eu”, care se făcea că era exemplarul cel autentic, îi spunea, în vis, că este în pericol de moarte și-i poruncea, cu autoritate, că trebuia să spună un singur cuvânt pentru a se salva. Ghici, cumva, că acest cuvânt trebuia să fie „mâinile”.

Deschise ochii și privi câteva clipe, dezorientat, ambientul, sperând să descopere umbrele familiare ale pieselor de mobilier din dormitor. Nu se afla, însă, în dormitor. Descoperi, cu mirare, că se afla în habitaculul propriei mașini și că era atât de frig, încât era de mirare că nu înghețase sloi până la ora aceea. Mai observă că mașina era scufundată în apă, deoarece vedea, prin parbriz, marginea superioară a acesteia făcând vălurile la nici zece centimetri sub plafon. Intră în panică. Încercă să-și miște mâinile, dar erau amorțite. O durere ascuțită îi săgetă umerii.

„Așadar, aici e sfârșitul. Cerbul m-a străpuns până la urmă în coarne, fie numele lui blestemat! Să se prăjească în iad, cât de curând, asta îi urez din tot sufletul”. Închise ochii. În clipa aceea, mașina se zdruncină o dată.

Exact în același moment, Liuba, care șofase douăsprezece ore fără oprire și stătuse alte opt la coadă, se pregătea să facă controlul vamal la frontiera ucraineană. Ofițerul băgă capul pe geam și arată către băr-

batul adormit din dreapta ei. Liuba îl zdruncină de umeri, dar bărbatul nu reuși decât să mormăie ceva de neînțeles.

— A avut o noapte lungă! zâmbi femeia, arătându-i o sticlă de vodcă aproape goală, care zăcea la picioarele bărbatului.

Liuba căută în buzunarul de la piept al vestonului și-i înmână oficialului pașaportul pasagerului. Acesta îl inspectă, zâmbi mulțumit și salută regulamentar.

— Drum bun, zise, și baftă! Să ne revedem pe timp de pace!

La frontiera română, lucrurile decurseră mult mai rapid. Vameșul băgă capul pe geam și zări, pe bancheta din spate, cușca motanului Grișka, în care acesta dormea încolăcit și o geantă diplomat.

— Acolo sunt economiile mele, zise Liuba. Patru sute de mii de euro. Puteți să-i verificați, vă rog.

Vameșul nu-i verifică. Ceru documentele bărbatului și, când văzu că era vorba de un român, i le înapoie fără să mai zică ceva.

După câțiva kilometri, bărbatul de pe scaunul din dreapta se foi și deschise ochii. Liuba se întoarse pentru prima dată cu fața către el și șopti abia auzit:

— *Kak tibeă zavut*⁵?

Bărbatul se uită surprins la ea și nu răspunse pe loc.

⁵ Cum te cheamă? (lb. rus.)

— Unde sunt? zise după un timp.

În presa occidentală apăru, peste două zile, următoarea știre:

„Vitali Viter, șeful securității Centralei nucleare de la Cernobîl, a fost victima unei tentative eșuate de asasinat. Viter a fost descoperit întâmplător de pescari la bordul mașinii personale, scufundată incomplet în apele înghețate ale lacului Kil. Cu ocazia recuperării mașinii de către scafandri s-a constatat că aceasta se poticnise de capota unei alte mașini, fapt care a împiedicat scufundarea ei completă. În mașina de dedesubt s-a descoperit cadavrul unui al doilea oficial, maiorul Dimitri Mîșkin, de la Cancelaria președintelui Zelensky.

Surse din interiorul anchetei afirmă că, în urma analizelor, în sângele lui Viter a fost descoperită o cantitate uriașă de substanțe radioactive. „Omul acesta este, practic, o bombă nucleară umblătoare.”

În prezent, domnul Viter este reținut pentru cercetări, asupra lui planând acuzația că a divulgat importante informații de securitate rușilor, care le-a permis acestora să cucerească, în timp record, Centrala nucleară de la Cernobîl.

Cercetările continuă.”

III

Tehnologie kangen

Puștiul din fotografie, care părea să aibă în jur de zece-unsprezece ani, avea o căutătură îndrăzneță. Privea drept în obiectivul camerei, iar buzele sale erau arcuite într-o schiță de zâmbet ce părea a spune „hei, e doar o joacă, nu mă lua în serios!”. Părul lung, șaten închis, pieptănat pe spate, era strâns legat cu un elastic, drept în creștetul capului. Pe piept i se odihnea o vioară ciudată, lipsită de cutie de rezonanță, semănând mai mult cu scheletul unei viori. Peste instrument, încrucișat în formă de X, ținut cu degetul arătător al aceleiași mâini, se vedea un arcuș, de data aceasta normal. Băiatul purta un tricou negru, imprimat cu un slogan în limba engleză. Fire subțiri, de culoare argintie, închipuind o pânză de păianjen, legau între ele cuvintele „Paradise lost”, ale căror litere păreau a fi ciopârțite pe margini, ca mușcate sau zgâriate de o pisică.

Fabian Bibescu mări la maximum imaginea de pe telefon, cu două degete, apoi înapoie aparatul pasagerului de pe scaunul din dreapta.

— Aveți un băiat foarte simpatic, domnule Haralamb.

— Teodor Haralamb, zise bărbatul. Așa mă cheamă, Teodor, zâmbi acesta nesigur, ca și cum și-ar fi cerut scuze pentru o eventuală neînțelegere. Spuneți-mi Teo. Mulțumesc.

Cu degete crisplate, apucă telefonul și îl introduse în buzunarul de la spate al pantalonilor. Fabian sesiză emoția bărbatului și își mută privirea, discret, spre vitrina patiseriei de peste drum, unde erau expuse tăvi cu plăcintă dobrogeană și şuberek. Înghiți în sec. Își șterse palmele transpirate de blugi.

— Pe aici, pe undeva, la un parter de bloc trebuie să fie...

Se uita cu atenție la magazinele care se înșiruiău pe marginea bulevardului, dar avea senzația că nu mai știa exact ce anume căuta. O mașină din spate îl presa să meargă mai repede, trimițându-i flash-uri nervoase în oglinda retrovizoare. Conducea încet, semnalizând continuu dreapta, până ce, tocmai când era pe punctul de a renunța și de a face cale întoarsă, zări firma cu litere negre, pictate parcă cu pensula în stilul ideogramelor japoneze: *kangen*.

Își notase numele magazinului pe o hârtiuță pe care o băgase în buzunarul de la piept, dar nu se mai osteni să o scoată și să verifice. Asta trebuia să fie. Instructor de raja yoga Diodor Bonifaciu. Îi găsise nu-

mărul de telefon pe pagina de Facebook a magazinului. Îl sunase, îi servise o poveste amuzantă despre lupta lui cu kilogramele în plus (asta era un fapt cât se poate de real) și despre dorința lui fierbinte de a se înscrie, neîntârziat, la cursul de yoga. Stabiliseră o întâlnire pentru luni dimineată la ora 10.

Înainte de a pune piciorul pe trotuar, Haralamb îl strânse de braț.

— Domnule Fabian, încă o dată, vă rog... nu vă riscați inutil...

Fabian își privi însoțitorul în ochi câteva clipe, fără nicio expresie, stăpânindu-și orice reacție emoțională. Coborî din mașină și străbătu din câțiva pași distanța care-l separa de intrarea în local.

Ușa se deschise lin, fără efort și fără zgomot. Pășii înăuntru. Privi, la început dezorientat, apoi realizează că sațiul acela nu era propriu-zis un magazin, ci mai degrabă o reprezentanță comercială. Câteva postere mari, afișate pe pereți, făceau reclamă unui aparat-minune care demineraliza și filtra apa de la robinet. O tânără cu păr șaten și dinți scilpitori zâmbea din afișe, în timp ce-și apropia de buze un pahar cu apă cristalină. Femeia îi aminti de Andreea și brusc conștientiză un adevăr pe care și-l alungase din minte cu înverșunare în ultimele șase luni: oh, cât de mult o regreta! Își dezlipi cu greu privirile de poster și se întoarse către recepționera care îi zâmbea prietenos din spatele unei tejghele.

— Cu domnul... ăă... Benedict... ah...

— Cu domnul Bonifaciu? îl ajută tânăra, lărgindu-și și mai mult zâmbetul. Dinții ei ca niște perle luciră alb, o fracțiune de secundă. Fabian îi urmări fascinat linia sculpturală a brațului stâng, arcuit într-un gest elegant, care-i indica o ușă îngustă, mascată în spatele unui stand cu cărți. Puse mâna pe clanță, dar se dădu îndată înapoi, surprins, în aceeași clipă în care ușa se deschise către interiorul a ceea ce părea un birou foarte intim, scăldat într-o lumină palidă, gălbuie ce provenea de la câteva lumânări. În cadrul ușii stătea un bărbat înalt, în puterea vârstei, cu părul încă negru, dar cu semne de calviție deasupra frunții. Fabian își îndreptă spatele și își dresă discret vocea. Rosti rar, stăpânit, cu intonația lui cea mai gravă. Dorea să-și recapete prestanța.

— Bună ziua. Am discutat zilele trecute la telefon. Mă numesc...

— Știu, știu, domnule Bibescu, i-o luă înainte bărbatul care-și luase numele Diodor Bonifaciu. Desigur, un nume de scenă, își zise Fabian, gândindu-se fără să vrea la un fachir costeliv, cu barba sură până la buric, așezat pe o rogojină, cu picioarele încrucișate sub el. O clipă mai târziu, îi trecu prin minte că poate văzuse de-adevăratelea fotografia acestui guru indian expusă pe vreun perete în încăperea anterioară, dar nu fu sigur de asta. Tot ce se putea. Pe unul din pereții micii

încăperi era un desen reprezentând o figură simetrică, labirintică, în alb și negru, care iradia o puternică forță de atracție către punctul aflat în centrul lui. Deasupra desenului stătea scris, cu litere mari, rotunjite, legate în partea superioară, similare scrierii sanscrite, cuvântul SHAMBALA.

— Luați loc, continuă Diodor, indicându-i un scaun. Doriți o cafea? Facem o cafea deosebită, să știți. Avem o tehnică proprie, chiar dacă nu e încă patentată, zise, însoțindu-și cuvintele cu o aplecare ușoară a capului și un zâmbet care sugerau modestie. Tehnologia *kangen*, ați auzit, desigur. Revoluționar, de-a dreptul. Andreea!

Fabian tresări. Auzul numelui soției sale fu dureros. Ultima dată când o văzuse fusese în dimineața zilei de 4 octombrie a anului trecut. Își luase la revedere de la ea, o sărutase pe obraz și plecase la slujbă. Nimic nu prevestea, în atitudinea Andreei, hotărârea pe care era pe cale să o ia.

Dar apelativul Andreea, rostit de Diodor, nu fusese adresat soției lui, după cum, pentru o fracțiune de secundă, se iluzionase. Auzindu-se strigată, asistenta cu brațe sculpturale și dinți ca două șiraguri de perle strecură capul pe ușă.

— Fă-ne câte o cafea, te rog!

Bărbatul masiv se lăsă pe spate în fotoliul său rotativ și i se adresă musafirului, cu un glas în care se putea detecta un ușor accent străin:

— Shambala, zise. Văd că sunteți oarecum intrigat de desenul din perete. Multă lume care intră în acest birou are aceeași reacție. Este o yantră, o diagramă sacră. Medităm concentrați asupra ei. Ne ajută să intrăm în comuniune cu energiile Stăpânilor Lumii, locuitori ai mărețului regat subpământean. Și dumneavoastră veți putea experimenta această cunoaștere supremă, dar numai după ce veți primi inițierea, în cazul în care decideți să vă alăturați nouă.

Diodor tăcu, zâmbind delicat și își împreună mâinile cu degetele încrucișate, într-un gest prevenitor, care sugera o încercare de apropiere între cei doi.

— Deși pare imposibil de crezut acest lucru, deoarece contravine întregii științe oficiale, Pământul este gol pe interior, iar acolo, jos, trăiește o rasă de ființe mult superioare nouă. Dar numai cei inițiați primesc această cunoaștere.

În clipa aceea, asistenta deschise ușa și se apropie. În palma dreaptă ținea o tăviță. Pe ea se aflau două pahare de carton, cu capac, două lingurițe și două pliculețe cu zahăr. Mauriciu se învioră subit.

— Ah, ce bine miroase!

Amfitrionul se ridică în picioare și luă tăvița din mâinile asistentei.

— Serviți cu încredere, îi zise. Cum doriți cafeaua? Aceasta din paharul maroniu este neagră, cealaltă, din paharul oliv, este cu lapte. Niciodată asistenta mea nu le încurcă.

Un zâmbet îi mai îndulci expresia, devenită dură, a obrazilor.

Fabian întinse mâna, apoi ezită un moment.

— Nu te grăbi, Fabian, rosti Diodor, și buzele i se arcuiră într-un zâmbet sarcastic, subțire. Trebuie să știi că dacă vei bea cafeaua neagră, nu-ți vei mai vedea soția niciodată.

Glasul lui Diodor căpătase reverberații metalice, sfâșietoare, ca de cuțit frecat pe cremene. Fabian își simți brusc limba înțeleiată și mâinile înghețate. Își strânse degetele în pumni și le vârî în buzunar. Diodor continuă, cu aceeași voce care părea parcă izvorâtă dintr-un mecanism:

— Gândește-te bine! Dacă ții s-o revezi pe Andreea, alege cafeaua cu lapte. Trebuie să știi, însă, că, în acest caz, Cipri va fi pierdut, pentru tatăl său, pentru totdeauna. Alege una dintre cafele. Alege între Andreea și Ciprian.

Fabian își strânse pleoapele cu putere. Se rugă în gând ca acest atac de panică să dispară când va deschide ochii. „Am halucinații”, își zise. „Trebuie să-mi fac niște analize, urgent”. I se năzărise că plafonul micuței încăperi, devenit dintr-odată copleșitor de înalt, dispăruse undeva în ceață, iar desenul din perete începuse să se rotească amețitor, în vreme ce o forță irezistibilă îl atrăgea dincolo de el. Dinspre yantra Shambalei se auzi un acord îndepărtat de vioară,

extrem de încet, ca o părere. Se așează pe scaun și-și sprijini capul în pumni.

Se auzi strigat. Vocea lui Diodor suna normal de data aceasta.

— Vă simțiți bine, domnule Bibescu?

Fabian deschise ochii și răsuflă ușurat. În fața lui, Diodor stătea în continuare cu tăvița cu cafele în mână.

— Ei, v-ați hotărât? Neagră sau cu lapte? Insist, deoarece pe cealaltă va trebui s-o iau eu. Sau... poate că vreți să decid eu pentru dumneavoastră? Uitați, eu am s-o iau pe...

Fabian sări de pe scaun ca împins de un arc. O teamă superstițioasă îl împinse să facă o alegere pe care, în mod normal, nu ar fi făcut-o.

— Nu, stați, pe cea cu lapte o vreau.

Diodor zâmbi.

— Mă așteptam să faceți această alegere. Persoanele la care energia feminină, Yin, este predominantă, cum e cazul la dumneavoastră, preferă cafeaua cu lapte.

Fabian se lăsă pe speteaza scaunului și sorbi din cafea. Exact așa cum spera: energizantă, parfumată. Una dintre cele mai bune cafele pe care își amintea să le fi băut vreodată. Energie Yin feminină? Indiferent ce prostie ar mai însemna și asta, se decise să cumpere și el aparatul minune.

— Excelentă. Știți, eu nu obișnuiesc să beau cafeaua cu lapte. De fapt, dacă stau să mă gândesc, n-am mai

băut de peste zece ani. De când mi-am tot propus să mai dau jos din kilograme. Fără succes, după cum vedeți.

Așeză paharul pe măsuta din dreptul lui. Stăpânirea de sine îi revenise. Rosti cu vocea lui gravă:

— Domnule Bonifaciu, iată motivele pentru care v-am făcut această vizită. Sunt detectiv particular. Clientul meu m-a angajat să dau de urma băiatului său, dispărut fără urmă de acasă, de mai bine de două săptămâni. Haralamb Ciprian. Un adolescent de paisprezece ani. Aceasta este fotografia lui. Ultima dată când a fost văzut, intra în magazinul dumneavoastră. Știți ce s-a întâmplat după aceea cu el?

Vocea lui Mauriciu sună aspru, neprietenos.

— Am știut cine sunteți de cum ați intrat pe ușă, domnule Bibescu. Aura dumneavoastră are foarte mult roșu și oranj, cu raze grenă închis, ceea ce denotă agresivitate. Mi-am dat seama că sunteți polițist. Simt la dumneavoastră un nor de gânduri negre, remușcări, disimulare și multă teamă. Toate aceste emoții negative se vor întoarce împotriva dumneavoastră, dacă nu le veți stăpâni. Vă sfătuiesc să vă faceți cât de curând un set de analize. Nu, nu-l cunosc pe băiatul acesta, nu l-am văzut niciodată, adăugă, cu o voce în care se putea citi o oarecare nesiguranță. Deși, nu este exclus să fi trecut mai demult pe la noi, avem mulți tineri de vârsta lui, audienți în grupa începătoare. Așteptați o clipă...

Diodor deschise laptopul de pe birou și făcu câteva clicuri. În cele din urmă, ridică ochii spre Fabian și rosti:

— Îmi pare rău, domnule Bibescu, dar nu e niciun cursant cu numele Ciprian Haralamb înscris la cursurile noastre. Dar dacă în viitor va veni, vă voi informa de îndată.

Fabian se ridică și își puse șapca pe cap. Luă un ton oficial.

— Vă mulțumesc pentru cafea și pentru informații, mi-au fost de mare ajutor. Vă las aici fotografia lui Ciprian. Dacă veți afla ceva despre el, vă rog să-mi dați de veste. Aveți numărul meu de telefon notat pe spate. Să aveți o seară frumoasă! Nu mă conduceți.

Ieși, aruncând o ultimă privire peste umăr desensului negru. Nimic altceva decât o banală spirală.

Fabian deschise portiera SUV-ului și se așeză în scaun. Porni motorul și rămase preț de câteva minute cu capul în piept, fără să scoată vreun cuvânt. Haralamb îi respectă tăcerea și nu făcu niciun gest. Nimic nu-i trăda nerăbdarea de a afla vești despre mersul anchetei. Detectivul trase aer în piept și-l slobozi cu zgomot printre buzele apropiate.

— Bonifaciu neagă tot. Zice că nu l-a văzut nicio dată pe băiat. Uite, ți-am adus o cafea. E foarte bună.

Tehnologie kangen, o să-mi comand și eu, neapărat, aparatul.

Băgă mâna în buzunarul hanoracului și scoase un pahar de carton oliv, cu capac. Aroma de cafea se răspândi imediat în interiorul mașinii.

— E fără lapte. Atenție, e fierbinte.

Pe străzile pustii ale orașului, proaspăt spălate de mașinile salubrității, luminile semafoarelor se reflectau, desenând pete strălucitoare de culoare. Îl lăsă pe Haralamb la domiciliul său și continuă drumul spre casă. La aparatul de radio de la bord se difuza o piesă simfonică, un concert de Havergal Brian, după cum desluși pe display. Vru să schimbe canalul, dar se răzgândi: „s-au dereglat și ăștia de la Rock FM. Au început să bage muzică clasică”. Își dădu însă seama, rapid, că era vorba de o prelucrare în registru gotic a celor de la Therion. „Perfect pentru starea mea de spirit”, își zise.

Ajunse acasă bântuit de imaginile acelea sumbre ale muzicii rock. Arcade sparte de piatră cenușie și li-lieci îi zburau, funest și tăcut, pe sub pleoape. Abia aștepta să facă un duș și să se vâre în pat, sub pătură. Avu o tresărire și se lipi cu spatele de perete când văzu, imprimate pe gresia din hol, urme de noroi proaspăt. Din camera de baie se auzea apa fâșâind.

Întredeschise ușa băii și înmărmuri când desluși, în cadă, sub jetul care curgea din para dușului, o mo-gâldeață neagră. Sub pletele șiroind de apă, care-i

acopereau umerii până jos, la nivelul sânilor, cu brațele încolăcindu-i strâns genunchii, clănțănind din dinți, Andreea îl fixa cu ochi sticloși. Se îndreptă cu prudență către ea, ocolind cu grijă grămăjoara de haine sfâșiate, pline de noroi uscat, ce zăcea pe gresie.

În clipa aceea, sună telefonul. Apropie mobilul de ureche și răspunse.

— Alo, Teo? Da, știu!

IV

Ommadon

1

Ninsoarea cădea din cerul plumburiu ca făina din ciur. Sau ca zahărul pisat peste plăcinta cu brânză. Sora Eufrosina se gândea la plăcinte deoarece îi era foame. Dar, mai presus de starea aceea de lihneală, care o cuprinsese de mai bine de trei ceasuri, de cum ieșise pe poarta mănăstirii Secu, o apăsa neliniștea. Se apleca tot mai des și își afunda degetele rășchirate în omătul așternut pe cărare. Își încorda auzul și arunca priviri furișe cu coada ochiului spre cetina îngreunată de omăt. Nici un zgomot, doar șoaptele fulgilor care se așterneau. Un murmur continuu. Lua în pumn puțină zăpadă afânată și o puneă pe limbă. Zăpada se topea, lăsându-i în gură un strop de apă și un gust fad, leșios. Sau poate doar i se părea așa, din cauza amăreliei și a uscăciunii. „Răbdare, răbdare, mai e puțin și ajung la culmea Șomoiağa, de unde se vede turla schitului, se amăgea. Cale de un ceas înainte. Dacă merg

tot așa repede și nu fac popas, ajung înainte de vecer-nie. Și pe urmă o s-o rog pe măicuța Sofronia să-mi facă un ceai de roiniță. Și să-mi pună dinainte două-trei bucăți de poale-n brâu, aburinde și mirosind a șofran și vanilie. Au pregătit poale-n brâu, nu-i așa? Ca în toți anii de lăsata secului. Trei bucăți". Salivă.

Auzi un pocnet în spatele ei. Se opri și rămase țeapănă. Nu avea curajul să se uite îndărăt, deși știa că nu fusese decât o creangă ruptă.

Cel mai tare se temea de lupi. „Umblă lupii prin tot Ceahlăul ca precupeții în zi de târg, îi zisese părintele Ioanichie de la Secu. Mai ales iarna. Soră Eufrosina, te rog mult, nu pleca noaptea prin pădure. Dar dacă, așa cum văd, ești musai hotărâtă să te duci la Cuvioasa, la schit, ia măcar cu tine un felinar. Și toiagul acesta al meu".

A ascultat măcar în parte sfatul bătrânului. Felinar a luat. Dar toiag nu s-a învrednicit. Ar fi fost cu amândouă mâinile ocupate. Fusese convinsă că, la nevoie, ar fi găsit iute un băț prin pădure. Dar, câtă vreme urcușul a fost lin și poteca largă, nu s-a abătut din cale ca să caute o creangă uscată, să se sprijine în ea. Acum, când drumeagul urca pieptiș, iar picioarele i se afundau în zăpadă până la o palmă sub genunchi, îi păru rău că n-a ascultat de părintele.

Felinarul arunca umbre frânte în spatele fiecărui trunchi de brad. Cetinile aplecate sub povara omătu-

lui se scuturau din când în când, lăsând să cadă câte o lopată bună de zăpadă. Auzea atunci o bufnitură înfundată, urmată de un fâlfâit ușor de aripi. Pesemne vreo bufniță deranjată își luase zborul din cuibul ei. I se năzărea uneori că vede mii de ochi aprinși în beznă și că aude, în spatele ei, scârțâitul unor încălțări înfundându-se în omăt.

Sunt năluciri, se îmbărbătă. E, fără doar și poate, zăpada înghețată sclipind în lumina felinarului.

Și atunci, îl văzu. Era uriaș, negru și stătea chiar în mijlocul potecii, la cincizeci de pași înaintea ei. Lupul o aștepta răbdător, șezând pe coadă, fixând-o cu ochi rotunzi și galbeni, două luminițe strălucitoare în beznă. Fuioare de abur îi ieșeau din nări. Eufrosina simți cum îi îngheață sângele în vine. Mâna în care ținea felinarul prinse a-i tremura, făcând umbrele copacilor să danseze nebunatic în stânga și-n dreapta. „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătoasa!”, șopti în nodul broboadei. Când sălbăticiunea se ridică pe cele patru picioare și făcu un pas către ea, femeia își făcu iute semnul crucii și se gândi la moarte. Venise ceasul ei. Eufrosina începu, împăcată, rugăciunea domnească: „Tatăl nostru, carele ești în ceruri...”

Auzi atunci o răsuflare în ceafă și pași grăbiți în urma ei. Întoarse capul și înlemni de o nouă groază. Din spatele ei se apropia un diavol. Arăta ca o fiară

uriașă, ca un urs ridicat pe picioarele dindărăt. Aducea întrucâtva cu un bărbat neînchipuit de voinic, înalt de mai bine de doi metri, cu spatele lat și pieptul gros. Dar era gol, așa cum îl făcuse muma lui. Trupul îi era acoperit de o blană deasă, lucioasă. „Doamne, Măicuța Domnului, ce grozăvii mi-ai mai arătat în noaptea asta, pentru neascultarea mea!”.

La vederea acestui uriaș, lupul slobozi un scheunat jalnic și dispăru în pădure, alergând cu coada între picioare. Eufrosina dădu să răsufle a ușurare. Dar o nouă încercare, cea de a treia, mai amarnică decât toate, o aștepta.

Cel care izgonise lupul se întoarse către ea, arătându-și chipul. Fața îi era acoperită de o barbă lungă până la piept, neagră ca tăciunele. Sub burtă i se vedea, ițindu-se din blana cârlionțată, pudrată cu fulgi de nea, ca un păpușoi de porumb, mădularul întărit. Sora Eufrosina icni deodată și o luă la goană la vale, bezmetică. Nu după multă vreme, cizmele i se îngreunară de zăpadă, felinarul îi scăpă din mână și căzu într-un nămete. Se prăbuși cu fața în zăpadă și cu mâinile rășchirate, lac de sudoare și tremurând. Acela a fost momentul în care monstrul s-a aruncat asupra ei, cu toată greutatea.

Răcnetul slobozit de femeie fu atât de puternic, încât străbătu văzduhul cale de cinci kilometri și ajunse până la urechile măicuțelor care luau cina, în

trapeza schitului. Maica Sofronia își făcu o cruce largă și se uită, îngrijorată, către munți.

2

Andreea Bibescu zăcea în patul de spital, cu ochii fixați asupra unei pete imaginare din tavan. Mâinile ei încleștate strângeau în pumni cearceaful șifonat. Când și când, fără de veste și fără a-și muta privirile, slobozea câte un urlet răgușit, care răsuna înfiorător pe culoarul spitalului de psihiatrie. Fabian, care stătea la căpătâiul ei pe un scaun, tresărea, se oprea din povestit și o cerceta stăruitor. Relua după aceea șirul cuvintelor rostite molcom, ca o incantație. Medicul îl sfătuisese să-i citească ceva, orice, măcar o oră pe zi. Asta ar ajuta-o mult să revină la realitate. Fabian adusesese cu sine Filocalia, dar alesese, în schimb, să-i povestească ce mai e pe acasă, despre Laurențiu, despre pățania cu doctorul Mao. După ce epuiză toate aceste subiecte, începu să-i vorbească despre vizita sa la Kiev, dar se opri înainte de a isprăvi. Nu era pregătit să-i spună de Liuba. Nu încă.

Doctorul, însoțit de o soră, intră în salon, îl salută pe Fabian și se apropie de Andreea. Îi măsoară acesteia tensiunea, apoi îi făcu semn sorei să-i pună perfuzia.

— Se mai face bine, domnule doctor?

— Dacă îşi ia medicaţia cu regularitate, da. Două săptămâni nu va ieşi din spital, zise. Încă nu vorbeşte. Dar crizele de schizofrenie s-ar putea să revină. Trebuie supravegheată tot timpul. O să vă dau, la externare, toate instrucţiunile. Dar s-a ivit o altă problemă. Nu ştiu dacă...

Psihiatrul se opri, vădit încurcat. Îşi scoase ochelarii şi-l privi stăruitor pe Fabian.

— Nu ştiu dacă vă dau o veste bună sau proastă. Soţia dumneavoastră, domnule Bibescu, este gravidă în luna a patra. Ştiaţi?

Chipul lui Fabian se mohorî dintr-odată. Nu scoase nici un cuvânt.

— Din punct de vedere strict ginecologic, reluă doctorul, nu e absolut nici o problemă. Sarcina evoluează bine. Dar din punct de vedere psihiatric... Doamna nu este capabilă, fără un sprijin calificat, să o ducă până la capăt. De aceea, m-am gândit că... dar decizia asta o veţi lua numai dumneavoastră. Împreună cu soţia, când îşi va reveni şi va înţelege situaţia.

Sigur că da. Doctorul nu-şi asuma niciun risc. Deşi un avort terapeutic ar fi fost pe deplin justificat în cazul acesta. Fabian deschise gura, fu cât pe ce să-i mărturisească psihiatrului că soţia lui lipsise de acasă în ultimele şase luni şi că, deci, nu era copilul lui, că cel mai probabil Andreea fusese victima unui viol. Şi că el era de acord cu avortul. Dar nu zise nimic.

— M-am gândit că cel mai bine o internați într-o clinică de specialitate, reluă doctorul. Știu una foarte bună, și are și contract cu Casa. Deci, cea mai mare parte din costuri va fi decontată. Nu e chiar ca la un hotel de cinci stele, dar vă asigur că e curățenie lucie și are un personal foarte dedicat.

În momentul acela, Andreea ieși din starea de stupeoare în care zăcuse în ultimele trei zile și se strânse cu mâinile de burtă. Din gura ei ieși un vaiet deznădăduț, urmat de un șir de silabe fără sens.

— U-ma-du-ma! O-mo-no-mo! U-na-du-na!

Fabian se repezi și-și lipi urechea de gura ei.

— Ce spui, iubire? Ce vrei să spui?

— Omonom, mai șopti femeia, cu glasul stins și își dădu, lent, ochii peste cap. Pe fața ei se întipări din nou masca aceea prelungă, cu bărbia mult lăsată în jos, ca în tabloul lui Edvard Munch. Personificarea groazei.

Fabian se simțea ca și cum ar fi primit o măciucă în cap. Ieși din spital sprijinindu-se cu mâinile de pereți și își căută din ochi mașina. N-o zări. Uitase cu desăvârșire unde o parcase.

— La naiba, ducă-se!

Se urcă în primul autobuz care opri în stația din fața spitalului de nebuni, fără să-l intereseze numărul

traseului. Se uita indiferent la clădirile pe lângă care trecea. Nu recunoștea niciuna, de parcă s-ar fi aflat într-un alt oraș, necunoscut. I se făcu, deodată, cumplit de greață. Îi veni să verse. Se așează pe scaunul rezervat bătrânilor și invalizilor, suportând privirile dezaprobatore ale unor cetățeni cu înaltă conștiință civică. Le adresa, în gând, câteva înjurături și își strânse capul între umeri. Își dori să dispară în momentul acela, să nu mai rămână nimic de pe urma lui. După patru stații, se ridică de pe scaun ca împins de un resort și coborî.

Recunoscuse unde se afla. După cincizeci de metri de mers pe jos, cu mâinile în buzunare și cu cozorocul șepcii tras peste ochi, se găsea lângă calea ferată care ducea la București. Halta Palas. Deschise ușa bodegii de lângă gară și merse la bar. Comandă un whisky dublu și un pahar de apă plată cu lămâie. La mesele jingoase, navetiști amețiți povesteau în gura mare chestii lipsite de importanță. Fabian se așează la una din mesele libere, cu spatele spre ceilalți consumatori. Își aprinse o țigară. Când în pahar mai rămăsese băutura de un deget, se simți întremat. Curajul și optimismul îi reveniră, câștigând bătălia cu gândurile negre.

În clipa aceea, îi sună telefonul. Privi ecranul și nu-i veni să-și creadă ochilor. Era soția lui.

— Andreea? Ce faci? Ți-ai revenit?

După câteva momente, apelantul vorbi. Și avu parte de o nouă surpriză.

— *Dobrîi vecer, Fabian. Ia Liuba. Liuba Medved-ciuk.*

3

— Sora Eufrosina!

Strigătul maicii Sofronia izbucni peste capetele plecate, cu nasul în farfurie, ale mesenilor. Micul sobor al schitului Cuvioasa Elefteria număra șase viețuitoare, cărora li se adăuga bătrânul părinte ieromonah Iustin. În data de 24 februarie a anului 1962, de Lăsata Secului pentru postul Sfintelor Paști, peste tot Ceahlăul se abătuse urgia. Vântul urla înverșunat, îngrădind norii negri de furtună. Cerul se întunecase în plină zi, iar din vârful Panaghia se vedeau izbucnind fulgere, lucru nemaivăzut în plină iarnă de părintele Iustin, în ciuda venerabilei sale vârste de 87 de ani.

— Ce-i cu dumneaei?

— E în primejdie de moarte, răspunse maica.

— Nu se poate! Ce ți s-a năzărit, măicuță? De ce tulburi pacea cu închipuiri? o certă maica stavroforă Agafia.

— Nu sunt închipuiri, am auzit-o cu urechile mele când a strigat.

— Eu n-am auzit nimic.

— Nici noi, răspunseră în cor mai multe voci din jurul mesei.

— Ba mie mi se pare că am auzit ceva, ridică glasul maica Iuliana.

— Ei, ei, se răsti maica stareță, *ți se pare* sau ai auzit? Că nu se face să ieșim degeaba în viforul de afară. Lupii...

Maica Sofronia se ridică fără veste de pe scaun. Merse în chilia ei, își puse pe umeri dulama groasă din blană de oaie și se îndreptă spre ieșire, strigând în urma ei:

— Sunt sigură că am auzit. Și n-aș mai dormi noaptea dacă mâine o s-o găsim moartă în cărare, la douăzeci de pași de sfânta mănăstire.

Părintele Iustin se propti cu mâinile în tăblia mesei și se ridică cu greutate în picioare.

— Așteaptă-mă, măicuță, vin și eu să te însoțesc. N-o să-ți fiu de mare ajutor, dar lupii nu știu că sunt neputincios. Ei se uită la număr. Și, ca număr, ies și eu la socoteală.

Ca la un semn, toate maicile se ridicară de la masă și merșeră să-și pună hainele groase.

Peste cinci minute, șase femei și un moșneag porniră la vale prin ninsoare, cu felinare și ciomege în mâini, chiuind și strigând. Nu întâlneau lupi sau poate erau, dar nu s-au arătat vederii. Sau poate că erau... sătui. După douăzeci de minute, chiar când se hotărâseră să facă de-acum calea întoarsă, zăriră în vârful culmii o mogâldeață neagră trântită în zăpadă.

— Soră Eufrosina! Soro! Curaj, am ajuns la tine, strigă maica Agafia din toate puterile.

Grăbiră pasul. Ajunseră, gâfâind, lângă ceea ce li se păruse a fi Eufrosina. Acolo, pe locul unde părea că se dăduse o luptă, nu găsiră decât rasa și sumanul femeii, scăldate în sânge. Le culeseră în tăcere și priviră în jur. Urme adânci se pierdeau în pădure.

— Am ajuns prea târziu, din păcate. Dumnezeu s-o ierte!

— Dumnezeu s-o ierte!

Măicuțele își făcură semnul crucii fără să mai spună vreun cuvânt.

— Ommadon a fost, zise bătrânul într-un târziu, după ce se uită cu atenție la urmele din zăpadă.

— Cine?

— Om Madon, fiul omului. Așa își spune, spurcatul. O fiară cu chip de om care hălăduiește prin Ceahlău. Spuneau bătrânii dinaintea mea că apare o dată la fiecare 60 de ani și răpește o femeie tânără, nemăritată. Când simte că i se apropie sfârșitul și vrea să-și lase urmași.

Călugărițele se cutremurară și își făcură din nou semnul crucii.

— Și dumneata chiar crezi în basmele astea? Întrebă maica Iuliana.

Moșul tăcu. Merseră în liniște către schit, care se vedea la o aruncătură de băț. După ce intrară în curte, ieromonahul Iustin zise:

— Cum să nu cred? Eu l-am prins odată. Aveam puțin peste douăzeci și cinci de ani, când a călcat satul Secu. Poștărița ducea scrisori și pensii... i-au găsit după aceea geanta și hainele în pădure. Lighioana nu se atinsese de bani, nu știa ce-s ăia.

Vocea i se stinse. Intrară în biserică și întinseră masa în pronaos. Aduseră icoană, un sfeșnic cu trei lumânări și un colac. Preotul își îmbracă veșmintele pentru slujirea stâlpărilor. Dădu binecuvântarea și călugărițele începură să cânte un psalm. Se opri deodată din slujire și începu să plângă.

— Dumnezeu să mă ierte, surorilor! Eram logodiți și urma să ne cununăm în primăvara aceea. Dar în loc să mă căsătoresc cu poștărița, Domnul a hotărât să mă cunun cu sfânta mănăstire. Am intrat la călugărie. Pentru păcatele mele, hohoti el.

Se reculese repede.

— Acum, vă rog să mă iertați pentru întrerupere.

Continuă slujba de înmormântare și o duse până la capăt, cu rostire limpede. O pomeni pe sora Eufrosina și pe toți cei adormiți înaintea ei.

4

Seara, Fabian se pomeni cu Cosmin la ușă. Îi strânse mâna întinsă și îi făcu semn să intre în bucătărie. Scoase o sticlă de vin din frigider și două pahare.

— Hopa! De când bei? Sau bei de bucurie că m-ai văzut?

Turnă în pahare fără să răspundă. Îi întinse scrumiera mai aproape.

— De fapt, beau ca să uit. Să uit de viață, de tot.

Își puse capul pe brațele încrucișate.

— Ce-ai pățit, iubituie? Ce ți s-a întâmplat?

Fabian izbucni într-un hohot de râs și-l atinse pe obraz cu pumnul, încet.

— Hei, zise el, nu suntem încă iubiți. Și nici nu vom fi vreodată. Sunt hetero, dacă n-ai uitat.

Se simțea relaxat în prezența lui Cosmin.

— Ce face Andreea, apropo?

— Face rău. Am fost azi la spital. E în altă lume.

Cosmin îl privi cu seriozitate. Fire empatică, suferința prietenului său îl afecta vizibil.

— Lasă, nu fi trist. O s-o faci tu bine. Mergeți la vară într-o excursie, o stațiune, ceva. La munte. Mai uită de boală.

— Apropo, mâine plec la Durău. E o stațiune în munții Ceahlău, pe lângă Lacul Bicăz.

— Nu ești normal? Ce naiba cauți la Durău? Nevastă-ta e în spital și ție îți arde de plimbare?

— Nu mă duc la plimbare, am o treabă acolo.

Cosmin își arcui sprâncenele, în semn de întrebare.

— Ei, e o poveste mai lungă. Când am fugit cu Liuba din Ucraina, de frica războiului și a lui Vitali,

ea s-a hotărât să rămână la Piatra Neamț. Ca să fie mai aproape de casă, zicea, dar eu cred că a vrut să se ascundă în munți. Să-și șteargă urmele, cât mai departe de Vitali și de Popov. M-a lăsat în fața gării, iar Land Rover-ul ei s-a amestecat, după aceea, în coloana de mașini care se îndrepta către Bicăz și a dispărut din vedere.

— Cine e Popov?

— Trepădușul lui Vitali Viter, un mafirot putinist cu ceva funcție în contraspionajul ucrainean. De fapt, cipea la Moscova. Acum, Vitali e la mititica, dar Anton Popov e *at large*, cum spun americanii. Liber.

— Și ce treabă ai tu cu rakeții ucraineni?

— Eu nu am treabă, dar Liuba are. Și, deoarece eu am treabă cu Liuba, implicit...

— Chiar și așa, tot nu înțeleg ce treabă ai tu cu Liuba. Iar mă văd nevoit să-ți atrag atenția: Andreea este în spital. Și tu umbli după fusta ukrei. Rușinică!

Fabian umplu din nou paharele. Își aprinse o țigară. Privindu-l pe prietenul său, cu ochii mijiți, printre rotocoalele de fum, continuă:

— Stai, că nu ți-am spus totul. Astăzi m-a sunat Liuba. De pe telefonul Andreei. Țsta chiar a fost un șoc pentru mine, îți dai seama. A găsit astă toamnă telefonul nevستی-mi într-un șanț, în Durău. Și a sunat la toate numerele din agendă, ca să afle al cui este aparatul pierdut.

— Ca-n filme, băiete! Dar ce căuta telefonul Andreei tocmai acolo?

— Păi... asta vreau să aflu și eu. Vara trecută, pur și simplu, Andreea a dispărut de acasă. Nu se știe unde a fost. S-a întors abia săptămâna trecută, cu mințile rătăcite. Așa că, mâine dimineață plec la Liuba. Strada Speranței, la parter, vorba cântecului.

— Merg și eu cu tine! decretă scurt Cosmin. E iarnă, nu se știe ce vreme e pe-acolo. La Constanța plouă, dar...

Fabian protestă vehement.

— Nu, nu mergi și tu. Asta e o treabă strict personală, de-a mea. Vreau să lămuresc niște chestiuni. Pe care, iartă-mă, chiar nu vreau să le împărtășesc cu alții.

— Ok, cum vrei, renunță Cosmin.

Fabian citi un pic de dezamăgire pe fața prietenului său. Nu găsi altă consolare decât să-l mângâie ușor pe obraz.

5

Anton Popov sosi în stațiunea Durău la ora patru a după-amiezii. Opri în centru și intră într-un supermarket. Scoase telefonul din buzunar, căută o imagine în galerie și i se adresa persoanei de la casa de marcat:

— Dobrîi deni. Gavarite pa ruskii⁶?

Casiera clătină din cap.

— English?

Femeia răspunse că da, puțin.

— Ok, dădu Popov din cap și continuă în engleză.

Ați văzut-o pe această femeie? E o prietenă de-a mea din Kiev. Refugiată din Ucraina. Liuba o cheamă.

Casiera se uită îndelung la poză și, în cele din urmă, clătină din cap, zâmbind.

— Îmi pare rău, nu cumpără de la noi. Dar, dacă vreți, mergeți în cartierul de la marginea dinspre pădure, acolo sunt multe vile noi, închiriate de ucraineni. Întrebați acolo, poate dați de ea.

— Spasiva⁷! zise bărbatul și ieși.

Afară, se uită în stânga și în dreapta, dar nu văzu nici o pădure la orizont. Vru să se întoarcă în magazin și să ceară mai multe detalii, când auzi vorbindu-se ucraineana lângă el. Se urcă în SUV și așteptă ca cele două femei care discutau în parcare să plece. După ce își încărcară cumpărăturile în portbagaj, ucrainencele porniră. Se luă după mașina lor. Cele două îl conduseră într-un cartier care părea, într-adevăr, situat lângă o pădure. De fapt, toate vilele de acolo aveau pădurea în spatele lor. Citi pe o plăcuță: strada Speranței. Încetă să se mai țină după mașina urmărită și începu să

⁶ Bună ziua. Vorbiți rusește? (lb. rus.)

⁷ Mulțumesc! (lb. rus.)

conducă încet, uitându-se cu atenție în stânga și în dreapta. Căuta un Rover cu număr de Kiev. Găsi mai multe mașini din Ucraina, dar niciuna nu era Land Rover. Sau poate că era în garaj.

Nu se descurajă. Văzuse, în trecere, o băcănie. Opri și merse direct la casieră. De data asta, avu mai mult noroc.

— Da, desigur! zise femeia. Vine la fiecare două zile la noi și cumpără de mâncare. Pâine, lapte, ouă și altele. Azi a fost, dimineață. Dar nu pot să vă spun unde stă. Nu știu.

Popov ieși și rămase, impasibil, pe trepte. Își aprinse o țigară. Se uită în sus și în jos de-a lungul străzii. Își băgă mâinile în buzunare și porni pe jos. După nici o sută de metri, se opri. Privi iute în jur, după care intră în curte. Pășea precaut, uitându-se la urmele întipărite în zăpadă. O singură pereche de încălțări, de damă. Merse la intrare și apăsă încet pe clanță. Ușa era încuiată. Căută într-unul din multele buzunare ale gecii și scoase un șperaclu.

În fine, se deschise. Stătu cu spatele acoperit de ușă și cu un pistol cu țeavă scurtă în mâna dreaptă, cu care baleie, rapid, încăperea. Când ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul, intră, lăsând ușa larg deschisă în spatele lui.

Femeia, în mână cu o pungă cu mâncare pentru pisici, era în bucătărie, aplecată peste castronul mota-

nului. Când îl văzu pe Popov, scăpă punga și scoase un țipăt. Se sprijini cu mâna de masă și rămase ca paralizată.

— *Dobrîi deni, daraghia minea*. Salutări de la Vitali! Dar ce, te-am speriat?

Liuba simți că se sufocă. „Cum naiba...”.

— Ce vrei de la mine, Toni?

Voia să-l întrebe cum dăduse de ea, apoi, dintr-o străfulgerare, își dădu seama. Sunase, ca proasta, la Zoo din Kiev ca să se intereseze de soarta pisicilor ei, pe care le lăsase în custodia lor. Le dăduse și adresa unde stătea, numărul de telefon, e-mailul, totul ca să o poată contacta în caz că se ivea vreo problemă. Nu era nicio problemă, îi zisese ră, numai că erau curioși dacă nu voia să-și vândă animalele sau să le facă act de donație. Din cauza războiului, erau nevoiți să înstrăineze câteva dintre ele, măcar pe cele mai mari, sau să le elibereze în natură. Stăteau cam prost financiar, de la o vreme.

— De la tine, nimic, dragă Liuba. Tot ce vreau, e să îmi spui unde este ibovnicul tău. Românul acela, cum îl cheamă? Parcă Fabian, nu?

Femeia păli. Își încleștă mâinile și-și mușcă buza de jos. Ucraineanul văzu schimbarea de pe fața Liubei și zâmbi sarcastic.

— Număr până la trei. Unu... doi...

În clipa aceea Liuba privi, siderată, peste umărul lui.

— Ce truc ieftin! Ascultă, iubita, nu ți-au rămas decât două variante: vorbești sau...

Ridică piedica trăgaciului, cu un clic.

În acel moment, simți degetele în jurul gâtului. Ridică mâinile, să se elibereze, dar nu-și duse gestul decât până la jumătate. Gâtul îi pocni scurt și brațele îi căzură, inerte, pe lângă trup. Fața i se congestionă rapid, globii oculari îi evadară din orbite, iar limba îi ieși din gură și îi atârna, flască și umflată, ca un mușchiuleț crud de porc. Când degetele enorme se desprinseră, Popov se prăbuși la podea ca un sac de cartofi. Monstrul îl hurducă ușor pe umeri, ca pe un prosop de baie. Ucraineanul încă mai râsuflă.

6

Ușa casei de pe strada Speranței numărul 3 era larg deschisă. În curte era parcată o mașină, un SUV Land Rover, cu număr de Ucraina. Urmele de pași imprimate în zăpadă arătau că cel puțin două persoane intraseră în casă: o femeie și un bărbat. Și un individ desculț, a cărui amprentă de picior măsura trei laturi de palmă. Asta însemna o mărime excepțională de pantofi, undeva pe la numărul 56 spre 60. Fabian se retrase puțin în spatele tocului ușii și ascultă. Nici un zgomot. Păși peste prag și aruncă o privire interioru-

lui. În încăpere se aflau o canapea și două fotolii, așezate cu vedere la fereastră, în fața unei măsuțe joase de cafea. Șemineul zidit în perete iradia încă puțină căldură, deși focul din el era stins. La picioarele sale văzu un pistol. Scoase un șervețel din buzunar și apucă arma de țeavă, precaut. Era un Tocarev, pistol rusesc cu muniție de 7,62 mm. Se uită în încărcător: nu lipsea nici un cartuș. Cineva sau ceva îl neutralizase pe raket mai înainte ca acesta să poată trage măcar un singur foc. Lăsă pistolul așa cum îl găsisese și porni mai departe să cerceteze casa.

Livingul comunica cu restul locuinței printr-o ușă aflată pe peretele opus, deschisă și ea. Intră, pe rând, în cele două dormitoare, în debara și în bucătărie. Nici urmă de Liuba. Camerele păreau în ordine. Nu găsi obiecte nelalocul lor, nici haine răvășite. Deci, jaful era exclus. Nu mai rămăsese decât ipoteza unei răpiri. Sau a unei crime premeditate.

Se întoarse în living. Formă numărul Liubei și auzi pe undeva un telefon sunând. Îl descoperi sub patul din primul dormitor. Tot acolo dădu și peste o pisică. Ochii cu pupile dilatate ai motanului Grișka îl fixau îngroziți.

— Hei, salut, unde-i stăpâna ta?

Motanul scoase un mieunat subțirel, ca și când ar fi rămas fără glas. „Asta, în limba pisicească, înseamnă că nu știe nimic”.

Fabian se îndreptă din șale și ieși din casă, închi-zând ușa în urma lui. Rămase pe trepte și privi în jur. Atenția îi fu atrasă de mașină. Se apropie, puse mâna pe capotă. Rece. Se uită prin geamurile fumurii, dar nu zări nimic.

Cercetă din nou urmele din zăpadă. Curios lucru, indicau că Liuba și atacatorul ei intraseră, dar nu mai ieșiseră din casă. Trebuia să fie, însă, pe undeva, nu se putuseră evapora fără urmă. Casa nu dispunea de subsol, iar chepeng sau scară pentru pod nu văzuse. Nu mai înțelegea nimic.

Ieși în stradă. Hotărî să meargă pe jos până la barul pe lângă care trecuse cu mașina mai devreme și să bea o cafea, ca să-și limpezească gândurile. În apropiere de acesta găsi, pe marginea drumului, o Toyota Land Cruiser cu număr de Ucraina. I se păru cunoscută. Mai văzuse mașina aceea undeva.

Luă o cafea la pahar și ieși să-și aprindă o țigară. Și atunci înțelese.

Trebuia să se întoarcă la vilă și să se uite în spatele casei. Doar pe acolo putuseră ieși. Pe ușa din spate.

Luă cafeaua și porni grăbit înapoi. Când trecu pe lângă Toyota, își aminti și unde o mai văzuse. La Kiev. Chiar se urcase în ea. Iuți pasul. În curte observă, de data asta, cum urmele XXXL ieșeau din casă, ocoleau clădirea pe latura scurtă și, după colț, se îndreptau către o spărtură în gardul de plasă. Doi piloni ai aces-

tuia zăceau dărâmați, la pământ. Dincolo de gard în-
cepea, întunecată, pădurea.

7

Prin deschizătura peșterii răzbeau afară fum negru
și miros piperat de carne friptă. „Cineva face grătare”,
își zise Fabian, scoțându-și fesul din cap și răvășin-
du-și părul transpirat. Răsufla greu. Urcușul durase
vreo patru ore și nu fusese deloc ușor. Urmele îl con-
duseseră printre copaci, ocolind cărarea și alegând
traseele cele mai izolate și mai dificile. Aprinse o lan-
ternă, pe care avusese inspirația să o ia cu sine în ulti-
ma clipă, dar o stinse iute, din precauție. Urmă direc-
ția de unde veneau fumul și căldura, și după câteva
răspântii ajunse într-o sală cu tavan înalt, în centrul
căreia ardea un foc puternic. Și atunci văzu oroarea.
Se cutremură de groază.

Deasupra vetrei se perpelea Popov. O gorilă enormă
învârtea deasupra flăcării, de unul din capete, ceea ce
părea a fi o bară de fier-beton, groasă de o jumătate
de țol. Țepușa, sprijinită la extremități pe doi stâlpi
clădiți din bolovani, îi fusese înfiptă bietului om în
anus și-i ieșea prin gura căscată. Hainele de pe vic-
timă se făcuseră scrum deja, în afară de cureaua de la
pantaloni și de bocanci. Pielea îi plesnea pe burtă, lă-

sând stropii de grăsime să picure pe jar. De brațul stâng îi atârna un ceas de aur cu cadranul spart. Un Rolex.

Jivina se întoarce deodată spre el și, cu o sprinteală greu de prevăzut, făcu un salt și-i ateriză direct în spate. Fabian nu avu nicio șansă. Sub greutatea de cinci sute de kilograme a lighioanei, simți că-i plesnesc coastele. Fu, îndată după aceea, imobilizat, cu mâinile legate la spate cu o bucată de sârmă, pe care hominidul i-o înfășură de mai multe ori în jurul brațelor, neuitând să răsucescă, la sfârșit, capetele sârmei, să nu se desfacă. Fabian observă și la Popov același mod încătușare a încheieturilor. Iar lucrul ăsta nu fu deloc de natură să-l liniștească. Probabil, se gândi, va fi pus la păstrare pentru a doua zi sau pentru ziua când bestia avea să rămână fără mâncare. Și atunci zări în penumbră o siluetă umană stând în șezut, sprijinită cu spatele de stâncă.

— Liuba, tu ești? șopti.

Femeia întoarce cu greutate capul către el, deschise ochii și gemu. Își pierdu însă îndată după aceea cunoștința. Fabian cercetă creatura care se tot învârtea în jurul focului, aruncând crengi peste pălălaie și strângând tăciunii care se împrăștiaseră. Un dram de inteligență mimetică, care-l făcuse în stare să se folosească de tehnologia omenească, îl diferenția de maimuțe. Era, cu siguranță, un hominid. Poate chiar un nean-

derthalian. Poate ultimul. „Cum naiba a supraviețuit specia asta până în zilele noastre?” se întrebă.

Dar poate că... nu era ultimul. Un gând de groază îi strânse inima. Progenitura lui se dospea, chiar în acele clipe, în pântecul Andreei.

La un moment dat, creatura se uită la el și se bătu cu pumnii în piept.

— Ommadon, articulă. Ommadon! Ommadon!

— Încântat de cunoștință, răspunse bărbatul. Fabian. Zi după mine: Fa-bi-an.

— Bi-an.

— Nu, clătină omul, energic, din cap. F! F! uită-te la gura mea: FFFF!

— Bi-an.

— Hai, las-o baltă.

Ommadon împunse cadavrul pârlolit cu un băț. Se pare că friptura era deja pe gustul lui, căci smulse un antebraț și începu să roadă la el. Se așezase în fund, cu fața la foc și cu spatele la Fabian. „Ca să nu-mi facă poftă, probabil”, își zise sarcastic. Când termină de mâncat, namila aruncă oasele în foc și dădu să se ridice. Își sprijini brațele în genunchi și își aplecă trunchiul înainte, exact cum făceau oamenii. Fabian aștepta de multă vreme momentul acela de echilibru precar. Era pregătit. Își arcui spinarea. Își proiectă ambele picioare înainte, cu toată puterea, în șalele lui Ommadon. Acesta se dezechilibără și căzu cu pieptul drept

în foc. Într-o fracțiune de secundă, blana îi fu cuprinsă de flăcări și ființa aceea, debusolată, începu să se zvârcolească în jarul aprins, întetindu-și focul pe trup. Nu dură mult și înțelese ce îi pricinuia durerea. Se ridică și alergă, urlând, afară. Devenise o torță vie.

Zbieretele lui se auziră mult timp, dar din ce în ce mai încet, până când încetară cu totul.

Trecuseră vreo două ore de la ultimul urlet de durere al lui Ommadon și lui Fabian tot nu-i venea să creadă că scăpase. Își dădu, însă, seama că nu făcuse altceva decât să-și amâne sfârșitul cu câteva zile de agonie. Avea să moară curând, fie de foame și de sete, fie de cangrenă, fie devorat de lupi. Focul se stinsese, iar întunericul și frigul puseseră stăpânire pe peșteră. Se ridică anevoie în genunchi, apoi în picioare și pași cu grijă, ca să nu se împiedice și să-și spargă capul de vreo piatră. Bâjbâind pe lângă perete, găsi, în cele din urmă, culoarul spre ieșire. Nu vedea nicio rază de lumină. Se lăsase noaptea. Stătu în fața grotei un timp, sperând să vadă sau să audă pe cineva. Știa că nu de parte, mai sus, era un schit. Dar oamenii nu se aventurează noaptea în pădure. Și nici nu se găsea lângă vreo cărare umblată. Strigă după ajutor. Îi răspunseră lupii, urlând.

În cele din urmă, reveni în peșteră. Îi înghețaseră picioarele. Se așeză cu spatele la perete și încercă să adoarmă. Nu reuși. Cel mai tare îl îngrijorau mâinile. Nu și le mai simțea de la încheieturi în jos. Toată noaptea gemu și avu coșmaruri cu imaginea lui Popov tras în țeapă și prăjit.

O strigase de mai multe ori pe Liuba, dar aceasta nu răspundea.

Spre dimineață, se trezi din ceea ce părea un fel de somn paradoxal. „Urgent, trebuie să fac ceva”, își zise și urină în pantaloni, îndelung. Se îndreptă imediat după aceea spre ieșire. Zorii se vedeau spre răsărit. Era prea devreme să plece. Dar nu mai avea răbdare. Zări, nu departe, zăcând în zăpadă, trupul lui Ommadon. O jumătate de tonă de carne însângerată, încă fumegândă. Nu murise, era în agonie. Horcăia și pe gură îi ieșea o spumă albă. Întoarse ochii către Fabian și acestuia i se păru că cerșește ajutor. Trase cu piciorul niște zăpadă și încercă să-i acopere rănila de pe spate. Ommadon închise ochii. Parcă se odihnea.

După o oră, se ridică să plece. În momentul acela observă un om urcând printre brazi. Se învioră deodată și strigă tare. Vocea care răspunse din vale i se păru cunoscută. Chiar *foarte* cunoscută. Uluit, nu-veni să creadă când îl recunoscu, urcând anevoie muntele, gâfâind și tușind gata să-și scuipe plămânii, pe Cosmin.

— Tutunul, vezi unde duce? Nu mai ai suflu. Să nu mai fumezi. Hai mai repede și mă dezleagă, ca să mă mai prinzi în viață!

Prietenul său se apropie și-l îmbrățișă.

— Ce ți s-a întâmplat? Parcă ești moartea.

Fabian se întoarse cu spatele.

— Dezleagă-mă!

— La naiba, nu pot cu mâinile goale, exclamă Cosmin, după câteva tentative.

— N-ai un patent? Firește, desigur că n-ai. Ce întrebare! Ar trebui să te duci înapoi la Durău și să cumperi unul... Dar grăbește-te, glumi el, să nu te rătăcești în pădure, că nu mă mai găsești viu. Deja cred că am făcut cangrenă. Și înăuntru zace Liuba. E pe moarte. Are picioarele rupte.

— Ba, firește că am patent, replică Cosmin, scoțând la iveală din buzunarul de la spate un briceag elvețian multifuncțional. Am învățat asta la cercetași. Nu plec niciodată fără scula asta la mine. Hei, dar dihania asta ce e? Ce-a pățit?

— A fumat prea mult. Cu siguranță, e un exemplar de *Homo*. Poate *erectus*.

Cosmin afișă un zâmbet strâmb în colțul gurii. Nu știu cum să interpreteze gluma și tăcu. Mâinile lui Fabian păreau, cât de cât, în regulă. Din fericire, sârma fusese petrecută prin exteriorul antebrațelor, așa că nu-i strangulase venele. Palmele erau tumefiate și reci,

dar în scurt timp aveau să-și revină. Merseră în peșteră și o ridicară pe Liuba. Femeia avea, într-adevăr, picioarele rupte în zona gambelor. O scoaseră afară, sprijinind-o de subțiori. Cosmin sună la 112, apoi se așezară jos, pe o piatră, așteptând echipa de salvatori.

— Ei, ai rezolvat până la urmă, problemele pentru care ai venit aici?

Fabian oftă. Mai rămăsese doar o chestiune de rezolvat.

V

Calea apei

1

— Pe unde mai ești, Adéle? Abia acum ai intrat în Elveția? Înseamnă că ajungi în Geneva abia peste patru ore. Am timp să dau o fugă la supermarket, să cumpăr un jambon și niște legume. Vezi pe unde intri în Geneva, ți-am spus că e festival și e tot centrul blocat.

Imediat ce trecu de Zürich, ale cărui acoperișuri rămăseseră într-o vale, pe dreapta, autostrada deveni insuportabil de aglomerată. Fusesse prevenită: „vezi că după Zürich o să-ți iasă înaintea toți nemții ăia care se coboară în sud, spre Italia, în week-end, și o să se circule bară la bară”.

„După Zürich sau după Basel? Ce mai contează?” Adéle primise telefonul cu vreo oră în urmă, deci mai avea trei ore de mers, după calculele lui Marcel.

Ștergătoarele de parbriz munceau într-una încă de dimineață, de când plecase din motelul de lângă Linz.

Dar ce spunea ea „de dimineată”, căci toată noaptea auzise darabana ploii pe acoperișul mansardei. Șofatul pe ploaie nu era o idee fericită, mai ales pe drumurile astea aglomerate și pline de serpentine, dar când venea vorba de somn, zgomotul ploii era cel mai odihnitor lucru cu putință. Și, da, pentru o gravidă în luna a șaptea, care avea ambiția să facă totul ca la carte, ploaia care îi cântase în surdina toată noaptea fusese un cadou surpriză din partea Mamei Natură. Ca de la mamă la mamă, gândi amuzată Adela, mângâindu-și pântecul proeminent, delicat înconjurat de breteaua centurii de siguranță. Tot drumul căutase cu privirea crestele alpine acoperite de zăpadă, pe care le știa din fotografii, dar ceața aceea lăptoasă, sau norii care coborâseră foarte jos, nu lăsau vederii decât păduri, pașiști și case. Bine și atât. Case, multe case, cu acoperișuri la fel: când roșii, când maro, când negre. Una ar vrea să fie a ei. „Buzz, dacă ai vedea ce văd eu acum, ai tropăi și mai tare din piciorușe. Te fac elvețian, băiete!”

Incredibil ce lungă poate fi Elveția. Pe hartă e doar atâta, un chiștoc de țară, dar ca s-o traversezi de la est la vest, ce plictiseală! Măcar de-ar fi fost senin, să mai vadă și ea un peisaj. Cei treizeci de giga de muzică de pe stick-ul USB se dovediseră totuși îndestulători, nu auzise aceeași melodie de mai mult de două ori în ultimele trei zile.

— Chere Adèle, ce muzică se aude din mașina ta? Știu că-ți place metalul, dar las-o și tu mai moale, nu e sănătos pentru inimă. Pune ceva clasic. Uite, am auzit că Mozart e cel mai indicat. Caut și-ți trimit ceva chiar acum. Conectează-te pe stream.

Marcel, la fel de îndatoritor și grijuliu ca întotdeauna, de când îl cunoscuse. Dacă n-ar fi fost așa, nici n-ar fi conceput să intre în discuții cu el.

— Adèle, la loc comanda, nu-ți mai trimit, radiațiile sunt și mai rele decât rock-ul. Ai grijă cum mergi, da? Pe unde ești? Plouă? Și aici. De o săptămână. Da au zis la meteo că mâine iese soarele. Ți-am zis că de la mine de pe balcon se vede Mont Blanc-ul? O minunăție. Hai că închid. Pa!

Coloana de mașini înainta ca melcul. Nu era cazul să intre în panică, rezervorul de benzină era plin și la orice oră ar fi ajuns, știa că Marcel o aștepta cu masa pregătită. Ba chiar și cu o baie caldă, cu spumă din belșug și lumânări parfumate. Un singur lucru regreta: visase întotdeauna să facă măcar o dată Crăciunul undeva în Austria, nu neapărat la Innsbruck, dar să fie acolo munți, brazi și zăpadă cât cuprinde, și decorațiuni și luminițe. Și turtă dulce. Pentru asta, special se îngrijise ca sorocul nașterii să pice în perioada sărbătorilor de iarnă. Ei bine, traversase toată Austria și toată Elveția, dar nu văzuse nici măcar un nenorocit de fulg de zăpadă. Dar nu-i nimic, n-au intrat zilele

în sac și va sta încă cel puțin patru sau cinci luni în Elveția. Pe cheltuiala lor.

Marcel, cu o umbrelă în mână, ciuciulete, îi făcu semn de pe trotuar, de cum văzu minivanul făcând colțul pe Chemin d'Arche. Obișnuitele îmbrățișări, dar ce bine arăți, și tu arăți la fel de bine, hai în casă că ne așteaptă Grace cu masa plină, și pe urmă să stai în pat, că după atâta drum, ce greșală că n-ai venit cu avionul!

— Ți-am spus că nici nu intră în discuție, nici moartă nu mă sui în avion.

— Cum crezi, dar era bine să te gândești și la el. Băiețelul nostru ce face? Marcel își puse palma pe burta Adelei, „probabil ca să se asigure că marfa e livrată în bună stare,” gândi femeia. Bărbatul o tachina mereu că are gemeni, dar intuiția ei îi spusese că nu este așa. De altfel, chiar Marcel se opusese vehement, de la bun început, oricăror ecografii și investigații mai mult sau mai puțin invazive.

— E ok, abia așteaptă să iasă la lumină. Are o foame de lup.

Căldura casei o întâmpină așa cum sperase, cu tandrețe și miros de cozonaci la cuptor. „Buzz, ți-ai pregătit o casă frumoasă, ai știut ce să-ți alegi”. Se în-

dreptă către fereastră și trase draperia la o parte, cu un gest scurt. Luminile iahturilor se reflectau în mii de scilpiri pe oglinda lacului Lemán, ce zvâcnea, întunecat, sub biciul stropilor de ploaie, ca un uriaș adormit. Era ovulul ei? Niciodată nu avusese curiozitatea să afle, probabil că i-ar fi spus dacă l-ar fi întrebat. Spaima de corp străin, de parazit extraterestru care se zămislise în burta ei, oricum ar fi fost la fel, mai ales la început. Acum, uitându-se la chipul plin de speranță și îndatoritor al lui Marcel, își dădu seama că toate nopțile acelea de coșmar, în care ar fi dat orice ca să-și sfâșie burta și să scoată dușmanul afară, să-l arunce însângerat pe gresia din baie, și apoi să spele pe jos cu mopul, fuseseră crize stupide de isterie.

— Măine va fi o zi frumoasă, o să vezi. O să ne dăm cu barca pe lac, sper că n-ai nimic împotriva navigației cu pânze, nu? Toată lumea se agită pe forumuri și la televizor pe chestia asta cu El Niño, cu dispariția Gulfstreamului și încălzirea globală, cu gaura din ozon, zici că sunt turbați. Bombă de presă, ca să ia banii de la lume. Agitatori. Pe Grace te rog să o scuzi, are o migrenă sâcâitoare de câteva zile și nu vrea să-ți faci o impresie proastă despre ea, cu cearcănele alea vinete la ochi. E în baie, apa asta fierbinte o relaxează.

Marcel râse zgomotos, în timp ce puse pe masă platoul cu prosciuto crudo con melone. Feliile de pepene galben stăteau întinse una lângă alta, aliniat pe mar-

ginea platoului, înfășurate, fiecare, în mantaua ei străvezie de jambon sângeriu, ca o placentă, înfiptă cu o scobitoare în bucățica zemoasă. Adela simți o durere vie în pântec.

Pe Grace nu o cunoscuse decât din fotografii. Tre-când prin dreptul camerei de baie, Adela trase, indiscret, cu urechea. Era liniște.

2

Andreea stătea lungită în pat, sprijinită pe două perne, cu Filocalia în mâini. Gândurile și vocile reve-neau cu insistență, de cum încerca să citească un rând. Își privi unghiile. Crescuseră din nou. Se scărpină, lă-sându-și urme însângerate pe braț în jurul leucoplas-tului, din mijlocul căruia ieșea un furtun transparent. Ar fi vrut să-și smulgă branula și s-o arunce pe jos. Să facă o baie fierbinte, să se spele pe cap și să-și taie un-ghiile. La ea acasă. Nimic din toate acestea nu-i era per-mis. Nevoi simple, elementare, ce-i erau refuzate. Furia crescuse în ea și dădu în clocot până când nu o mai putu ține în frâu. Slobozi un urlet.

— Nu mai suport! Dați-mi drumul! Vreau să plec de aici!

Ușa rezervei se deschise și o soră medicală se repezi la ea. Îi cercetă perfuzia și dădu un pic mai tare debi-

tul. Îi spuse să mai aibă puțină răbdare, că mai durează doar un sfert de oră. Voia să meargă la veceu? Voia să-l vadă pe domnul Fabian? Să-l cheme? Hai, că-i dau acum telefon să vină.

Gâtul asistentei se subție și se alungi până ce creștetul îi ajunse la tavan. Semăna cu o barză într-un picior. Andreea izbucni într-un hohot isteric de râs.

— Ești o barză afurisită.

Sora deschise sertărașul noptierei și verifică pastilele rămase.

— Tu, fată, ai luat medicamentele pe care ți le-am dat dimineață? Nu le-ai luat. Ia fă bine și ia-le. Uite, ia-le chiar acum, în fața mea.

Îi întinse trei pastile în palma deschisă. Greșeală fatală. Filocalia zbură spre ea, o lovi peste mână și pilulele se împrăștiară pe jos, care încotro.

— Ei, lasă că-ți pun eu cămașa de forță, scroafă ce ești!

Fabian intră pe ușă, cu fața toată numai zâmbet. Îi îngheță însă pe buze, când auzi ultimele cuvinte ale asistentei. Femeia scoase telefonul mobil din buzunarul halatului și apelă un număr din agendă.

— Domnule doctor, veniți, vă rog, în salonul Andreei Bibescu. Face o criză. Urgent!

Se aplecă apoi din mijloc și începu, bombănind, să culeagă pastilele de pe jos.

Fabian se apropie de pat și rămase în picioare, ținând-o pe Andreea de mână.

— Ești bine, iubito? Hai, că în câteva zile îți dă drumul acasă. Am vorbit cu domnul doctor Espinoza și a zis că...

Fu întrerupt de sosirea intempestivă a doctorului. De cum intră, acesta văzu starea de agitație în care se afla pacienta. După ce fu informat de asistentă despre cele întâmplate și despre refuzul Andreei de a-și lua tratamentul, se întoarse către Fabian și i se adresă pe un ton paternalist, ca și cum ar fi vorbit unui copil neastâmpărat:

— Soția dumitale ne face greutăți, prietene. Multe. Sunt nevoit să iau anumite măsuri în ceea ce o privește. Acțiunile ei imprudente i-au pus viața în pericol. Și nu doar pe a ei, ci și pe a pruncului. Înțelege, domnule Bibescu, că în condițiile astea nu voi putea să-i aprob externarea. Nu mai insista inutil. Andreea rămâne internată până când starea ei se va ameliora substanțial.

Fabian simți că-și pierde răbdarea. Nici prin cap nu-i trecuse că acest medic psihiatru, în aparență pedant și protocolar, ar fi fost atât de capricios, încât să se răzgândească de la o zi la alta. Și apoi, insinuările. Ce fel de măsuri? Ce acțiuni?

— Ce... acțiuni? Că doar nu a fost vina ei pentru că... Espinoza îl întrerupse cu vădită iritare:

— Ai pronunțat cuvântul „vină”, care nu are ce căuta într-un spital. Aici nu e tribunal, ci spital, domnule Bibescu. Noi nu punem diagnostice pe baza precep-

telor morale și juridice, ci pe baza observațiilor clinice. Dar, da, dacă vrei să știi, soția dumitale chiar e vinovată. Pentru că a plecat, singură, prin pădure. Vinovată înaintea fătului nenăscut. Ceahlăul e un munte extrem de periculos. Cel mai periculos munte. Prăpăstii adânci, păduri virgine. Animale sălbatice. Acum se va liniști. I-am administrat niște calmante.

Fabian îl privi insistent pe doctor, fără să spună nimic. Acesta ridică din umeri:

— Dumneata ce răspundere îți asumi că soția dumitale își va lua regulat tratamentul? Niciuna. Și chiar dacă vei da o declarație formală, nu vei suferi nicio consecință legală în cazul în care... Însă noi, da. De aceea, suntem direct interesați să îi urmărim starea sănătății mintale.

Fabian se aplecă și ridică de pe jos Filocalia. Cartea căzuse cu paginile desfăcute. Își aruncă privirea peste fila îndoită și citi: „Dă-ți seama că trebuie să te arăți oamenilor neîncetat. Dar prin purtarea cea bună și prin fapte. Căci și bolnavii află și cunosc pe doctorii binefăcători și izbăvitori, nu din vorbe, ci din fapte”. Sfântul Antonie cel Mare. „Tare asta. Ar merita pusă în ramă și expusă pe holul spitalului”.

După ce perfuzia Andreei se termină, doctorul și asistenta lui se îndreptară spre ieșire. Din neatenție, absorbit de lectura foii de observație, aproape că se împiedică în trecere de Fabian, care îl susținu cu brațele să nu cadă.

— Iubito, vreau să te întreb ceva, zise Fabian, după ce rămaseră singuri.

— Am visat-o din nou pe Adela, îl întrerupse femeia.

— Cine e Adela?

— În fiecare noapte o visez. Oare e de rău?

— Dar cine e? Dacă nu-mi spui, nu știu ce să-ți răspund.

— Se făcea că eram noi două la cămin și aveam examen a doua zi dimineață. Dar eu nu știam nimic, pentru că nu învățasem. Îmi era frică. Profesorul de istorie medievală tăia limba la studenții care picau examenul. Și Adela mă încuraja, zicând: lasă, că o să te ajut eu. Și am intrat la examen și eram toată lac de transpirație. Am tras un bilet. Era vorba despre mutațiile genomice. Nici nu auzisem de așa ceva. Polipli... Poliplo... am uitat.

— Lasă, treci peste asta. Și ce s-a întâmplat? Ți-a tăiat-o? Limba.

— Atunci, nu. Dar în visul următor, precis că o să mi-o taie. Că visele astea se continuă. Zici că e un serial de pe Netflix. Ah, iubi, e îngrozitor să adorm în fiecare noapte cu gândul că o să mă mutilizeze tâmpitul acela de profesor.

— Păi și tu stai ca proasta? Arde-i una la ouțe!

— Așa o să fac, data viitoare. Nu m-am gândit deloc că aș putea face așa ceva.

— Bun, și Adela? Ce e cu ea?

— Adela s-a dus în Elveția să facă o fertilizare in vitro. Mamă surrogat. Pentru bani. Foarte mulți bani. Nu știu, undeva spre o sută de mii de euro. Ca să-și cumpere un apartament. Chestia știi care e? De vreo două săptămâni nu mai știu nimic de ea. Îmi trimitea mesaje zilnic pe WhatsApp. Dar de două săptămâni, nimic. Urma să nască zilele astea. Cred că de aceea o și visez.

— Pe bune, iubi? Și mie de ce nu mi-ai spus nimic despre Adela până acum?

— A fost cea mai bună prietenă din facultate. A găsit post la Râmnicu Vâlcea. Părinții ei sunt din Vâlcea. Dar nu are locuință, stă cu chirie.

— Andy, visele sunt iluzorii. Nu trebuie luate în serios, nici analizate. O să le uiți repede. Uite, o să mă interesez ce e cu Adela. Voiam însă să te întreb ceva...

— Spune, dragule!

— Nu-mi amintesc să-i fi spus lui Espinoza că tu ai fost în Ceahlău. Cumva i-ai spus tu?

— Adevărat? Când am fost în Ceahlău? făcu Andreea. Nu-mi aduc aminte. Și ce-am făcut acolo?

Fabian o sărută pe frunte în semn de despărțire și se îndreptă spre ușă. Se întoarce către ea în prag și îi aruncă un ultim zâmbet încurajator. După cinci minute, reveni în salon. Andreea adormise. Scrută câteva clipe încăperea, apoi se aplecă și se uită sub patul ei. După aceea, plecă din nou, închizând cu grijă ușa.

3

Milioane de diamante străluceau în firele de iarbă de un verde robust. Tufe de trandafiri grena, iriși violet, crizanteme, dalii, crini, lalele, gerbera, o horă ne-bună de culori și parfumuri cât vedeai cu ochii, și pinii aceia, oh, Doamne, în viața mea n-am văzut arbori cu trunchiul atât de gros!

— *Amazing, fantastic restplace, what a tranquil city garden!*

Grupuri de turiști în bluze cu mânecă scurtă, americani și japonezi, cu aparate de fotografiat care piu-iau și bâzâiau în surdină, se plimbau pe aleile Grădinii Botanice, la orele prânzului, când soarele se înstăpânise cu hotărâre peste cerul senin.

— Este asta o vreme obișnuită pentru Geneva? Vreau să zic: douăzeci de grade la umbră într-o zi de sfârșit de decembrie?

Marcel desfăcu parâmele iahtului și meșteri ceva la vela bermudiană. Lebede albe, sau poate că erau găște, și un cormoran negru se apropiară de bord, privind cu nădejde la mâinile omului. Barca se legăna, clipocind, pe luciul negru ca de smoală al apei, pe care niciun val nu-l tulbura.

— Nu, e anormal de cald, și toate ploile astea din ultima vreme... clima s-a stricat de tot, nu mai e ca înainte. Au anunțat aseară la știri, e alertă de avalanșe

la munte, și cod roșu de inundații. Atâta ploaie, domnule! Trebuia acum să avem zăpadă de o juma' de metru. Dar tot răul spre bine: ți-am arătat Mont Blancul? Unde te uiți, nu, uite acolo, spre sud, triunghiul acela alb care se ridică deasupra munților, ai văzut? Rămâne așa alb tot timpul anului, niciodată nu se topește zăpada de pe el.

— Ah, într-adevăr, deci de-aia i se zice Mont Blanc?

Șaptezeci de kilometri sunt tocmai distanța perfectă pentru a admira măreția piramidei imaculate. Când a primit prin poștă plicul acela uriaș din partea casei de avocatură Meryl & Son, conținând 30 de pagini cu oferta de contract între Marcel și Grace Montrésor, domiciliați în 132 Chemin d'Arche, Genève, Suisse, și Adela Măndulescu, alea Mărțișor nr. 10, Râmnicu Vâlcea, România, a știut că asta va fi alegerea finală. Mai mult decât clauzele de asistență socială, de asigurarea de sănătate și de indemnizația pe timpul lăuziei, mai mult decât fețele surâzătoare, alăturate tâmplă lângă tâmplă ale viitorilor părinți, în aceeași poză format landscape, mai mult chiar decât suma scrisă pe ultima filă, cu un număr cu patru zerouri, vârful ascuțit, tăiat ca din polizor al Mont Blancului îi captase privirea. Și Lacul. Lacul Lemman era incredibil de frumos, la marginea orașului, înconjurat de grădini și de vile superbe, cu lebede albe și vaporașe plutind fericite, și Jetul de apă ca un salut de bun venit. Raiul pe pământ. Aici vreau, își zise.

— Marcel, am vrut să te întreb, dar nu am îndrăznit. Embrionul este al vostru? Adică... știi ce vreau să spun... Adela dăduse drumul la întrebare pe nerăsuflăte, dar imediat realizează ce gafă monumentală săvârșise. Chiar dacă nu ar fi fost produsul lor de concepție, cine ar fi recunoscut asta vreodată? Nici în vis Marcel n-ar fi putut să mărturisească. Datele medicale sunt strict secrete. Citise parcă în contract niște motivații, ceva legat de o disfuncție uterină, dar erau simple generalități juridice, nici un cuvânt despre natura biologică a fătului. Cui îi mai păsa, însă, de natura biologică în lumea asta, condusă pe relații reci, impersonale, juridice?

Marcel reuși în sfârșit să așeze vela cum trebuie și ambarcațiunea începu să plutească liniștit, undeva spre mijlocul radei, între Quai du Mont-Blanc și cheiul opus. Soarele arzător o făcu să lăcrimeze, își puse ochelarii cu lentile polaroid și lăsă capul pe spate, surprinsă de întunecarea bruscă a cerului.

— *Chere Adele*, am considerat că nu este cazul să deschidem acest subiect prea curând, dar, ai dreptate, sorocul este aproape și nu mai putem da îndărăt. Noi, Grace și cu mine, avem o situație materială excepțională, după cum te-ai convins deja. Apartamentul nostru din centrul Genevei, situat la un nivel superior, cu vedere la Mont Blanc și la Jet d'Eau, este foarte bine cotate, valorează peste un million de euro. Iar cutterul

acesta, cu două focuri și randa bermudiană, este al meu, adaugă Marcel, am dat pe el cinci sute de mii de euro și face fiecare centimă din preț. E o navă profesională, aș putea face și înconjurul lumii la bordul lui. Deși nu mi-am pus încă problema să fac asta, adăugă râzând.

În condițiile astea, *chere Adèle*, noi, eu și cu Grace, n-am vrut să facem niciun fel de rabat la calitate când a venit vorba de *copilul nostru*. Desigur, am fi putut opta pentru o mamă surogat maghrebiană, sau asiatică, legea ne permite, dar te-am ales pe tine tocmai datorită vigorii poporului tău și a frumuseții și simplității naturale a zonei din care vii. E mai ieftin, dar cu garanții mai sigure. Am văzut pe internet totul despre Vâlcea. Muntele se înfrățește cu apa, ca și aici, la Geneva.

Pentru noi, adăugă Marcel, viața în echilibrul natural al elementelor, în concordanță cu fluxurile de energie benefice ale pământului, unite cu cele ale Universului, prin Axul Lumii, care se află aici, la Mont-Blanc, este principalul deziderat. De aceea nici nu vrem să părăsim vreodată acest pământ binecuvântat.

„Buzz, fericite de tine, ai noroc de părinți putred de bogați, și pe deasupra și vegetarieni”. Adela își mângâie pântecul, apoi își puse și pălăria de soare cu boruri largi. O vibrație nouă înfioră pânzele iahtului, sau poate curentul apei își schimbase direcția. Marcel

trase cu putere de saula înnodată de turnichet și strânse focul mic.

— Bine, cel puțin, că nu mai plouă. În noaptea de Anul Nou vom avea focuri de artificii pe lac, sunt cele mai frumoase din lume, bineînțelese după acelea de la Sidney. M-am sfătuit cu Grace, deși ea e de părere să rămâi la noi încă o perioadă, poate chiar ca bonă, plătită, desigur, eu totuși nu cred că e o idee bună. Nu cred că e bine să încurajăm alte sentimente între tine și copilul nostru, cel mai bine este să rămânem în termenii strict contractuali.

Adela își ținu pălăria cu mâna dreaptă, o pală de vânt iscată de nicăieri îi înfioră vârful firelor de păr de pe umeri.

— De altfel, zise Marcel, procedura nu încurajează contactul direct dintre părinții copiilor și mama surrogat. De aceea, inițial nu ni s-a permis să venim și noi la clinică, să asistăm la implantarea embrionului, am primit doar fotografii. Cu toate acestea, din considerente umanitare, nu am vrut să te păgubim de mulțumirea pe care o vei avea știind că...

Țipătul Adelei păru să fi fost confundat cu al cormoranului, așa că domnul Montrésor nu întoarse capul către ea până ce nu o văzu stând cu arătătorul mâinii drepte ațintit către orizont, mai precis către acel triunghi alb, strălucitor, acea piramidă energetică, axul lumii, Mont-Blanc. Când, după câteva secunde de de-

rută, urmări cu privirea direcția degetului, Marcel fu nevoit să se sprijine de arborele trinchet de la prora cu ambele mâini: într-un halo strălucitor, irizat în toate culorile curcubeului, semețul pisc păru cuprins de o frenezie halucinantă a schimbării la față.

După aproape cinci minute de la acest spectacol, Montrésor încă se mai uita în zare fără să reușească să înțeleagă ce s-a întâmplat, de fapt. Mont-Blancul nu mai era alb. Nu mai strălucea ca un diamant. Mont-Blancul devenise vânăt, cenușiu, mohorât, sobru și posac, ca un clown care și-a dat spoiala jos de pe față.

— Zăpada! A căzut zăpada de pe el! Cuvintele veniră pe buzele lui Marcel deodată cu groaznicul tunet care reverberă pe suprafața lacului, cuprinsă subit de o fierbere nebună. Stolurile de gâște și de lebede se ridicară precipitat în zbor, lăsând în urmă fulgi albi care planară lin în jos. Tunetul se răsfrânse în sute de secvențe de tonalități diferite, care se succedară și se întretăiară într-un tempo alarmant, rostogolit și reflectat pe pantele munților Jura. Clădirile înalte din centru păreau să fie cuprinse de un dans îndrăcit, navele ancorate în radă se înghesuiră unele în altele și părură că ar vrea să salte pe uscat, în timp ce mii de sirene de alarmă sfâșiară văzduhul. Femeia se lipi de pieptul lui Marcel, care o cuprinse în strânsoarea brațelor.

— Stai liniștită, nu te agita, pe vas suntem în siguranță, am avut mare noroc că ne-a prins cutremurul pe apă. Trebuie să se oprească...

Adela se prăbuși moale în brațele lui, în timp ce simțea cum umezeala îi udă genunchii. Se rupeau apele și în pântecul ei. Cu mâinile sub burtă, se întinse gemând pe puntea de la tribord.

— Adela, e momentul să te întreb serios dacă crezi în... Adela, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Un clipocit slab se auzi din sacul membranos, acum spart, dintre picioarele Adelei. Și un țipăt ca de pasăre rănită. Marcel se aplecă neîncrezător, pipăind prin beznă:

— Când ți-a venit?

Ridicată într-un cot, Adela privi stupefiată la conținutul placentar din care lichidul amniotic se scurgea într-un pârâiaș prin tambuchiul deschis. Pe chipul Adelei, mai întâi uluirea, apoi spaima, dezgustul și furia se succedară într-o procesiune șocantă. Se smulse din brațele lui Marcel și se aruncă înspre bordul iah-tului, dar apa întunecată și rece a fluviului i se păru și mai terifiantă decât fătul negru și păros ca un uran-gutan, cu arcade proeminente și ochi adânciți în orbite, care își agita mânuțele între picioarele ei. Privi hipnotizată în adâncul tulbure de la tribord și i se păru că vede, preț de câteva clipe, o siluetă mare și neagră, ca un marsuin, înotând alături de ei. Resemnarea, dulcea resemnare care determină, în cele mai grele momente, alegerea răului celui mai mic, puse atunci stăpânire pe conștiința ei. Sau poate că însăși negarea realității era un simptom al pierderii minților, fu de părere Marcel. Se întoarse către bărbat.

— Marcel, ce Dumnezeu ai făcut? Mi-ai implantat în uter un monstru?

Bărbatul se aplecă și culese cu grijă, cu tandrețe chiar, puiul hirsut și îl duse la piept. Coborî cu el în brațe în cabină și-l înfășă, apoi îl puse în pătuțul pregătit cu saltea de puf și pătură de lână. Făcu toate astea metodic și calm. Când apăru din nou pe punte, fața lui nu trăda nicio emoție.

— Adéle, reacția ta este, întrucâtva, previzibilă. Mărturisesc că m-am așteptat la asta. Tu nu poți înțelege anvergura acestor fapte, nu ai orizontul de gândire necesar. Acest copil e destinat să schimbe omenirea din temelii. El, și cei ca el, deoarece sunt foarte mulți, dar deocamdată stau ascunși. Ei sunt Oamenii noi, cei care-i vor înlocui pe cei vechi, uzați de rele și obosiți fizic și intelectual. Dar e încă fraged. E dependent de noi, oamenii vechi. Și de aceea răspund cu capul pentru el, pentru drumul pe care va porni în viață. De aceea, nu pot accepta în preajma lui niciun fel de amenințare.

Făcu câțiva pași spre Adela și o îmbrățișă.

— Când ai vrut să te arunci în lac, am sperat că-ți vei duce gândul până la capăt. Din păcate, nu a fost așa. Va trebui să o fac eu. În apa asta rece vei supraviețui cinci minute. Asta dacă vei avea puterea să înoți. Cei care îți vor descoperi rămășițele vor trage concluzia că ai căzut accidental peste bord.

Adela se zbătu disperată, dar brațele lui Montrésor îi apăsau coastele într-o strânsoare ca de clește. Simți că se sufocă. Cu un balans, bărbatul îi făcu vânt peste bord. Strigătele de ajutor ale femeii fură acoperite de zgomotul motorului ambalat la maximum. Iahtul prinse viteză și se îndepărtă rapid, până ce Adela nu se mai văzu deasupra valurilor.

4

Céline și Cosmin se înființară la ușa garsonierei din strada Industrială fix la ora 9. Fabian, îmbrăcat în blugi și într-un tricou negru pe care scria Avatar *Calea apei*, le deschise, apoi reveni în bucătărie, la prepararea cafelei.

— Cu zahăr sau fără? Lapte?

— Fără, cu, răspunse Cosmin, aprinzându-și o țigară.

— Ai văzut filmul? întrebă Céline. Mie mi s-a părut foarte slab. Au făcut din cartea Ursulei K. Le Guin un blockbuster.

Fabian nu răspunse. Îi invită în birou și le împinse fiecare o cană de cafea dinainte. Cei doi stăteau față în față, la stânga și la dreapta biroului, lăsând liberă zona din fața lui Fabian, plină de hârtii, dosare, pixuri, agrafe, piuneze și alte lucruri mărunte. În centrul mesei stătea un laptop deschis.

Sorbi din ceașca lui și-i privi în ochi.

— Salut, zise din nou. Eu nu mă trezesc de-a binelea până ce nu beau o cafea. Uite de ce v-am chemat, zise, după ce mai luă o gură din lichidul fierbinte. Ce ziceți, vreți să vă cooptez în agenția mea de detectivi? Part-time, desigur. Am un caz. Nu benevol. Vă plătesc, să știți.

Fabian se uită pe rând în ochii fiecăruia, încercând să sesizeze orice umbră de ezitare sau defensivă. Nu se îndoise nicio clipă de loialitatea lui Cosmin. Omul își riscase viața, venind după el în vârful Ceahlăului. Nu era însă sigur în privința lui Céline.

— Cu mare drag, zise fata. Problema e cu timpul. Eu trebuie să merg la facultate în fiecare zi. Dar, știți cum e: se mai poate și chiuli.

Fabian trase aer în piept și continuă:

— Urmăresc o rețea internațională de trafic de persoane. Am nevoie de ajutorul vostru acum. Trebuie să acționăm simultan în trei sau patru direcții. M-aș descurca și singur, dar efectul surpriză nu va mai fi același. Indivizii ăștia se vor anunța între ei și atunci s-a dus totul.

— Mai multe detalii, te rog. Despre ce e vorba?

Fabian ridică de pe birou o pagină tipărită la imprimantă și o ținu în mână fără să le-o arate.

— Știți amândoi că soția mea a fost răpită și sechestrată vreme de șase luni în munții Ceahlăului. Acolo

a fost violată în repetate rânduri. Acum este internată la psihiatrie, cu simptome de schizofrenie. Și, pe deasupra, este însărcinată în luna a cincea. Alt fapt pe care nu-l știți: în aceeași perioadă, un băiat pe nume Ciprian Haralamb a dispărut și el de la domiciliu. S-a întors acasă exact în aceeași zi cu soția mea, dar am bănuiala că nu și-au petrecut timpul în același loc. Unde, atunci? Și de ce? Există o legătură între dispariția Andreei și cea a lui Cipri: ambii au făcut, în probabil, o vizită unui energo-terapeut cu numele de scenă Diodor Bonifaciu. Acesta ține o sală de yoga pe bulevardul Tomis. Tehnologie kangen, o invenție japoneză pentru purificarea apei. Deși neagă că l-ar fi cunoscut pe băiat, am motive întemeiate să cred că minte. A pronunțat numele lui înainte ca eu să-i fi spus cum îl cheamă pe puști.

Făcu o pauză, timp în care mai luă o gură de cafea.

— Alt fapt: o bună prietenă a Andreei nu mai răspunde la telefon de două săptămâni, după ce a plecat în Elveția ca să nască. De ce în Elveția? Pentru că acestei femei, pe numele ei Adela, i s-a implantat în uter un embrion, la o clinică din Geneva. Povestea este însă ceva mai complicată. Andreea spune că Adela nici vorbă să fie infertilă, căci a mai avut două nașteri naturale. În ce situație ar accepta o femeie să poarte un copil care nu este al ei, în condițiile în care ea poate avea copii?

— Păi... poate că s-a îmbolnăvit între timp.

— Sau poate că a făcut-o la comandă. Pentru bani. Se practică. Mame surogat, completă Céline.

— Exact la asta m-am gândit și eu, zise Fabian. Prea se leagă de celelalte chestii. Copii dispăruți, mame răpitate. Al patrulea fapt: doctorul psihiatru care o tratează pe Andreea era la curent cu sechestrarea ei undeva în Munții Ceahlău, deși nici eu, nici Andreea nu am pomenit niciodată cuvântul Ceahlău în fața lui. Și nici în fața vreunui alt angajat al spitalului. De unde știe? Nu cumva e băgat și el în trășenia asta?

Tăcerea se așternu în încăpere. În cele din urmă, Fabian puse foaia imprimată în fața lor.

— Asta-i lista numerelor de telefon cu care doctorul Cătălin Espinoza a purtat conversații în ultimele două zile.

— Stai așa, cum ai făcut rost de ea?

— Iuțea de mână și nebăgare de seamă. I-am șterpelit telefonul.

— Păi și nu o să descopere unde este?

— M-am gândit la asta. M-am dus la vecu și am fotografiat niște ecrane, după care m-am întors în salon și am ascuns telefonul sub pat. Ca și cum i-ar fi căzut din buzunar când s-a așezat pe scaun. Din listă reiese că Espinoza a fost sunat de cineva din Elveția. Asta îmi întărește supoziția că pista Adela duce la un alt membru al organizației. Acum, fiți atenți la ce urmează.

Cosmin, suni la domnul Haralamb și îi propui o întâlnire. Spui că vii din partea mea. Eu am vorbit cu el și i-am spus că o să vii. Fă tot posibilul să te întâlnești cu băiatul lui. Află tot ce poți de la el. Unde a fost plecat, ce a făcut acolo, cine l-a dus, cum s-a întors. Uite aici numărul de telefon al lui Haralamb senior.

Céline, tu mergi la salonul de yoga al lui Diodor și zi-i că vrei să te înscrii la curs. Presimt că nu o să treacă mult timp până când Diodor va încerca să te convingă să intri în jocurile lui. Treaba asta comportă o anumită doză de risc. Poți păți ce a pățit Andreea. Dar tu, spre deosebire de ea, ești prevenită. Fii tot timpul în alertă: individul te poate hipnotiza. Să nu crezi tot ce auzi și ce vezi. Dacă întâmpinați orice probleme, mă sunați. Gata, am terminat. Acțiune!

— Și tu? Ce vei face?

— Mi-am luat un bilet la avionul de Geneva. Sunt curios ce se ascunde sub apele lacului Lemman. Măine, la șapte dimineața, am zburat.

5

Céline fu introdusă în cabinetul profesorului de yoga Diodor Bonifaciu de îndată ce completează formularul de înscriere la curs. I se ceruseră numele, adresa și numărul de telefon. La întrebarea „starea civilă”, răspunse „divorțată”.

Avea trac. Inima îi bătea nebunește și se întreba ce naiba caută acolo. Semiîntunericul din cabinet, posterele cu simboluri oculte de pe pereți și muzica hipnotică ce se auzea în surdina o duceau cu gândul la ritualuri sataniste, la ghicitoare în glob de cristal și la ședințe de spiritism. Dar, mai presus de toate astea, figura palidă, osoasă, fără sprâncene, cu ochii adânciți în orbite a individului care ședea în spatele biroului o băgase în sperieți.

— Bună ziua, spuse, cu o voce hârâită Bonifaciu. Vă văd stresată. Luați un pahar cu apă de la dozator.

Pe chipul cadaveric, ochii lui păreau două găuri negre în care nu era bine să te uiți.

Céline își blestemă în gând imprudența de a-l fi ascultat pe Fabian. Ar fi dat orice în clipa aceea să se afle oriunde în altă parte, numai acolo nu. Chiar și la mănăstire. Buna, blânda maică stareță... După câteva cuvinte în care explică cine e și ce dorește, vocea îi pieri cu totul. Și, odată cu ea, i se duse și bruma de curaj care-i mai rămăsese. Era pe punctul de a se ridica de pe scaun și de a fugi cât mai departe de hruba aia. „Fabian, o să-ți plătesc cu vârf și îndesat pentru asta!”

— Calmați-vă, domnișoară, nu sunt un căpcăun. Chiar nu vă înțeleg. Faceți un atac de panică pentru nimic. Să știți că yoga vă ajută să scăpați de anxietate. Veți vedea, odată ce veți începe să o practicați, cum chakrele vi se vor deschide și veți intra în comuniune

cu fluxul de energie benefică din Univers. Concentrați-vă cinci minute asupra punctului dintre sprâncene. Acolo se află Ajna, chakra autocontrolului și a stăpânirii de sine. Așa, perfect. Eu voi începe o incantație cu mantra lui Khali, nu vă speriați. Este o tehnică ezoterică, o invocare a puterilor Zeiței Morții: auuuuummmm... auuuuummm... auuuuummmm...

Sunetele scoase de Bonifaciu aveau un efect magnetic. Treptat, Céline alunecă într-o stare de uitare de sine. Nu mai vedea nimic altceva decât ochii lui Bonifaciu, două găvane violacee, ca niște gropi fără fund în centrul cărora luceau două luminițe. Se predă cu totul acelei voințe asupritoare. Nu se mai putea împotrivi. Undeva, adânc în subconștient, un ghimpe încerca în zadar să iasă la suprafață. Instinctul de conservare îi tot trimitea semnale de alertă: vezi că ești în pericol, ceva rău ți se întâmplă. Trezește-te! Semnalele erau însă fie prea slabe, fie înăbușite de mantra care îi răsună tot mai insistent în urechi, ca un dangăt de clopot.

Treptat, corpul lui Diodor se metamorfoză. Două aripi negre, imense, cu pene fremătătoare îi crescură pe umeri, ca închegate din ceață și fum. Trupul i se alungi până în tavan și pe creștet îi crescură două coarne noduroase, curbate în lateral. Pe piept îi atârna un șirag de cranii și oase, lung până în dreptul buricului.

Céline simți atunci un fior crâncen de teroare neagră, teroarea nimicului. Își simțea mintea prinsă de o voință neînduplecată, de o putere străină și rea, ca într-o menghină din care știa că nu există scăpare în veșnicia timpului. Conștiința ei de sine continua să existe într-un univers pustiu, într-o solitudine disperată, absolută și vastă, fără hotare, fără început, fără sfârșit și fără ieșire. În mintea ei rămăsese numai un singur gând, numai o idee, numai un sentiment: al propriei existențe irosite, uscate, fără viață. „Eu sunt”, părea a rosti arătarea. „Eu sunt Moartea”.

Viziunea aceasta a iadului dură numai o fracțiune de secundă, dar fu atât de intensă, de dureroasă și de persistentă, încât i se păru că ținuse o zi întreagă.

Minute, poate ore, trecură pe lângă ea și se pierdură în uitare. Când se trezi, era la volanul propriei mașini. Gonea în noapte, într-o direcție necunoscută. Șoseaua pustie se întindea înaintea ei până la orizont, luminată de faruri. Aproape un minut dură până când își dădu seama că șofase într-o stare de semi-inconștiență, ca o somnambulă. Cuprinsă de panică, trase pe dreapta. Își adânci capul în palme și se întrebă ce e cu ea. O stare difuză de neliniște o apăsa persistent. Și atunci își aminti, ca prin ceață, de Diodor Bonifaciu și de Zeița Morții. Deschise telefonul. Nu avea semnal. Încercă să-și dea seama unde se află. Coline joase, vâlvurite, se așterneau la stânga și la dreapta șoselei. Nu cunoștea aceste locuri.

În momentul acela își aminti de cameră. În reverul gecii, atent ascunsă într-o broșă de argint în formă de margaretă, obiectivul unei micro-camere de filmat lucea ca un bob de mărgăritar. Introduse cardul de memorie al camerei în telefon, rugându-se ca înregistrarea să poată fi vizualizată. Videoclipul, cu o durată de patruzeci și cinci de minute, debuta cu Bonifaciu șezând pe scaun, rostind acele cuvinte de salut, prin care era invitată să bea un pahar cu apă. Comută pe derulare rapidă, dar restul înregistrării nu părea să conțină altceva decât imaginea imobilă a bărbatului, scoțând bâzâitul acela nazal al mantrei Aum. Nici urmă de vreo zeiță încornorată. Un pic decepționată, întinse degetul pentru a opri redarea clipului. În momentul acela, Bonifaciu scoase telefonul și apelă un număr. „Alo, Cora?” zise el. „Pitulicea este în cuib... unde să o trimit?... aha, am înțeles... pe la miezul nopții o să fie acolo. Ai grijă”. După aceea urmau câteva secvențe în care Bonifaciu repeta obsesiv: „Enisala... Enisala...”. Fu condusă, în final, către un pat. La un moment dat se ridică singură, ieși în stradă și intră în mașină. Porni vehiculul și conduse ca teleghidată către nord. Videoclipul se termina odată cu revenirea ei în simțiri. Nu-și aminti nimic din timpul cât zăcuse în transă.

„Am aflat două lucruri: cum o cheamă pe șefa lui Diodor Bonifaciu și unde își are bârlogul. Probabil, în

vârful dealului, sub cetatea de acolo". Întoarse mașina și porni spre casă.

6

Fabian ajunse la Geneva la 3:00 după-amiaza. Căută pe Google un magazin de articole sportive și descoperi, la numai cinci kilometri de aeroport, un Decathlon. Luă un taxi și în zece minute intra pe ușile auto-glisante. Nu-i luă mai mult de un sfert de oră să găsească ce căuta: o bătă de baseball scurtă, din lemn de fag, de numai 55 de centimetri. O probă. Intra la perfecție sub cureaua pantalonilor, la spate. O acoperi cu geaca; nu-l incomoda prea tare la mișcări. Dar ce era mai important, nu se observa. Ceru apoi taximetristului să-l ducă pe *rue Chemin d'Arche*, intersecția cu *route de Ferney*. Merse pe jos în susul străzii, până găsi numărul 132. O vilă cu un etaj, împrejmuită cu un gard metalic, în spatele căruia se vedea o grădiniță cu multe flori și câțiva arbuști ornamentali. Așa cum se așteptase, o casă particulară. Încercă poarta metalică: era închisă. Apăsă pe soneria sub care scria „Clinica de neonatologie și fertilizare in vitro Montrésor”. După câteva clipe, o voce hârâi în difuzor:

— *Que voulez-vous?*⁸

⁸ Ce doriți? (lb. fr.)

— *Bonjour. J'ai une urgence. Ma femme est...*⁹

— *Entrez!*¹⁰ zise vocea și în câteva secunde se auzi un click, iar zăvorul porții se dădu în lături. Fabian se îndreptă, pe aleea pavată cu dale de granit roșu, spre intrarea vilei. În trecere, ocoli un copăcel de rododendron și se uită sub capacul tomberonului de gunoi. Ușa de la intrare se deschise, așa că Fabian nu mai zăbovi și se apropie de bărbatul în trening care apăruse în prag.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl întâmpină individul.

— Bună ziua, rosti Fabian, într-o franceză aproximativă. Numele meu este Marian Popa și sunt din România. Aș vrea să știu dacă ați avut de curând o pacientă pe nume Adela Măndulescu, cetățean român.

Montrésor se dădu un pas înapoi și puse mâna pe mânerul ușii.

— Nu cunosc această persoană.

Fabian, care pusese piciorul în prag, se apropie la câțiva centimetri de pieptul lui și-i șopti în față:

— Adela este soția mea și știu că s-a internat la clinica dumneavoastră. Am la mine contractul semnat între dumneavoastră și ea. Dacă nu ne înțelegem, mă voi adresa poliției.

Montrésor se înmuie dintr-odată. Îl lăsă să intre.

⁹ Bună ziua. Am o urgență. Soția mea este... (lb. fr.)

¹⁰ Intrați! (lb. fr.)

— Am avut, într-adevăr, mai demult, o pacientă cu numele acesta, dacă-mi aduc bine aminte, dar era necăsătorită. A declarat acest lucru pe propria răspundere. Așadar, nu poate fi vorba de aceeași persoană.

— Ba da, domnule Montrésor, e aceeași persoană. Soția mea a primit în cont, de la dumneavoastră, suma de șaptezeci de mii de euro. Am la mine extrasul bancar.

— Se poate să fie o eroare regretabilă. Poate fi o confuzie de nume. Atâta tot.

— Doar nu puteți afirma că există două persoane cu același nume, cu aceeași adresă de domiciliu și cu același cont bancar, nu, domnule Montrésor? Nici o instanță din Elveția nu vă va crede. Așadar: unde se află soția mea?

— Un moment, zise elvețianul.

Montrésor se întoarse și se îndreptă rapid către o ușă, în spatele căreia se afla un dormitor, după cum arăta patul dublu din mijlocul încăperii. Se apropie de o comodă și trase brusc de mânerul unui sertar. Când mâna lui apăru din nou la vedere, băta lui Fabian pornise deja pe traiectorie. Îl lovi cu sete peste încheietura palmei. Se auzi un pocnet de oase sfărâmate și un urlet de durere, iar pistolul ateriză pe podea. Bărbatul începu să se zvârcolească, ținându-și mâna rănită cu cealaltă. Palma dreaptă îi atârna într-o poziție nefirească.

— Unde e soția mea? repetă cu voce rece Fabian. Și unde-i nou-născutul?

— Adèle a avut un accident. A căzut în lacul Lemman. Din păcate, copilul nu a fost salvat.

— Minți, Montrésor! Am văzut că ai aruncat scutece murdare în tomberon. Unde e copilul?

— Nu știu. Acela este copilul meu.

Fabian își roti bâta prin aer și lovi din nou, cu toată puterea. Palma mâinii stângi se depărtă doi centimetri de antebraț, lăsând la vedere epifiza albă a osului radius. Răcnetul de durere al lui Montrésor sfâșie noaptea. Dintr-o altă încăpere răzbătu plânsetul unui bebeluș.

— Nu mai da, te rog! scânci elvețianul. Îți spun tot... L-am adoptat... Prin contract între părți. În Elveția e legal.

Deodată, se auzi o ușă trântită și pași greoi pe poalea. Dintr-un salt, Fabian se postă în spatele ușii, ținând strâns bâta cu mâinile ridicate deasupra capului.

— Nu, Grace, nu! gemu Montrésor.

O siluetă masivă intră în cameră, cu un mers legănat și se uită dezorientată la bărbatul care zăcea întins pe jos, cu mâinile însângerate pe piept. Femela, înaltă de peste doi metri, purta un halat de casă înflorat, strâns cu un cordon în jurul taliei cât un butoi. Pe ceafă, deasupra gulerului, se vedeau smocuri dese de păr negru. O blană neagră, tot cârlionțată, îi împodobe

și picioarele crăcănate care ieșeau pe sub poalele halatului. Bâta ateriză cu toată forța drept în moalele capului. Craniul scoase un sunet sec, ca de nucă de cocos spartă, iar Grace se prăbuși peste picioarele „soțului” ei, fără să apuce să mai scoată vreun sunet.

Fabian se așează apoi pe podea, lângă Montrésor. Își aprinse o țigară și rosti calm:

— Povestește-mi, în detaliu, cum a sfârșit Adela. Am răbdare. Toată noaptea. Și nu minți! adăugă, trăgând bâta aproape.

— Blestemat să fii în vecii vecilor, cu toată sămânța ta! șuieră elvețianul. Da, am ucis-o! Ce mai vrei? Am aruncat-o în Lemman. Du-te și o caută în lac, poate o să te îneci și tu, ceea ce îți doresc din toată inima!

— Nu eu voi face asta, ci poliția. În ce loc ai aruncat-o?

— Cam la cincizeci de metri vest de *Le Grand Jet d'Eau*¹¹.

— În ce moment al zilei?

— La cinci minute după cutremur. Adèle s-a speriat atunci și a intrat în travaliu. Nu am vrut s-o omor, a fost un impuls de moment. A avut un șoc când a văzut nou-născutul. M-am temut că va vorbi și atunci proiectul nostru ar fi fost deconspirat.

— Interesant. Deci recunoști că e un proiect mai vast, la care lucrează mai multe persoane. O organi-

¹¹ Marele Jet de Apă (lb. fr.). Arteziană în lacul Geneva.

zație conspirativă. Deocamdată, vreau să aflu de la tine legăturile pe care le ai în România. Spune tot! Ce alte persoane mai sunt implicate în afacerea asta ilegală, și subliniez: ilegală, în toată lumea, cu trafic de persoane, crime, violuri și experimente genetice între om și animale? Cine e capul organizației?

— Nimeni, ticălosule, absolut nimeni. Am acționat de unul singur.

Băta ținti talpa stângă și porni, hotărât, spre ea. Montrésor urlă înainte de a simți lovitura care-i făcu țândări metatarsul.

— Minți, din nou. Îl cunoști pe un anumit doctor Espinoza Cătălin, din Constanța? Se pare că da, căci l-ai sunat zilele trecute. Alte nume, te rog. Cine este capul organizației?

— Nnnnu știu. Nimeni nu știe. Ah, nu mai da! O cheamă Cora. Dar mai multe nu știu despre ea, jur!

Fabian mângâie încet, cu băta, de câteva ori, glezna dreaptă a bărbatului.

— Jur, pentru numele lui Dumnezeu! țipă Montrésor. Nu mai da!

— Ok, te cred. Alte persoane?

— Mai e un inginer de petrol și gaze, actualmente profesor de yoga, Diodor Bonifaciu. Din Constanța. Și un... ah... dacă nu chem ambulanța, o să mor curând.

— N-o să mori. Nu te îngrijora, știu că nu poți apela, așa că o să formez eu numărul de urgență pentru tine.

Și sună-ți un avocat când vei fi în stare. O să te caute și poliția, cât mai curând. Apropo: am înregistrat toată discuția asta dintre noi, în cazul în care te vei gândi să minți din nou. Cine ziceai că mai face parte din organizație?

— Un grafician, are un salon de tatuaj, tot în Constanța. Mauriciu Aurobindo. Numele adevărat nu-l cunosc. Cu ce se ocupă, nu cunosc. Fiecare știe doar bucățica lui. Ăștia sunt, altcineva nimeni. Și Cora, bineînțeles. Cheamă o ambulanță, te rog!

Fabian îi scoase elvețianului telefonul din buzunar, butonă la el și-l apropie de buzele rănitului. Acesta gemu în aparat:

— Alo, vă rog, urgent, sunt rănit de moarte. Rue Chemin d'Arche 132. Montrésor. Am fost atacat...

Fabian își luă bătă la spinare și se îndreptă spre ieșire. Nu se grăbi. Când ajunse la ușă, se opri și se întoarse către Montrésor.

— Ah, era să uit. Doar un ultim lucru mai am să te întreb.

7

Teodor Haralamb privi cu simpatie la bărbatul su-răzător care stătea în pragul ușii. Îi strânse mâna întinsă.

— Cosmin Filip mă numesc, zise acesta. Cred că v-a spus Fabian despre mine, nu? Îl ajut într-o anchetă, de aceea v-am deranjat. E vorba despre o organizație criminală ale cărei ițe se întind până în Elveția.

Haralamb îl invită, cu un gest larg, să ia loc în living, într-unul din cele două fotolii aflate lângă o măsuță de cafea. Gazda luă loc în celălalt.

— Da, mi-a spus. Acum, ce să zic... Dacă doctorul Mauriciu este un criminal, așa cum am auzit, nu știi în cine să mai ai încredere. Pe Ciprian l-a ajutat, însă, mult. Cipri s-a născut cu o anomalie hormonală, hirsutism congenital. Practic, are tot corpul acoperit cu păr des și gros. Pe la vârsta de cinci ani devenise deja jenant să-l mai scot afară în mânecă scurtă. Dar asta e o altă problemă. Despre dispariția lui vreți să știți, nu? Scuzați-mă o clipă, mă duc să torn cafea în cești. Am pregătit-o la filtru.

Cât timp rămase singur, Cosmin își odihni ochii pe colecția de discuri vintage care îi atrăsese privirile de cum intrase. Zeci, poate sute de viniluri din perioada anilor '60-'80 a secolului trecut stăteau înșiruite ordonat pe rafturile unei biblioteci. Din câte își dădu seama, majoritatea erau de muzică rock, dar găsi și clasică: Ceaikovski, Bach, Beethoven. Când Haralamb reveni cu o tăviță pe care erau două cești cu cafea, Cosmin tocmai se uita la un album de jazz.

— Ah, Johnny Răducanu. Excelent sună. Sunteți pasionat de muzică, domnule Filip?

— Spuneți-mi simplu, Cosmin. Da, puțin. Vorbeați despre doctorul Mauriciu. Cum v-a ajutat?

Haralamb se ridică și puse pe picup albumul de jaz. Saxofonul, clarinetul și pianul inundară încăperea cu note sprințare.

— Îi face un tratament cu laser. După ce îl epilează, ca să ascundă cicatricile, îi face niște tatuaje. Din păcate este extrem de scump. A trebuit să mai vând din discuri. Dar m-am oprit. Nu-mi mai permit. Deocamdată i-a rezolvat doar picioarele, până la genunchi. Când oi mai face rost de niște bani, continuăm. Până atunci, se rade. Dar, totuși... Nu-i așa, Cipri? Ciprian! strigă Haralamb.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Cosmin, holbându-se la băiatul care intrase pe ușă. Hei, dar ești foarte înalt! Cu cine seamănă?

— Cu părinții lui, cu cine altcineva? Se poate să fi avut, eu sau maică-sa, vreun strămoș așa, mai solid. Și păros. Este ereditar, dar genele astea sunt recesive, nu se manifestă la fiecare generație. Ciprian are deja un metru nouăzeci, la numai paisprezece ani. În rest, e perfect normal. Și sănătos tun.

— Bravo, e bun pentru handbal.

— Să știi că este. Oftă. Ciprian este singurul nostru copil. Nu putem avea copii pe cale naturală. Am făcut tratamente zece ani, eu și soția, dar unul dintre noi doi este infertil. În cele din urmă, mulțumită lui Dum-

nezeu, am avut succes cu o tehnică de fertilizare in vitro, în Elveția. De aceea îl iubim așa de mult. A fost așteptat îndelung.

Haralamb căzu din nou în melancolie.

— De aceea presupun că ați fost extrem de afectați când a dispărut de acasă. Unde a fost?

— A, da! A fost într-un campus special pentru copii ca el, copii cu probleme. Dar măcar dacă ne-ar fi zis, domnule! Nu așa, să plece de acasă fără să spună. Patru săptămâni nu am știut nimic de el, am crezut că înnebunesc. L-am dat dispărut la poliție, dar nimic. În cele din urmă, am apelat la domnul Bibescu, care l-a determinat pe individul care l-a răpit, un escroc pe nume Diodor Bonifaciu, să-l elibereze și să-l trimită acasă.

— Și unde se află acest campus? Ați aflat până la urmă?

— Cică ar fi undeva prin pădurea Babadag, lângă o cetate medievală, Enisala.

— Aha, știu unde e. Dar nu știam că e vreo tabără de copii acolo. Cumva, în clădirile fostei cazărmi de grăniceri din timpul regelui Carol I? Un loc foarte discret, ascuns între copaci seculari. Nu era nimic acolo când am fost eu. Numai ruine.

Haralamb confirmă. Merse apoi și întoarse discul pe cealaltă parte.

— Și ce făceai în campus, Ciprian?

Băiatul se apropie, politicos. În ciuda înălțimii și a pilozității exagerate, părea a avea o fire calmă, reți-

nută. Rămase în picioare, dominându-l cu zece centimetri pe tatăl său.

— Am făcut, în principal, exerciții fizice, cățărări, tiroliană, tras cu arcul, chestii de-astea. Dar și logopedie.

Băiatul avea, într-adevăr, vizibile dificultăți în pronunția cuvintelor.

Cosmin se ridică din fotoliu, mulțumi frumos pentru tratație și pentru informațiile primite, apoi se îndreptă către ieșire. Haralamb îl opri înainte de despărțire și spuse:

— Ce credeți, va reveni curând doctorul Mauriciu la cabinet?

— Nu prea cred, în următorii douăzeci de ani. Dar o să pun o vorbă bună pentru el, poate o să i se permită să profeseze la penitenciar. Am auzit că celor care exercită o meserie *pro bono* în pușcărie li se mai reduce din pedeapsă. Și amatori de tatuaje, din câte știu, nu lipsesc deloc pe-acolo.

8

Peste trei sferturi de oră, Fabian era în aeroport. Își cumpără bilet la primul avion, care decola în treizeci de minute către Paris. Cu zece minute înainte de a se îmbarca, merse la toaletă, sună la numărul de urgență

și puse înregistrarea din aparat. Vocea lui Montrésor se auzi, întretăiată de gemete: „Alo, vă rog, urgent, sunt rănit de moarte. Rue Chemin d'Arche 132. Montrésor”. Fotografie câteva ecrane, dezmembră apoi telefonul și aruncă toate componentele electronice în veceu. Urină deasupra lor și trase apa. Așteptă până ce fu sigur că veceul nu se înfundase și rămășițele telefonului porniseră la vale, pe calea apei. Carcasa și bateria le aruncă în primul coș de gunoi.

Din avion, Fabian trimise mesaje colegilor și-i convocă pentru a doua zi, la ora 8:00 seara, în biroul lui.

Ajunse la birou pe la 7:00 seara. Redactă un e-mail către poliția din Geneva, în care prezentă succint dovezile lui privind activitatea infracțională a lui Montrésor. Atașă un fragment din înregistrarea audio, cea în care specialistul în genetică și neonatologie relatează uciderea Adelei și expedie mesajul. Agăță bâta într-un cui, cu ajutorul unei curelușe, ca pe un trofeu. Încă nu apucase să o curețe. Și nici n-avea de gând. Era pătată, pe ici, pe colo, cu sânge. Puse apă și cafea în cafetieră și își aprinse o țigară. La ora 8:00, cei doi prieteni ai săi sunară la ușă.

— Salut și bine ne-am regăsit! zise Fabian, turnând cafeaua în cești. Se pare că fiecare dintre noi a avut

parte de experiențe interesante. Vreau să le aud pe ale voastre mai întâi.

Céline vorbea prima. Fabian o ascultă până la capăt, fără să o întrerupă. Când fata termină, zise:

— Ceea ce spui tu despre Cora confirmă ce am aflat eu de la Montrésor. Este excelent că ai făcut filmulețul. Felicitări, eu nu m-aș fi gândit la asta. Eu am făcut doar o înregistrare audio simplă. Ce-i drept, adăugă, uitându-se cu coada ochiului către bătă, nu cred că ar fi dat prea bine o înregistrare video. Tu, Cosmin, ce-ai făcut?

Cosmin povesti discuția avută cu Haralamb și cu fiul lui, amintind, la sfârșit, despre tabăra de la Enisala.

— Extrem de interesant. Asta adaugă o nouă infracțiune în lunga listă de nelegiuiri a suspectilor: răpire și sechestrare de minori. Se întâmplă că în lista de apeluri făcute de Montrésor există un singur număr din România, care, în plus, se regăsește și printre numerele apelate de Espinoza, medicul psihiatru. Céline, poți identifica acest număr? Aparține persoanei la care mă gândesc eu?

Céline deschise telefonul și cercetă agenda. La un moment dat făcu ochii mari.

— Nu pot să cred! Maică, măicuță!

Fabian sări în picioare.

— E timpul să prindem pitulicea în cuib, până nu-și ia zborul.

Cât dură drumul până la Pădurea Babadag, Fabian le povesti celor doi aventura lui la Geneva, cu lux de amănunte. Céline rămase cu gura căscată de uluire:

— Deci aia din cui, pe care am văzut-o eu la tine, era bâta cu care l-ai căsăpit pe Montrésor? Ce sinistru! Cum ai avut tăria să faci așa ceva?

— Draga mea, răspunse Fabian, tăria mi-au dat-o însuși Montrésor și acoliții lui. Rănile pe care i le-am făcut eu elvețianului, ce e drept, foarte dureroase, se vor vindeca complet în șase luni. Nu același lucru se poate spune despre cei uciși cu sânge rece de acești criminali. Un tip din gașcă pornise să mă jupoaie de viu, dacă îți amintești. Două săptămâni am stat cu copci pe piept. Mai am și acum cicatricile. Dar, *à la guerre, comme à la guerre*, cum spun franțujii. Când s-a apucat de treburile astea murdare, Montrésor trebuia să se pregătească și de niscaiva oase rupte.

După o oră, Fabian parcă mașina la adăpostul unor stejari, la cinci sute de metri de clădirea principală a campusului. Se apropiară, furișându-se printre copaci. La parter, o singură fereastră era luminată. Uitându-se pe geam, Fabian văzu înăuntru un laborator de biologie, cu multe aparate, eprubete și microscopae. Un bărbat în halat alb cântărea niște pulberi într-o balanță. La un moment dat, turnă substanța

într-un vas Berzelius, pe care îl puse pe o flacără și ieși afară, fără să stingă lumina. Înconjură clădirea și, pe partea opusă, mai văzură încă o fereastră luminată, dar aceasta era acoperită cu o draperie.

— Acum, le șopti Fabian, eu o să mă strecur înăuntru, fără a atrage, sper, atenția nimănui. Voi rămâneți, deocamdată, afară, până vă chem eu. Sau dacă auziți vreun zgomot neobișnuit...

Fabian meșteri câteva minute la yala ușii secundare și, în cele din urmă, o deschise. Păși înăuntru și înaintă, pe lângă perete, în întuneric. După câțiva metri, coridorul se termina în formă de T și alte două ramuri porniră perpendicular pe acesta. Privi nehotărât. Pe sub una din ușile din partea dreaptă se zărea o fâșie de lumină. Își făcu socoteala și înțelese că aceasta era camera cu lumina aprinsă pe care o observase din spatele clădirii. Ciocăni încet.

Din interior se auzi o voce de femeie:

— Intră!

Fabian păși înăuntru și înaintă doi pași. Așteptă până când femeia, îmbrăcată în straie monahale, cu o cruce de argint atârnată de gât, dădu vagi semne că l-ar recunoaște.

— Bună seara, maică stareță! Sau să vă spun... Cora?

Femeia își îndreptă brusc spatele. Buzele i se strânsă până ce deveniră aproape albe și obraji i se scofălciră adânc.

— Cine ești dumneata și ce cauți aici? Acesta este un spațiu privat. Violezi Constituția și drepturile cetățeanului, tinere. Am să fac plângere...

— Eh, eu... violiez? Nu are importanță cine sunt eu, important este cine va veni aici la scurt timp după plecarea mea. Un echipaj de poliție. Poliția și procuratura dețin, în acest moment, probe beton despre crimele săvârșite de gruparea condusă de dumneata.

Femeia se ridică în picioare și introduse cu iuțeală mâna în sertarul mesei. Aținti, îndată ce o scoase la vedere, un pistol către pieptul lui Fabian.

— Presupun că ai și dovezi pentru acuzațiile aduse. Altfel, ești pasibil de cinci ani de pușcărie. Încălcarea proprietății private și calomnie.

Fabian nu se clinti.

— Da, am dovezi. Dețin, în acest moment, dovezi irefutabile pentru inculparea numiților Mauriciu Aurobindo, actualmente aflat în arest preventiv pentru infracțiunile de omor deosebit de grav, cu premeditare, în formă continuată și tentativă de omor; Diodor Bonifaciu, pentru infracțiunile de răpire și sechestrare de persoane, între care și minori; Espinoza Cătălin, medic primar psihiatru, pentru complicitate la faptele mai sus enumerate și pentru încălcarea deontologiei medicale, prescriind tratamente nocive pacientului – *primum not nocere*, dacă știți latinește și nu mă îndoiesc că știți, sunteți cleric, ce pălăria mea – și a numitului

Marcel Montrésor, cetățean elvețian, domiciliat în Geneva, rue Chemin d'Arche 132, actualmente aflat în custodia poliției din Geneva, pentru infracțiunile de omor și experiențe genetice asupra oamenilor și animalelor.

— Doar atât? Nu ai uitat nimic? Și, apropo, corect se zice *primum NON nocere*, că e latinește, nu englezește. Tinerii din ziua de azi...

Fabian rămase pe gânduri. Numără pe degete. Zâmbi deodată, cu gura până la urechi.

— A, uitasem. Și a numitei Iolanda Zamfir, zisă Cora, de profesie monahie și stareță la mănăstirea Sfântul Cristofor din Constanța, pentru instigare la crimă, sechestrare și răpire de persoane, printre care și minori, experiențe de eugenie genetică asupra oamenilor și a unei specii necunoscute de primat, între care a făcut încrucișări. Știți, cumva, câtă nefericire ați cauzat? V-ați făcut un examen de conștiință? Nici măcar atât. Strigător la Cer! N-am cuvinte!

Stareța trase piedica pistolului cu un clic.

— Ai și ceva dovezi palpabile? Sau numai minciuni sfruntate? Zice la Proverbe înțeleptul Solomon: „Măciucă și sabie și săgeată ascuțită, așa e omul care aduce mărturie mincinoasă împotriva aproapelui său”. Iar în alt loc: „Îndelunga-răbdare e propășirea regelui, dar limba moale zdrobește oasele”. Eu încep să-mi pierd răbdarea cu tine, tinere.

— Ba să nu v-o pierdeți, prea-cuvioasă maică. Uitați, aici, dovadă palpabilă.

Scoase din buzunar o pungă din plastic în care se vedea un medalion.

— Recunoașteți acest obiect?

— Ce e asta? Dovadă? Medalioane de-astea se găsesc pe toate tarabele.

— Da, dar acesta are gravată pe spate o dedicație: *de la Cora, pentru Marcel*.

— Tu ai scris-o, nerușinatule!

— Eh, m-am gândit că o să spuneți asta. Ce mă fac acum? M-ați prins. Ah, din fericire, l-am rugat pe Marcel să-mi spună de unde îl are. Ia ascultați.

Porni o înregistrare din telefon.

Fabian: „Ah, dar ce medalion frumos porți la gât! De unde îl ai?”

Montrésor: „L-am cumpărat de la un magazin.”

Fabian: „Minți.”

Montrésor: Cora mi l-a dat, mișelule, Cora. Mi l-a trimis prin poștă. Am și acum plicul, dacă nu mă crezi”.

— Imbecilul. Și i-am spus să nu-l poarte în public, murmură Cora ca pentru sine. Gata? Ai terminat? Dumnezeu să te ierte, fiule, și să te primească în corturile Sale cerești. Nu pentru adevăruri îți pierzi viața acum, ci pentru necugetare. Spune înțeleptul Solomon: „Buzele prostului îl duc în necazuri, iar gura lui îndrăzneală cheamă moartea”.

Ținti inima lui Fabian și trase.

Bărbatul căzu pe spate și capul i se izbi de perete. Femeia se repezi asupra lui și-i smulse pungața de plastic din mână. Fabian, cu un gest iute, o lovi peste braț și pistolul sări cât colo. Ușa se deschise brusc. Céline și Cosmin năvăliră înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine, Fabi? șuieră bărbatul.

— Sunt ok. Port vesta de kevlar. Fă o poză cu precuvioasa sustrăgându-mi proba din mână.

Sirenele poliției se auziră din depărtare. Fabian se ridică și le făcu semn prietenilor lui să o lase singură pe femeia prăbușită în sine. Ușa rămase deschisă în urma lor.

Nici nu ieșiseră din clădire când, din camera cu draperie, răsună un pocnet sec de armă. Maica stareță fu găsită de polițiști pe jos, cu o plagă împușcată în maxilar. Era vie.

CUPRINS

Laboratorul doctorului Mao	7
Substitutul	41
Tehnologie kangen	65
Ommadon	77
Calea apei	105

Un detectiv particular din Constanța se trezește deodată în mijlocul unui caz care, deși inițial considerat banal, îl conduce pe un tărâm al ororilor venite parcă din altă lume. Va reuși el să descopere cine este Ommadon, arătarea care hălăduiește prin pădurile din munții Ceahlău și bagă spaima în oameni? Va izbuti oare să iasă cu viață din laboratorul doctorului Mao? Va descoperi cheia întregii afaceri în Elveția, în misterioasa vilă de pe malul lacului Lemman?

Un roman SF-politișt care te ține cu sufletul la gură, scris într-un ritm alert, plin de răsturnări de situație și cu un final la care nu te-ai fi gândit.

ISBN 978-606-9625-62-0

9 786069 625620 >

www.pavcon.ro

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

